

БАРБАРА КАРТЛАНД КРЪСТЪТ НА ЛЮБОВТА

Превод от английски: Красимира Станчева, 2008

chitanka.info

ГЛАВА 1

1864

Гарваните кръжаха в мрачното зимно небе, докато присъстващите на погребението се скупчваха над гроба. Мразовитият въздух беше също толкова мъчителен, колкото и студенината, сковала сърцата им.

Какво щяха да правят без него? Как щяха да се справят?

Човекът, когото погребваха, беше техен свещеник, в известен смисъл и техен духовен баща. В малкото им отдалечено селце — Феърдейл, вече нямаше кой да се грижи за тях. Всички помнеха, как отец Колуел винаги ги бе напътствал, окуражавал, наказвал, защитавал, но най-вече обичал.

Сега си беше отишъл, повален от болестта, която го настигна при посещението му на болен енорияш през една снеговита нощ. Преди да се случи трагедията, на моменти състоянието му се подобряваше, но после се влошаваше отново, докато най-накрая той окончателно се предаде на пневмонията и почина.

Всички чувстваха загубата, но едва ли някой страдаше повече от бледото, объркано момиче, което не откъсваше очи от гроба. Тя ги затвори, когато първите буци пръст паднаха върху ковчегата. Това беше Рена Колуел, дъщерята на починалия мъж.

Доста по-младото момиче до нея, с шал на главата, пъкна ръката си в тази на Рена, сякаш да я утеши. Имаше грубите отрудени ръце на прислужница, свикнала с всякаква работа.

— Хайде, да тръгваме, госпожице! — помоли тя.

— Само още няколко минути, Ели. Искам да говоря със свещеника, който води службата. Защо не се прибереш вкъщи, да сложиш чайника и да направиш няколко сандвича? Той сигурно ще иска да се отбие у нас на чаша чай, преди да замине.

Когато Рена се доближи до високомерния млад мъж, дошъл от далечна енория, за да извърши опелото, той никак не се поцеремони да покаже нетърпението си да отпътува. Нямаше съмнение, че

предпочиташе града и се чувстваше направо ужасен от това затънтено селце.

— Чули ли сте нещо за това, кой ще заеме мястото на татко? — попита го Рена.

— Е, едва ли това е най-желаната длъжност, но има много хора, които са загубили надежда за нещо по-добро.

Тя се смути, почувствала как петният баща ѝ, но помисли, че свещеникът може би просто е допуснал груба грешка в изразяването си.

— Предполагам, че някой все пак ще прояви желание. Като идвах насам, минах покрай една огромна къща. Наистина жалко, че никой не живее там. Тя е пример за това как един благороден човек винаги придава приятен вид на дома си, а в допълнение осигурява работа и на служителите си.

— Преди десет години почина последният граф на Ленсдейл — отговори Рена. — Никой не знае, кой ще бъде следващият или дали въобще ще има такъв. Родът може и да е изчезнал. Оттогава Имението е необитаемо.

— Това никак не е хубаво. Е, аз трябва да тръгна, понеже в хотела ме чака вечеря.

Здрачи се. Рена пое към къщи самотна и сломена.

В кухнята намери Ели, единствената прислуга, която баща ѝ можеше да си позволи. Тя вече беше приготвила чая. Двете млади жени седнаха заедно в кухнята.

— След като майка ви почина, той вече не беше същият — каза Ели.

— Вярно е — отговори Рена. — Трудно е да си представи човек, че мина цяла година, откакто я няма. С нейната смърт си отиде и част от татко. Той винаги е бил мил и внимателен към мен, но никога не можах да го накарам да се почувства напълно щастлив.

— И какво ще правите сега, госпожице?

Рена направи усилие да се усмихне.

— Наистина не знам! Свещеникът, който извърши опелото, се погрижи да ми напомни, че скоро трябва да се изнеса оттук. Радвам се, разбира се, понеже селото има нужда от нов свещеник. Но истината е, че не знам къде ще отида.

— Можете да станете учителка, госпожице. Вие знаете толкова много неща!

— Е, чета много, но се страхувам, че нямам достатъчно знания, за да бъда учителка или гувернантка. Мога да се грижа добре за деца, но никой наоколо не може да си позволи да ме наеме. Всъщност, единственото нещо, в което наистина съм много добра, е поддържането на къща.

Ели наддаде тих вик.

— Вие не можете да бъдете икономка, госпожице! Какво би казала майка ви?

— Майка ми наистина не би дала одобрението си — съгласи се Рена. — Нейното семейство са били хора от „по-горна класа“ които не са гледали с добро око на брака с духовници. И са били невероятно шокирани, когато тя се влюбила в татко. Но трябва някак да осигуря прехраната си и ще се радвам, ако си намеря честна работа, и то преди да се наложи да си тръгна оттук — Рена се усмихна на Ели със съжаление. — Страхувам се, че не мога да си позволя да те задържа.

— Няма нищо, госпожице! Мама ще бъде щастлива да ме види вкъщи, още повече, след като нашата Гладис се ожени. Освен това, трябва да напомня на Бърт, че все още съществувам.

— Бърт ли?

— Синът на месаря, госпожице. Той винаги е бил много мил с мен.

На следващата сутрин Ели си тръгна, надявайки се, че ще има късмет да омае въпросния Бърт. Рена остана съвсем сама в студената празна къща. Тя знаеше, че съвсем скоро ще бъде без дом.

Но разчиташе на едни от най-ценните си качества, пестеливостта и трудолюбието, поради което веднага започна да си търси работа. Въпреки, че сподели с Ели това, дете не се чувства достатъчно подготвена да бъде учителка, Рена кандидатства именно за учителски пост. Истината беше, че би опитала всичко, с което честно да може да припечелва, поне за хляб. Но беше януари и никое училище не наемаше учители.

Остави имената и данните си в регистрите на няколко агенции. Едната я повика на интервю, но в толкова отдалечено градче, че нямаше никаква надежда въобще да стигне до там. Друга пък я повика на интервю на цели 20 мили. Тръгна пеш, връхлетя я дъждовна буря, в

резултат на което пристигна цялата подгизнала и покрита с кал. На връщане пък я взе местен каруцар, но той я изостави на няколко мили от Феърдейл. Със сетни сили Рена едва се добра до къщи. Беше изтощена и премръзнала. Може би щеше и да умре, ако не беше жената на пекаря, която случайно намина, за да я види как се справя. Завари Рена на легло, с много висока температура и веднага повика лекаря.

През следващите две седмици няколко жени от селото се редуваха да се грижат за нея, като дори я хранеха. Докато беше в треска от температурата, Рена си припомняше моменти от изминалите години.

Животът ѝ винаги е бил спокоен и изпълнен с любов. Спомни си, че като малко момиче обичаше да се качва на раменете на баща си. Заедно обикаляха гостната, а тя крещеше „Още, още!“ Понякога се налагаше майка ѝ да го „спасява“ от нежната ѝ тирания.

— Баща ти вече е изморен, миличка — казваше мама в тези случаи.

А таткото винаги ѝ отговаряше:

— О, не, мила, обожавам да виждам малката така щастлива!

Това беше един наистина изпълнен с щастие живот, и единственото, което му липсваше, бяха силните усещания. Веднъж Рена си позволи да сподели това с баща си. А той, горкият, остана наистина шокиран.

— Една целомъдрена жена, мое мило дете, трябва да търси своето удовлетворение в спокойствието на дома, а не...

Колко много лекции започваха по този начин — че една жена за пример никога не трябва да противоречи никому. Тя търпи нещастията, които животът ѝ поднася, без да се оплаква, а когато я ударят по едната буза, трябва да обърне и другата.

— Татко, в училище има едно ужасно момиче, което ме обижда. Понякога много искам да я натупам едно хубавичко!...

— Това е напълно естествена реакция, скъпа моя! Но не трябва да се оставяш гневът да те завладее. Отвърни ѝ по мирен начин.

Рена опита с добро, но тогава обидите преминаха в подигравки. Един ден обаче се реши и отвърна със същия аршин. Така откри, че притежава остро отровно езиче и ето, че момичето спря да я дразни.

Нищо не каза на баща си и в резултат на това чувството, че го е предала, я изгаряше.

— Съжалявам, татко! — прошепна сега в просъница тя, под влияние на треската.

Жената на пекаря намокри челото ѝ и промърмори:

— Горкичката, бълнува!...

С годините Рена растеше с твърд и решителен характер, напълно различен от този, който трябваше да притежава дъщерята на един духовник. И трябваше да го крие от родителите си, защото със сигурност те щяха да се ужасят от нея.

Когато беше на четиринадесет, трупa пътуващи артисти построиха сцената си на една поляна край селото. Родителите ѝ я заведоха на представлението и в пристъп на възторг, тя развълнувано каза:

— Един ден искам да стана актриса.

Те бяха съсипани от чутото. Как можеше тяхното дете дори да си помисли за такава неморална професия. Мама горко се разплака, а татко отново поде темата за целомъдрието на жената. Скоро след това обаче забравиха и ѝ простиха, като сметнаха, че е твърде млада, за да разбере смисъла на собствените си думи. Заради тази случка, Рена никога повече не се осмели да сподели копнежа си за по-весел живот, изпълнен с истински приключения.

* * *

Тя се възстанови и се сбoguва с болногледачките си. Слезе на долния етаж и намери килера пълен с питателна храна. Опита се да потърси жените, за да им благодари, но всички ѝ отговаряха, че няма за какво. Дори лекарят не ѝ позволи да спомене нещо за сметката, като каза, че вече е платена.

За първи път Рена осъзна колко много я обичаха хората от селото, така, както бяха обичали и баща ѝ.

Тази любов разтапяше сърцето ѝ, но не беше достатъчна, за да живее. Вече бяха минали два месеца, а тя все още нямаше работа. Хранеше се със зеленчуците, които сама отглеждаше в градината си, и с яйцата от кокошките в двора.

Всеки ден очакваше вестта за назначението на някой нов свещеник, но епископът мълчеше. Сякаш беше забравил както за нея,

така и за цялото село.

— Какво ще правя оттук нататък? — питаше се тя отново и отново.

Именно сега беше най-подходящото време, за да се впусне в приключението, за което винаги е копняла. Но как щеше да стане? Приключението е нещо, което просто ти се случва, а едно е сигурно — нищо вълнуващо нямаше да я споходи в това малко селце, забравено от Бога.

То се намиреше в една от най-затъntenите части на провинцията, рядко се посещаваше от някой чужденец. И беше така, защото великолепната къща в централната му част, съществуваща от десет и повече поколения, стоеше празна и занемарена повече от десет години, откакто беше починал собственикът ѝ — граф Ленсдейл.

Рена смътно си го спомняше — възрастен човек, който се интересуваше единствено от хората, които му принадлежаха. На работа в къщата и в двора държеше само няколко души, така че другите от селото не хранеха надежди да намерят препитание при него в замъка.

При това той нямаше и пари. Къщата, която обитаваше, известна по-скоро като Имението, беше наследена след смъртта на предишния граф. Тя не можеше да му помогне да изкара парите, които бяха нужни за поддържането ѝ.

— Нито къщата, нито някоя от прилежащите ѝ земи, могат да бъдат продавани — беше ѝ доверил баща ѝ, — защото представляват наследство. Трябва да бъдат предадени непокътнати на следващия граф от рода.

— А ако няма следващ наследник, татко?

— Това няма да е никак добре, защото тогава всичко е обречено на гибел и разруха.

Понякога баща ѝ посещаваше Имението и взимаше Рена със себе си. Старият граф обичаше децата и веднъж ѝ показа високата кула, разположена в средата на жилищната сграда.

Това посещение я ужаси и разстрои, но графът беше доста разсеян и лекомислен, за да се досети за причината. Никога повече не ѝ позволиха да се качи там. Нито пък беше поканена отново в къщата, което до известна степен я натъжи, понеже мястото беше изключително красиво. Тя го обичаше, въпреки очевидната разруха.

За последен път отиде там преди десет години, когато беше дванадесетгодишна. Графът беше починал предната нощ, а погребението се състоя на следващата сутрин в параклиса на Имението. След трагедията, неколцината селяни, работещи тук, както и Рена, искрено се надяваха само на едно — скоро да се появи новият граф, който да се погрижи за къщата и да върне просперитета на околността.

Но това така и не се случи. Имението и земите наоколо напълно запустяха, а надеждата на хората за по-добър живот угасна съвсем.

Сега обаче, след всичкото това време, селцето беше разбудено от слуха, че някой вече е дошъл или предстои да дойде, за да възроди Имението. Спомняйки си разясненията на баща си, Рена се чудеше дали това не би означавало, че най-накрая тук ще има нов граф.

Всичко това беше посъживило селцето за ден — два. Но впоследствие нищо подобно не се случи и оживлението постепенно отмина.

Един ден Рена изпита желание да поседи в кабинета на баща си, където той приживе пишеше проповедите си. Едно място, където все още можеше да почувства присъствието му.

— Какво ще правя, татко? Къде ще отида и кого мога да помоля за помощ? — питаше тя, сякаш той беше там. Взираше се, като да чакаше да чуе отговора му. Изведнъж в мислите ѝ нахлу споменът за кръста, открит в гората зад Имението. Беше на около дванадесет години, когато група мъже го бяха намерили, докато работеха из тия места. Помолиха баща ѝ да види какво е това и той установи, че всъщност е голям, грубо изработен кръст. В момента беше останала само централната му част. Върхът по някакъв начин се беше счупил. Баща ѝ предположи, че може и да е бил отнесен от намиращия се наблизо поток.

Първоначално масивното парче дърво беше покрито с кал, но когато го поизмиха, откриха се някакви гравирани думи, които никой не можеше да разбере какво ще да значат. Но баща ѝ се зае да почисти основния ствол и ето, че думите се открийа по-четливо. Свещеникът разпореди кръстът да бъде преместен по-далеч от реката, за да не пострада пак при наводнение. Историята изглеждаше доста странна, защото никак не можаха да открият липсващата част на кръста, колкото и да претърсваха околността.

— Как можеш да бъдеш сигурен, че това там е кръст? — питаше майка ѝ.

— Ще бъдеш сигурна точно толкова, колкото съм и аз, когато сама го видиш! — отвърщаше той. — Вече всичко е почистено и сега можем да прочетем написаното там.

Пролетта вече беше дошла и дърветата цъфтяха. Вървяха през гората край Имението и въпреки, че тя се държеше за ръката на баща си, Рена чувстваше страх. Недоумяваше, как някога си е мислила, че мястото е подходящо за игра на криеница.

Най-накрая стигнаха до голямото внушително парче дърво, за което баща ѝ беше сигурен, че е кръст. Когато застанаха до него, тя видя надписа, който гласеше:

КОЙТО ТЪРСИ ПОМОЩ, ЩЕ Я ОТКРИЕ, КОГАТО СЕ ПОМОЛИ

— Това е, което ме убеди — каза баща ѝ, след като прочете текста на висок глас. — От самото начало си е било кръст. Може би е направен преди стотина години, когато е строена къщата, а не изключвам възможността да е и отпреди това.

— Определено е много интересен и искрено се надявам молитвите на хората, които са се молили, да са били чути — добави майка ѝ.

— Сигурен съм, че са били чути, щом толкова дълго време е оцелял — отговори баща ѝ.

Още тогава отец Колуел беше дал нареждане кръстът да не се помръдва от новото място и десет години по-късно, той все още си стоеше там. В този труден за Рена момент, единственото, което ѝ оставаше, беше надеждата, че ако се помоли достатъчно силно, може да получи някаква помощ свише.

Дори си помисли, че може би към кръста я беше упътил сега именно мъртвият ѝ баща.

— Проблемът ми наистина не е сложен — каза тя на себе си. — Желая работа, с която да си изкарвам прехраната? Какво по-просто мога да искам от това?

Когато говореше на себе си, тя често правеше това с ирония, а мислите за сполетелите я беди предизвикваха горчива усмивка. Понякога баща ѝ биваше леко шокиран от привидното ѝ лекомислие и едновременно с това хладното ѝ въздържание. Но за себе си знаеше, че чувството ѝ за хумор и самоиронията бяха чудесен начин за справяне със света.

И сега, водена от неясен порив, Рена излезе да потърси кръста. Отново беше пролет, при това красива и топла.

Не облече най-хубавото си палто, а наметна якето, което използваше за работа в градината. Мина през селото, докато стигна до вратите на Имението и за нейно голямо учудване, те бяха отворени. С известна доза надежда тя си помисли, че може би е пристигнал новият граф.

— Колко е запустяло — все пак успя да отбележи в себе си тя.

Беше очевидно, че никой не поддържа нито алеята, нито ливадите наоколо. Гледката наистина беше тягостна. Птиците обаче продължаваха да пеят, слънцето грееше, а понякога притичваха пред нея ту заек, ту катеричка.

Точно напред се открояваше разлистената гора. Също и потокът, в близост, до който се извисяваше кръстът. Видя ѝ се невероятно красив, заради цъфналите лютичета около него. Златните слънчеви лъчи го огряваха и по този начин кръстът изпъкваше на фона на тъмната гора.

Рена прочете написаните думи и инстинктивно започна да се моли. Когато свърши, погледна надолу към лютичетата и до тях съзря магарешки бодил. Отровно зелен и грозен, той обвиваше кръста откъм едната му страна. Съвсем не на място тук, в това растение имаше нещо диво и загадъчно. Тогава тя си спомни, че в джоба на якето си има ръкавици. Бяха плътни и обшити с кожа. Сложи ги и започна да дърпа бодила с две ръце, защото само така можеше да го изкорени. За нейно най-голямо удивление съзря, че в корена има залепнали няколко монети. Взе ги и изтри калта от тях.

За момент помисли, че може би сънува. Бяха златни. А в дупката, останала от магарешкия бодил, имаше още от тях. Изглеждаха стари, може би на около двеста години.

Чисто злато!

Беше въодушевена. Пое дълбоко въздух и си припомни, че тези монети принадлежаха на собственика на Имението, който и да беше той. Сети се за отворените порти и за слуха, че тук може да бъде възроден нов живот. Извади още две монети и върна растението на същото място, като го притисна здраво към земята, така че никой преминаващ да не може да разбере за откритието ѝ. За момент остана неподвижна и взряна към върха на кръста.

— Може би сега се отзова на молитвите ми! — каза си Рена.

После се засмя сама на себе си, но вече с олекнало сърце.

— Ако собственикът е благороден човек, ще ми даде поне една от монетите, които намерих. Но дали не мога да си взема само една от тях, просто да си помогна сега, когато си търся работа? — взе да крои планове на глас тя.

Но знаеше, че това е напълно невъзможно, защото беше така възпитана от баща си и не можеше да прибере в джоба си нищо скришом. Всяка една монетка трябваше да бъде предадена на собственика ѝ.

И то начаса.

На връщане тя първо мина през гората, след това прекоси поляните, докато най-накрая стигна до градината пред голямата къща.

* * *

Беше минало много време от последното посещение на Рена в Имението, така че тя беше забравила, колко прекрасно всъщност е това място. Дългата сива, каменна сграда, беше на около четиристотин години, разделена на две крила, а в центъра ѝ се извисяваше кула, която внушаваше предчувствие за тайнственост... Тя беше построена почти век след къщата, а върхът ѝ напомняше средновековно оръдейно гнездо и никак не влизаше в тон с останалата част от постройката. Всички обаче смятаха това за неин безценен, отличителен белег и никой не смееше да спомене лоша дума за кулата.

Добре в окаяното състояние, в което се намираще, къщата впечатляваше с красотата си. Голяма част от прозорците с форма на ромб бяха изпочупени, а останалите здрави, отчаяно се нуждаеха от сериозно почистване.

Въпреки че нямаше градинари от доста дълго време, лехите бяха възхитително оцветени — дори избуялите бурени изглеждаха по-скоро като част от пейзажа, вместо да го загрозяват.

В прекрасен ден като този наистина беше невъзможно да мислиш, че слуховете, които се носеха за Имението са верни. Макар старите хора от селото да казваха, че са виждали и чували какви ли не странности при посещенията си там. Истинска изненада посрещна сега и Рена, когато стигна до входната врата на къщата.

Тя беше отворена.

Рена веднага предположи, че новият собственик и слугите му са пристигнали.

— Или може би е прословутият призрак — рече си тя и смръщи вежди.

Влезе първо в салона. Цареше тишина. И той, също като останалата част от къщата, беше в неугледно състояние, а по стълбището имаше толкова много прах, че тя побърза да извърне поглед. Помещението след салона не изглеждаше по-добре. Килимите и мебелите бяха посивели от натрупаната мръсотия.

— Отвратително! — каза си тя.

Наоколо цареше гробна тишина. Изведнъж ѝ се стори, че чува тих шум отляво, където се намираще трапезарията, която пък водеше до кухнята. За момент младото момиче се поколеба дали да продължи. Благоприличието ѝ подсказваше, че трябва да се върне на входната врата и да позвъни на звънеца. Но любопитството я тласкаше да продължи напред по посока на шума. И именно то надделя.

Минавайки през трапезарията, тя не можеше да не отбележи фактът, че масата се нуждае от излъскване, а камината е отрупана с пепел.

— Стъклените вази на бюфета сигурно са наполовина пълни с прах — предположи тя.

Истината беше, че това място отчайващо се нуждаеше от добра икономка.

Изведнъж Рена чу шум, идващ зад вратата, която водеше към кухнята. Вече беше сигурна, че там има някой.

Съвсем тихо, тя отвори вратата, мина крадешком през коридорчето и стигна до кухнята, откъдето идваше шума. Вратата беше откряната. За нейна огромна изненада съзря млад мъж, който

явно се опитваше да запали печката, но очевидно без успех. Позата му излъчваше гняв и отчаяние. Той съблече якето си, разкривайки високия си ръст и добре оформено тяло. Беше облечен с блуза, отгоре жилетка, носеше брич. Рена се улови, че го наблюдава.

Ненадейно нещо в нейното присъствие го притесни и той ѝ заговори остро, без дори да се обърне:

— Може би ще успеете да накарате този проклет огън да се разпали? Искам да закуся, но въглищата и дървата са решили да ми попречат да го сторя.

Имаше толкова яд в гласа му, че Рена се разсмя.

— Нека да опитам аз — предложи тя. — Тези стари печки понякога създават неприятности.

Гласът ѝ накара мъжът да се обърне. Видя ѝ се още по-млад и за нейна изненада, изглеждаше много добре, въпреки покритото си със сажди лице.

И двамата се загледаха с нескрит интерес и вероятно с удоволствие.

После той се изчерви и каза:

— Извинявам се, не знаех кой е. Но ако можете да накарате този огън да пламне, ще ми помогнете да си направя закуска. Изгладнял съм! Снощи изядох всичката храна, която си носех. А тази кухня направо ме съсипа. Всъщност, това се отнася и за цялата къща. Прокълнато място!

Рена едва сдържаше смеха си, но отговори с престорено учуден тон:

— Знаете ли, сър, че тази къща е смятана за една от най-красивите в цяла Англия?

— Мога да се сетя да я нарека по няколко други начина, но този не би бил сред тях.

— Дано новият собственик не ви чуе!

— Спокойно, аз съм новият собственик.

— Небеса, а аз помислих, че сте прословутият призрак.

Той се усмихна.

— Доста едричък съм за призрак. А също и доста мръсен. Но може би трябва да се запознаем. Името ми е Джон и съм графът.

— Графът? Имате предвид — лорд Ленсдейл?

— Точно така. Но не приличам много на граф, нали? Предполагам, че по-скоро изглеждам като прислужник.

— А аз съм Рена Колуел. Преди да почине, баща ми беше тук свещеник. Водил ме е няколко пъти в тази къща, когато беше жив старият граф. Това място е изключително красиво и истината е, че аз много го обичам. Нещо не е наред ли? — попита тя, когато забеляза, че по лицето на мъжа се изписа притеснение.

— Единствено това, че вие сте дъщеря на свещеника и не би било уместно да ви позволя да палите огън в кухнята ми.

— О, няма значение, дали е уместно или не. Просто трябва да направим това, което и двамата искаме.

Рена закри устата си с ръка, разбирайки какво е изрекла.

— Всъщност, не исках да кажа точно това... — оправда се тя.

— Недейте — помолите той. — Не се поправяйте. Предпочитам да сте напълно естествена и както можете, така се изразявайте.

„Същото си мисля и за вас!“ — призна в себе си тя. Това беше едно от нещата, които, ако баща ѝ я беше чул, със сигурност не би одобрил.

— А сега да разпаля огъня! Ще ми е нужна малко хартия. Трябва да има в някое от чекмеджетата на масата. После ще ми трябват и малко сухи трески, както и кибрит.

— Предполага се, че това е нещо, с което следва да съм запознат, но ако трябва да съм честен, не съм свикнал да паля печка, а още по-малко, сам да си правя закуската.

— Обещавам, че няма още дълго да стоите гладен.

Преди да започне работата си, Рена трябваше да отстрани и няколкото бръмбара, които се разхождаха необезпокоявани по плочата на печката.

Най-накрая огънят гореше и в тенджерата имаше достатъчно гореща вода, за да се сварят и яйца. Освен тях, графът имаше още някакви провизии: кафе, мляко, половин хляб и голяма буца масло.

— Имам тревожното чувство, че учтивостта изисква да споделя закуската си с вас, но простете! Прекалено съм гладен, за да бъда учтив!

— Всъщност, аз закусих малко преди да изляза от дома.

Това не беше съвсем вярно, защото беше хапнала само няколко парченца шунка, останали от предната вечер. Спомни си, че това бяха

и последните остатъци от храна, с които разполагаше.

— Не мога да повярвам, че сте истинска — каза графът, след като се нахрани. — Вие сте приказно същество, което се появи благодарение на някаква магия, за да ме спаси от гладна смърт. Но какво има? Нещо лошо ли казах? — попита той, след като видя промяна в лицето ѝ.

— Нищо — отговори Рена.

Невинният му коментар я беше накарал да си спомни положението, в което се намираше.

— Просто се замислих за нещо. Продължете с това, за което говорехте.

Графът вдигна чашата си с кафе за наздравица.

— За феята, която ме спаси! Истински щастливец съм, че ви намерих.

В отговор Рена се усмихна.

— Всъщност мисля, че аз съм тази, която ви откри, но няма значение. По-важното е да ви напомня, че ви чака наистина много работа, докато приведете в приличен вид тази къща.

— Наистина ли очаквате от мен да се заема с това? — попита мъжът. — Та това място е прекалено огромно и скъпо, за да си позволя дори само да живея в него.

От устата на Рена се изтръгна дълбока въздишка.

— Как може да говорите така? Често съм си мислила, че би било наистина вълнуващо, ако някой се опита да възроди къщата, вместо да бъде оставена да се руши, докато най-накрая от нея не остане нищо.

— Наистина красива надежда! — каза той. — Но има една много съществена пречка тя да се осъществи.

— И каква е?

— Мога да я кажа само с една дума — ПАРИ! Нужни са пари, за да стане тази къща обитаема, както и да се наемат градинари, фермери, и да се купят коне, които да оживят конюшните.

— Това наистина би било прекрасно! — възкликна тя. — Винаги съм мечтала да яздя във вашите владения, но тъй като баща ми получаваше много малко възнаграждение, не можехме да си позволим кон.

— Да, разбира се, вече споменахте, че той е бил свещеник.

— Повече от двадесет години той беше свещеникът на Феърдейл. Наскоро обаче почина. И сега, когато епископът открие подходящ човек, който да заеме неговото място, аз ще трябва да си тръгна.

В гласа на Рена можеше да се долови нотка на тъга, която не убягна от вниманието на младия мъж. След известно време той каза:

— Ако можех да си го позволя, щях да се погрижа за всичко в къщата. Също така щях да ви помоля за помощ, за да я направим толкова красива, колкото е била, когато са я построили.

— Ах, колко бих се радвала — отговори му Рена, сияеща от щастие при тази мисъл. — Но защо говорите така, сякаш това е невъзможно?

— Наистина не е възможно. Бях зад граница, защото служих във флота на Нейно Величество. За моя голяма изненада, един ден, когато корабът ми се върна в Англия, научих, че съм единственият жив роднина на последния граф, владетел на тези земи. Не съм много сигурен колко време е минало оттогава.

— Той почина преди десет години. Знам, че търсенето на наследници продължи дълго след това, но без успех. Това наистина сломи надеждите на хората.

Той въздъхна и продължи разказа си.

— Отначало всичко ми изглеждаше като част от приказка. Впоследствие разбрах, че наследството ми е самата титла и къщата с имението. Нямах и помен от пари.

— Казвате ми, че нямате никакви пари, въпреки че сте граф? — попита Рена.

Наистина й беше трудно да си го представи.

— Нито пени. Когато ми казаха, че заедно с титлата получавам и къща, развълнувах се от мисълта, че ще имам собствена земя и място, което да нарека свой дом.

После той се усмихна мрачно и добави:

— И аз не мислех, че е възможно да има беден граф. Но сега го знам отлично!

— Предполагам, че ако няма друг изход, бихте могъл да продадете част от земята.

— В това окаяно състояние?

— Ще оправите това-онова.

— Би струвало хиляди лири, а аз нямам нищо друго, освен, спестеното от заплатата ми като моряк, което е, смея да кажа, изключително малко. Освен това, всичко е наследствено. Трябва да се предаде на следващия граф, който ще е моят син, но сигурно няма да имам такъв, защото не мога да си позволя дори да се ожена. Всъщност, не мога да си позволя нищо, понеже на мое име нямам дори и едно пени.

— Грешите, имате! — възрази Рена и си пое дъх, преди да продължи. — Дойдох да ви кажа точно това!

ГЛАВА 2

Графът се вторачи в Рена, сякаш тя беше загубила разсъдъка си.

— Какво казахте?

— Вие имате малко пари — каза тя развълнувано. — И точно затова съм тук.

Тъй като той продължи да я наблюдава объркан, тя попита:

— Не се ли зачудихте, какво всъщност търся тук?

— Ами... да.

— Всеки ден ли ви се случва някоя странна жена да дойде неочаквано в кухнята ви и да ви приготви закуската, без да задава въпроси?

— Всъщност, никога преди не съм имал собствена кухня, така че не съм много наясно, как е нормално да се случват нещата. Но сега, когато ми припомнихте, да, мисля, че наистина е малко странно.

— Само малко? — възпротиви се тя, възмутена от неговото безразличие.

— Едно от преимуществата, които носи моряшката професия, е, че винаги си подготвен за неочакваното, каквото и да е то. Урагани, русалки или красиви млади жени, появяващи се внезапно на вратата на къщата ми — флотът на Нейно Величество е готов да посрещне всичко!

— Искане ми се поне за малко да останете сериозен! — каза тя строго.

— Права сте, че така трябва! — кимна той в знак на съгласие. — Освен това тук липсват люкове, а и няма как да изскочите изпод каменната настилка, нали така?

— Ах, вие... — устните ѝ трепереха от яд, а тя самата не можеше да намери подходящите думи, с които да отвърне.

— Аз какво? — попита той с нотка на невинност в гласа.

— Нищо! Когато ви видя сериозен, тогава и ще разберете, какво имам да ви казвам!

— Вече наистина съм сериозен — обяви той, но блясъкът в очите му говореше точно обратното. — Моля, кажете сега, как така се случи, че се озовахте в моята къща? С взлом ли влязохте? Трябва ли да потърся помощ в съда? Не, не, извинявам се — каза той, щом забеляза надигания се у Рена гняв. — Вече обещавам да се държа напълно благоразумно!

— Не трябва да обещавате нещо, което е невъзможно!

— По дяволите, страхувам се, че започвате да ме разбирате прекалено добре, госпожице Колуел!

Рена стисна ядно устните си.

— А сега сериозно... кажете ми това, за което сте дошли — заговори той спокойно.

— Всъщност дойдох, защото чух, че се е нанесъл някой. И исках да ви кажа, че открих нещо във вашето владение, което смятам, че съм длъжна да ви предам.

Тя извади трите монети, които беше намерила в коренището на магарешкия бодил и ги сложи на масата. Слънчевите лъчи, които нахлуваха през прозореца, ги озариха и те ярко заблестяха.

Графът я погледна с удивление. После взе монетите и прокара пръсти по тях.

— Старинни са — каза той. — Може би на няколкостотин години. Къде ги намерихте?

— Във вашите земи, под един магарешки бодил. И сега ги връщам на собственика им, който очевидно сте вие.

Джон я погледна с любопитство и попита:

— А не си ли помислихте да ги задържите за себе си?

— Вече ви казах, че баща ми беше свещеникът тук. Това, което той никога не може да очаква от мен е, да си присвоя нещо, което не ми принадлежи! — отвърна почти засегната тя.

— Моите извинения. Наистина е много мило от ваша страна, че ми ги предадохте. Сигурен съм, че имат голяма стойност. Но нали знаете, че само тези няма да ми стигнат доникъде. Това, от което се нуждаем, са няколко хиляди от тях!

— Там може би има още — каза му Рена. — Точно затова веднага дойдох да ви съобщя. Трябва да ги потърсите, колкото е възможно по-скоро, преди някой друг да направи това, което аз сторих.

— Какво сте направили?

— Отидох до кръста.

— Какъв е този кръст?

— Той се намира във вашите земи. Беше открит преди години, покрит с кал, но хората го почистиха, а татко дешифрира издълбаните на него думи. Те са призив за молитва и понякога хората от селото ходят там, вместо на църква. Когато застанах под него, забелязах, че в основата му расте един магарешки бодил. Изтръгнах го, защото чуждееше на цветята наоколо. И точно под него бяха монетите.

— Само тези ли са? Нямах ли още?

— Не знам, не продължих да търся. Може би има и това би разрешило всичките ви проблеми.

Графът се взираше мълчаливо в трите златни монети.

— Ще ме заведете ли на мястото, където ги намерихте. Нямам търпение да разбера, какво всъщност има там.

— Не мисля, че трябва да възлагате прекалено големи надежди — промълви тихо тя. — Защото имам усещането, че монетите са били оставени от някой в знак на благодарност за изпълнените молитви.

— И вие ли бяхте отишли там затова?

Рена поклати глава в знак на отрицание.

— Не, отидох, за да се помоля за нещо. Също като вас и аз съм без пукната пара и трябва да намеря някакъв начин да изкарвам прехраната си.

Мъжът се взря в нея за известно време, а след това попита:

— Щом и вие сте толкова бедна, дори за миг ли не се изкушихте да задържите поне една от монетите?

— О, разбира се, че бях изкушена.

След тези думи тя се изчерви, а после смутено добави:

— Може ли да тръгваме сега?

Джон се изкушаваше да пусне някоя необмислена шегичка по повод признанието ѝ, но нещо в хубавото ѝ лице го накара да замълчи.

— Ако бъдеш достатъчно мила и ми покажеш пътя — каза той. — Ще ти бъда безкрайно благодарен.

Двамата излязоха от къщата, спуснаха се надолу по хълма в посока към гората и потока, минаха по груб дървен мост, доста несигурен, може би заради годините си.

— Защо този кръст се намира в земите ми, а не в гробището? — попита графът.

— Защото това е мястото, където е открит, и татко предположи, че би било добре, ако си остане там. Вижте, ето го!

Точно пред тях кръстът се извисяваше.

Изглеждаше загадъчен и внушителен на фона на околните дървеса. Рена избърза напред, а когато стигна до кръста, коленичи и каза благодарствена молитва за това, че Господ ѝ е позволил да намери парите, които ще помогнат, както на притежателя им, така и на хората от селото, а може би дори и на нея самата, макар в момента да не разбираше как може да стане това.

Графът стоеше неподвижно, но я наблюдаваше с нескрито уважение. Чудеше се какво се случваше със самия него и с целия му живот в този момент.

Едва когато тя приключи с молитвата, той си позволи да пристъпи напред. Тогава Рена повдигна магарешкия бодил. Джон го взе от ръцете ѝ и го хвърли настрани. След това започна да копае в земята около кръста.

През ума на Рена мина мисълта, че има голяма вероятност да не открие нищо. Докато графът копаеше все по-надълбоко и по-надълбоко, тя затвори очи и затаи дъх.

Внезапно той нададе вик на радост, при което и тя погледна натам с нови надежди. Джон беше протегнал към нея ръка с голяма буца пръст и там имаше нещо, което проблясваше на фона на едва прокрадващите се през дърветата слънчеви лъчи.

Той държеше още монети. За момент Рена помисли, че сънува.

— Молитвите ви бяха чути! — заяви тържествено той. — Ако копаем по-надълбоко, може би ще намерим още.

— Истина е, наистина е реалност! — възкликна Рена, почти останала без дъх.

Графът сниши глас и каза:

— Предлагам да се връщаме в къщата. Никой не бива да научава какво сме открили или това, че сме били тук. За останалата част от монетите трябва да се погрижат специалисти, които знаят как да ги съхранят, за да не се повредят.

Щом свърши с приказките, той върна обратно в земята пръстта, която беше изровил. После, обгърна Рена с ръка и двамата поеха обратно натам, откъдето бяха дошли. Графът проговори едва, когато стигнаха къщата и прекрачиха прага.

— Вие ме спасихте — каза той. — Помогнахте ми поне за миг да почувствам нещо по-различно от разочарование по отношение на тази къща.

После разтресе главата си, както прави човек, когато сънува и добави:

— Наистина не знам как да ви се отблагодаря!

— Баща ми е този, на когото трябва да благодарите. Мислите ли, че там има достатъчно пари, за да се съвземе Имението?

— Не бих могъл и да допусна, че можем да имаме чак такъв късмет — отговори графът. — Но дори и малкото пари са огромна помощ. Ще имам време да помисля. Но това трябва да си остане само наша тайна.

— Разбира се — обеща Рена. — Ако само една дума се чуе, цялото село ще се втурне да копае.

— Единственият човек, с когото искам да разделя богатството си, сте вие.

Тя усмихната поклати глава в знак на несъгласие.

— Не, то принадлежи на вас.

— Моля ви, кажете ми нещо, госпожице Колуел. Когато първия път тази сутрин отидохте до кръста, за какво се помолихте?

— За работа — скромно отговори тя. — Опитах вкуса на безделието през последните два месеца и определено не ми допада.

— Тогава позволете ми да ви предложа работа като моя икономка.

Рена застина и се вторачи в него.

— Наистина ли го мислите?

— Не е кой знае какво! Вие познавате разрухата на това място. Ще трябва наистина непоколебим дух, само за да приемете предложението ми. А в действителност вие имате железен характер.

— Нима?

— Всичко, което направихте днес, ме изпълва с възхищение. Със сигурност можете да се заемете с тази тежка задача и ще се справите отлично. О, почакайте...

— Какво има? — попита тя, почти разтревожена от представата, че мечтаната работа ѝ се изплъзва изпод носа.

— Може би семейството ви не би одобрило да се занимавате точно с това. Вероятно ще мислят, че е под нивото ви.

— Семейството на майка ми със сигурност не би одобрило съгласието ми. Тя е от рода Сънингхил и много се гордееше с името си.

— Вие сте Сънингхил? Познавам един адмирал Сънингхил.

— Да, мой трети братовчед. А може би четвърти или пети. Не съм сигурна.

— Той може би ще има известни възражения.

Рена го погледна и попита:

— Графе, още ли служите във флота?

— Не.

— Тогава неодобрението на адмирал Сънингхил няма значение за вас нито тук, нито там — отговори Рена. И направи лек презрителен жест с ръка по отношение на адмирала и неговите вероятни възражения. После продължи: — Те пренебрегнаха мама веднага след брака ѝ с татко. Съмнявам се, че той изобщо подозира за съществуването ми.

— Не бих му го споменал, ако не желаете.

Двамата тържествено си стиснаха ръце.

— А семейството ви? Как ще го приемат те?

— Нямам семейство.

— Съвсем никой? Нито братя, сестри, майка?

— Нито братя, нито сестри, а мама почина миналата година.

— Значи сте съвсем сама — констатира графът.

Тя не можа да отрони и дума, сякаш буца беше заседнала в гърлото ѝ, затова само кимна с глава в знак на съгласие.

— Значи — каза той, — всичко е уредено. Отсега нататък сте моята икономка.

— Тогава първото, което трябва да свърша е да се уверя, че сте добре нахранен. Мисля обаче, че вече използвахме всичко, което може да се намери в тази къща. Ако ми дадете малко пари, ще мога да обиколя магазините, за да купя хранителни продукти.

— Ще съм ви благодарен за всичко! — отговори графът. Бръкна в джоба си и извади една златна лира. — Това ще бъде ли достатъчно?

— Дори повече от достатъчно!

Графът я удостои с печална усмивка и каза:

— Надявам се да не си помислите, че гладът ми е по-голям, отколкото джобът. Това обикновено се случва на повечето моряци, когато напуснат флота.

— Сигурна съм, че винаги сте били добре нахранен, докато сте служили там. Смя да кажа, че корабите се поддържат доста добре, също както и екипажите им.

— Съвсем вярно. Корабът, на който бях, беше чист и излъскан, откъдето и да го погледнеш, което не може да се каже за тази къща.

— Оставете къщата на мен. По-късно, когато ви видя сит, ще донеса малко зеленчуци от моята градина. Ще взема също и Клара.

— Клара? Мисля, че казахте, че живеете сама.

— Клара е кокошка и снася яйца.

— Тя ще бъде едно неоченимо допълнение към нашата група — съгласи се усмихнат той.

Рена взе кошница за пазаруване от кухнята и забърза към бакалницата в селото. За нейно щастие Нед, собственикът, беше ходил до града предния ден и сега беше много добре заредено. В магазина Рена напазарува като фурия — брашно, мляко, чай, кафе, месо, масло, захар и парафин за лампите.

При всички тези покупки нямаше как да остане много от лирата, но все пак нали трябваше да храни гладен мъж!

— За армията ли пазарувате, госпожице Колуел? — възторжено попита Нед.

— Не, за новия собственик на Имението.

Той зяпна от изненада:

— Бях чул, че някой е пристигнал, но все пак... чак пък собственик? Съвсем сигурна ли сте?

— Той е новият лорд Ленсдейл.

— Но нали нямаше живи потомци на рода?

— Смяташе се, че няма. Отнело е време да бъде открит, понеже е служил във флота на Нейно Величество.

— Това са наистина добри новини — отговори Нед. — И разбира се, ако реши да разработи отново Имението, ще има много работа, което пък е истинска благословия за всички нас. Има прекалено много работоспособни мъже, които сега са безработни — каза бакалинът, а после добави дяволито. — И в никакъв случай не му споменавайте за призрака.

— Не съм си и помисляла да го правя, поради простата причина, че такъв не съществува.

— Мислите, че няма призраци? Разбира се, че има. Та какво е една къща без призрак в нея?

— Нима трябва да очаквам да се появи някой конник без глава, докато правя пай в кухнята? Стига шеги, Нед!

— Пай? Че защо ще правиш пай там?

— Защото ще работя в Имението като икономка.

— Дъщерята на свещеника — икономка?

— Дори дъщерите на свещениците трябва да работят, за да се издържат.

— Така поне ще бъдете на правилното място и ще държите графа под око, за да се убедите, че той е запознат с това, от което имаме нужда — самодоволно отбеляза бакалинът.

Ето това беше бремето, което лежеше на плещите на новия граф — очакванията на „неговите“ хора за помощ и препитание.

Когато напусна магазина, Рена беше прекалено радостна, за да вземе под внимание предупреждението на бакалина.

Тъй като беше в началото на годината, докато се върна в Имението, вече притъмняваше. Рена напълни бързо газената лампа с парафин и реши да се качи горе да потърси господарската спалня.

Откри я сравнително бързо — внушителна стая със захабени тавани и мръсни позлатени мебели, изпълнена с великолепие, което обаче беше за сметка на удобството. В дъното Рена видя открената врата. Когато я отвори, се озова в малка гардеробна, на пода, на която имаше тясно легло. Там беше и багажът на графа. Очевидно той се беше опитвал да разопакова нещата си и в резултат на това леглото беше твърде разхвърляно.

С по-нататъшното си разузнаване, тя откри шкаф, пълен с чаршафи, които незнайно как, не бяха проядени от молци. Извади няколко спални комплекта, които смъкна в кухнята и ги закачи на една стара сушилня точно пред запалената печка.

После сложи чайника, за да свари вода. Сега стаята изглеждаше топла и уютна, така че когато графът се прибра, подсвирна от възхищение.

— Това наричам аз домашен уют! — възкликна той.

— Седнете! — каза доволно Рена. — Чайникът скоро ще заври.

Графът изпи чая, който му беше сервиран, с изражение на пълно блаженство.

— По-вкусен е и от най-хубавото вино! Виждам, че доста сте се потрудили.

— Тази вечер ще се чувствате наистина удобно. Добре сте направили, като сте се настанили в малката стаичка. Мога да сложа една печка там, но господарската спалня е тази, която ме поразя. Ще наглеждате ли тенджерите с вечерята, докато аз отида да оправя леглото ви?

Тя се запъти нагоре с чаршафите, но се върна само няколко минути по-късно, като установи, че яденето е почти готово.

— Предполага се, че графът трябва да вечеря в трапезарията — каза Рена.

— Не, благодаря! — отговори той без капка колебание. — Ще се храним тук. В какво състояние е избата?

— Никога не съм я виждала.

Той взе лампата и изчезна нанякъде. Върна се след няколко минути, покрит с паяжини, но с бутилка вино под мишница и с хитроумна усмивчица.

— Чаши, моля! — напевно произнесе той. — Ще вечеряме със стил!

Рена донесе две чаши от трапезарията, изми ги и ги постави до чиниите, точно както изисква етикетът. Графът отвори бутилката със замах и напълни чашите с чудесна, рубинено — червена течност.

Вдигнаха тост.

— За нас! — обяви той. — За това, че се намерихме един друг, и за прекрасните неща, които ни предстоят.

— Надявам се наистина да ни се случат много хубави неща!

— Ще се случат, защото ние самите ще се погрижим да стане така. И това великолепно марково вино е първото от тези неща. Отпивайте на малки глътки и му се наслаждавайте, защото може никога повече да не опитате толкова отлежало вино.

Вдигнаха чаши и отпиха.

Едва преглътнали, и двамата се задавиха.

— Гръм и мълнии! Какво за Бога е това? — избухна графът.

— Оцет! — прошепна Рена, дишайки тежко, а очите ѝ сълзяха.

Редуваха се да се потупват един друг по гърба, докато най-накрая се пооправиха от шока.

— Искрено съжалявам, госпожице Колуел. Мислех, че ще е отлежало, но виното се е вкиснало.

— Казахте, че вероятно няма да опитам никога повече нещо подобно и искрено се надявам да сте прав! Не, недейте, дайте бутилката на мен — каза му тя точно преди той да излее виното в мивката. — Мисля, че не трябва да изхвърляме нищо. Още повече, че ще е от полза при почистването на кухненската печка.

— Вие сте истинско чудо — каза той с възхищение.

После Рена сервира чая и двамата го изпиха, изпълнени с чувство на благодарност един към друг. След това дойде време и за вечеря.

— Новината, че сте тук, вече е стигнала до селото. Хората дори се опасяват да не се уплашите от призрака на къщата. Казах им, че това са пълни глупости, защото призраци не съществуват.

— Засрамете се! — изненадващо ѝ отговори той. — Какво е една наследена къща без призрак. Мисля, че е много нелюбезно от ваша страна, да се опитвате да ме лишите от това, което ми принадлежи по рождение, и то по такъв безсрамен начин!

Неговото комично държание я хвана неподготвена и тя не знаеше как да приеме думите му. Веселите пламъчета, които проблясваха в очите му, я накараха за миг да се смути. В следващия момент обаче чувството на смущение от неочаквано проявеното чувство за хумор беше заменено от искрено възхищение.

Надигацият се у нея смях я провокира да му отговори в същия дух:

— Простете ми, сър, но забравих, че редом с благородството, което трябва да притежава един аристократ, призрактът е от първостепенна важност. Освен това изпитвам опасение, че изборът на призраци, който ви предлага Имението, може да ви се стори твърде разнообразен. На ваше разположение са Плаващата Дама, Стенещата Лейди Ан, Обезглавения Ездач. Или може би Конникът без глава? Всъщност, няма значение!

— Нали не искате да ми кажете, че има вероятност да ги срещна всичките закуп? — запита тревожно той. — С един Обезглавен Конник и една Плаваща Лейди мога да се справя, но с останалите... имайте малко милост, мадам!

— Ще ви уплашат ли?

— Абсолютно, даже ще съм ужасен!

Дружно се засмяха.

— Веднага щом измия чиниите, ще запаля печката в стаята ви и ще си тръгна — каза тя.

— Ще си тръгнете ли? Не е ли по-добре за вас да сте тук?

— Да, аз ще работя при вас, но е по-добре да не прекарвам нощите тук.

След казаното, Рена леко се изчерви и не се осмели да го погледне в очите. Хората от селото щяха да бъдат шокирани, ако една неомъжена жена, каквато беше тя, останеше насаме в необитаема къща с несемеен мъж.

Особено с такъв млад и привлекателен тип, какъвто беше Джон Ленсдейл.

Единствено благоприличието и изтънчеността ѝ попречиха да изкаже притесненията си в прав текст.

За щастие той сам се досети, какви бяха опасенията ѝ и не продължи да настоява.

— Несъмнено сте права! — съгласи се той.

— Странно наистина — замислено каза тя. — Когато излязох от къщи тази сутрин, смятах, че ще се прибера до час. А сега се чувствам така, сякаш съм попаднала в друг свят.

Той кимна в знак на потвърждение, осъзнавайки, че се чувства по съвсем същия начин.

— Засега ще остана в къщата, в която живея, но утре рано ще бъда тук, за да ви приготвя сутрешния чай — поясни Рена.

Графът занесе дърва до спалнята си и ѝ помогна с накладването на огъня.

— Ще го запаля сам, когато си легна. А сега, ще ви изпратя до дома ви.

Рена се усмихна.

— Селцето ни е малко, прибирала съм се сама в тъмното хиляди пъти.

— Тогава ще ви придружа до половината от пътя.

Съпроводи я до езерото, откъдето се виждаше върха на църквата, който изглеждаше изключително мрачен на фона на нощното небе.

— Луната ще осветява оставащата част от пътя — каза тя, когато се разделяха. — Лека нощ.

— В такъв случай аз ще отскоча до хана в селото, за да се запозная с някои от съседите ми. Лека нощ!

С бърза стъпка той пое в противоположната посока, а Рена мина покрай езерото и стигна до църквата и гробищата. Когато нейната къща попадна в полезрението ѝ, тя внезапно спря.

Вътре светеше!

Затича се.

Когато приближи, видя каруца и струпани пътнически сандъци, точно пред входната врата. Започна да бяга, а когато стигна, беше почти останала без дъх. Влезе вътре.

— Може ли да попитам коя сте вие? — спря я нечий глас.

Една изключително изискана жена седеше в салона и я гледаше предизвикателно.

— Аз бих искала да ви попитам същото — отвърна Рена. — Какво правите в моя дом?

— Вашият ли? Мисля, че вече е наш! Брат ми, отец Стивън Дайкърс е новият свещеник на тази енория, а точно това предполагам, е жилището, в което трябва да се настани.

— Разбира се, че е това, но никой не ме предупреди, че ще дойдете.

Жената с пренебрежение ѝ отговори:

— Има ли някаква причина, поради която трябваше да ви информираме?

— Името ми е Рена Колуел. Баща ми беше свещеникът тук, докато не почина през януари.

— Тогава какво още се мотаете насам?

— Няма къде другаде да отида. Разбира се, знаех, че ще трябва да напусна, когато дойде новият свещеник, но се надявах, че някой ще ме предупреди.

— Смятам, че сте имали предостатъчно време на ваше разположение, за да решите въпроса с жилището си.

Разговорът на жените беше прекъснат от нечий вик откъм втория етаж.

— Мамо-о-о, виж тези стари парцали, които намерихме.

Две момичета, на около петнадесет години, стояха на стълбището и размахваха няколко старомодни рокли.

Рена се вцепени, когато разпозна в тях дрехите на майка си.

— Бяха в гардероба на нашата стая — провикна се едно от момичетата. — Не са ли смешни? Има още много такива!

— Те са си мои! — отговори им Рена през стиснати зъби. — Както и стаята!

— Вече не е! — озъби ѝ се жената. — И моля ви, изнесете нещата си, при това още сега!

Рена се затича нагоре по стъпалата към стаята си, където завари истинско опустошение. Рисунките ѝ бяха извадени и разпилени по пода, а личните ѝ вещи бяха разхвърляни навсякъде. Двете момичета я последваха вътре с враждебно втренчени в нея очи.

— Сега стаята е наша! Не трябва да влизаш тук! — злобно подхвърлиха те.

— Веднага ще опаковам нещата си и ще си тръгна, но ви моля да ме оставите сама, докато свърша — отвърна тя, като си мислеше, че има християнски добродетели, които очевидно бяха тайна за хората, нанесли се тук.

Вместо обаче да излязат, двете момичета взеха нахално да се кискат и така потвърдиха мнението ѝ. Едното дори грабна снимката на майка ѝ до леглото и взе да се превзема:

— Какво мръсно и старо нещо!

Усмивката обаче бързо се изпари от лицето му, когато срещна погледа на Рена. Впоследствие само добави:

— В крайна сметка, кой го интересува!

Хвърли снимката на леглото и заедно с другото момиче, изхвърчаха наперено от стаята.

Рена едва успя да се въздържи и започна сръчно да прибира нещата си. Беше бърза като вихър. Ако не се махнеше оттук, съвсем скоро щеше да извърши нещо, за което можеше после да съжалява.

Принадлежностите ѝ се събраха в две големи чанти. Взе каквото можа от дрехите на майка си, защото нямаше място за повече, а в крайна сметка по-важни бяха снимките и личните спомени за родителите ѝ.

Върна мислите си към момента, когато намери монетите, и сега допусна, че ако не се беше случило така, щеше да ношува на улицата. Повече от всеки друг път почувства, че баща ѝ сякаш я подкрепяше и чувстваше погледа му отнякъде.

Когато слезе по стълбището, изпълнена с мъка, надменната жена вече я чакаше.

— Извинете, че бяхте обезпокоени — каза Рена учтиво. — Повече няма да ви притеснявам.

Жената я огледа от глава до пети и отвърна:

— Надявам се, че не сте взели нещо, което не е ваше!

Рена си пое дъх, за да запази самообладание:

— Можете да бъдете сигурна, че не съм!

През входната врата внасяха части от обзавеждането.

— Ще изляза отзад — съобрази Рена.

— Както желаете! — безразлично отвърна непознатата.

Когато тръгна към кухнята, Рена чу странни шумове и изведнъж я връхлетя нещо пернато. Пусна чантите си и го сграбчи.

Беше Клара, нейната кокошчица.

— Милата ми Клара, как можах да те забравя? Разбира се, че ще те взема със себе си!

— Веднага пуснете кокошката! — скара ѝ се рус разрешен мъж. — Това е вечерята ни.

— Определено няма да бъде. Клара ми принадлежи и няма да позволя да я убиете!

— Какъв е проблемът? — появи се отново онази надута пуйка.

— Тя се опитва да отмъкне вечерята ни, майко!

Това преля чашата. Досега Рена се отнасяше изключително търпеливо с тях, но тук вече любезностите свършваха.

— За пръв и последен път ви казвам — започна Рена. — Клара е моя и я вземам със себе си!

И четиримата обитатели на къщата сега се изправиха пред нея.

— Ако дръзнете да ми я вземете — заяви категорично Рена, — ще бъде равносилно на кражба, за което ще съобщя в полицията.

— Кой ще докаже чия собственост е? — поиска да узнае неприятният мъж. — Това пернато е собственост на енорията и полицаят ще го потвърди.

— Не няма, защото той е виждал тази кокошка и преди. Всъщност, даде ми я неговата майка — избухна Рена, а после си помисли, че би трябвало да си отхапе езика, заради тази нагла лъжа. — А това означава, че ще се разбере, що за свърталище на крадци е това

място! Помислете си как ще се отрази на репутацията на новия свещеник и то още през първия му ден тук.

Навъсени и умълчани, те се отдръпнаха назад, за да й направят път да излезе. Уловила здраво Клара в ръката си, Рена използва другата, за да сложи една от чантите на масата. После я преметна през рамо, грабна втората чанта и забърза навън.

Излезе от къщата напълно съкрушена, като се олюляваше и въобще не се интересуваше как изглежда в очите на хората. Отне й близо час, докато мине през селото и най-после да стигне до крайната си цел — Имението.

Вече нищо друго нямаше значение, освен това, че се беше противопоставила на ония грубияни и ги беше надвила!

Така госпожица Колуел се завърна триумфално в Имението с всичките си материални вещи под едната мишница, а под другата — с кокошчицата си.

ГЛАВА 3

Късметът беше на нейна страна. Входната врата на Имението не беше заключена, което ѝ позволи бързо да се шмугне вътре. В къщата беше тъмно и затова тя предположи, че графът още пирува в хана. Това пък ѝ даваше възможност да се установи необезпокоявана.

Пусна чантите си на пода и все още с Клара в ръката, се запъти към кухнята. Кокошката току изкудкудакваше, сякаш даваше да се разбере, че вече се чувства в безопасност. Щом я пусна долу, Рена запали лампата и тръгна да потърси място, където да полегне и да си отпочине. За подходяща спалня щеше да гледа утре.

Стъпките ѝ отекваха в тъмната къща, като единствената светлинка беше от лампата, която носеше. Чак сега можа да чуе скърцането и множеството странни звуци, изпълващи Имението. Сградата беше на стотици години и е била свидетел на всякакви исторически събития, раждания, смъртни случаи, а може би дори и на убийства. Наистина ли би било нелепо, ако си помисли човек, че може да е обитавана от един или повече призрака?

„Разбира се, че може да се допусне“ — заключи тя. Задоволството, че беше дала свобода на така дълго потисканата си същност, я накара да изпита истинско опиянение от постигнатата победа. Беше отстояла правата си и беше спечелила самочувствие. Сега можеше да се изправи срещу всеки, изпречил се на пътя ѝ, пък бил той и призрак.

Чувстваше се като преродена в друг човек и за миг ѝ се прииска да може да го сподели с някого. Но кой би я разбрал?

„Той би могъл“ — помисли си тя по адрес на графа.

Въпреки, че го познаваше едва от няколко часа, знаеше, че би я разбрал и окуражил.

Дано скоро се прибереше, за да му разкаже!

Отсъствието му ѝ даваше възможност да мисли за него съвсем свободно, като за нейна голяма изненада осъзна, че това дори ѝ доставя удоволствие. Беше истинска наслада за очите да наблюдаваш

високото му и добре оформено тяло, закалено от дългите години служба във флота.

Харесваше ѝ също така решителният начин, по който той показваше, че няма жив човек, срещу когото не би се изправил, без да се страхува.

Точно така трябваше да изглежда един истински мъж!

Лицето му очароваше с благородните си черти и почти винаги присъстващата дружелюбна усмивка, а очите му излъчваха топлина и ведро настроение. Умееше да забавлява събеседниците си така, сякаш това беше толкова естествено, колкото и дишането му.

Именно това беше и първото, с което графът я заплени. Когато говореше, той го правеше с мил и леко шеговит тон, така че всеки коментар можеше да прозвучи забавно, в зависимост от отношението на хората край него.

В този ред на мисли Рена осъзна, че през всичкото това време скъпият ѝ баща е бил прав. Тя наистина притежаваше известна доза лекомислие, за което свидетелстваше начинът, по който сега размишляваше.

Нищо в опита ѝ досега не я беше подготвило за среща с такъв мъж. Всъщност не беше подготвена за среща с никакви мъже.

Единственият, когото познаваше добре, беше собствения ѝ баща, отнасящ се към живота и към света с изключителна сериозност.

Спомни си също, че родителите ѝ бяха отдадени един на друг. Рена обожаваше да чува историята за това, как двамата се бяха влюбили.

Било е точно както при Ромео и Жулиета, защото семейство Сънингхил никак не били очаровани от факта, че дъщеря им се е влюбила в младия духовник, дошъл да помага на грохналия свещеник, служещ в църквата, която посещаваха всяка неделя.

— Баща ти беше най-красивият мъж, когото бях виждала — обичаше да разказва майка ѝ. — Казваше, че се е влюбил в мен още в първия миг, когато ме зърнал.

— Значи и двамата сте се влюбили от пръв поглед? — разпитваше Рена.

— Предполагам, че да, но не го осъзнавах, защото нямахме възможност да разговаряме седмици наред. А когато по-късно се срещнахме, той ми призна, че е бил толкова завладян от моята

скромност, че не могъл да ми каже и дума. Разбирах го отлично, защото и аз самата се чувствах по същия начин. Искан да разговарям с него, но не знаех какво да кажа. Първия път, когато той дойде у дома на чай, беше заедно със свещеника и ние не успяхме да разменим нито дума.

— Но си се вълнувала при всяка ваша среща, нали, майко? — продължаваше да я разпитва Рена.

— О, така се вълнувах, че той беше в сънищата ми всяка нощ. Но всичко това се случи толкова отдавна.

Най-накрая, когато семейство Сънингхил направили тържество в градината си, майка й поканила младия духовник да разгледат ягодиите лехи. И тогава за пръв път се срещнали насаме.

— Мамо, а колко време мина, преди татко да ти признае, че те обича?

— Тогава ми се струваше, че бяха минали хиляди години. Аз бях сигурна, че го обичам, но не бях напълно убедена, дали и той изпитва същото към мен.

— Но най-накрая ти призна, нали, мамо?

— Да, разбира се. А аз се почувствах толкова щастлива — все едно, че и двамата бяхме в Рая. Надявам се един ден и ти, мила моя, да изпиташ същото.

Те определено бяха едни от най-щастливите хора, които Рена считаше, че може да ги има на света. Дори понякога й се струваше, че забравяха и за самата нея, унесени в любовта си един към друг.

Чак сега обаче осъзнаваше, че всъщност я бяха отгледали като в затвор. Те почти не се забавляваха, а след смъртта на майка й, баща й се прибираше вкъщи само за да свърши някое от задълженията си. Така Рена не се срещаше почти с никого и нямаше никакъв опит в общуването с хора. А и никой не ги посещаваше. Един-единствен път, за около седмица, ги беше навестил помощникът на енорийския свещеник и той й направи впечатление. Сякаш изпитваше известно възхищение към нея. Баща й дори я беше попитал, дали го харесва.

Но как би могла да хареса червеникавите му ръце и китки, както и навика му да подсмърча, докато говори.

Тя знаеше, че баща й не й се разсърди, а по-скоро остана щастлив от факта, че дъщеря му не желае да напуска дома им. Така случката беше забравена.

Въпреки схващането на баща си, че е пестелива на думи, това съвсем не беше така. Поради отсъствието на всякаква друга компания, Рена беше изключително близка с майка си и с нея бяха водили безброй дълги разговори.

По този начин беше научила много неща за семейството си, включително и това, че дядо Сънингхил бил доста неверен съпруг. С предостатъчното пари, които имал да харчи, той се подал на плътските изкушения, включително и да поддържа няколко любовници.

Госпожа Колуел дълго се беше чудила дали да сподели това с дъщеря си, но сметна, че всеки житейски опит би бил полезен за нея, ако не искаше момичето ѝ да остане напълно беззащитно пред злото.

Така Рена узна за скандалните навици на собствения си дядо и за това, как разбивал сърцето на бедната ѝ баба. Но тя не беше възпитала майка ѝ в омраза към жените, с които съпругът ѝ изменял, а дори напротив.

— Скъпа моя, те съвсем не са грешници, въпреки че повечето хора ги наричат така. Те са само едни нещастни, заблудени същества, които са обичали дядо ти и безрезервно са му вярвали. Веднъж една от тях дойде в дома ни — много отчаяна и нещастна. Дядо ти я бил подсигурил с прекрасна къща, отрупвал я с подаръци, но когато му родила дете, той я изхвърлил на улицата. Баба ти я съжали и ѝ даде малко пари.

— Мамо, дядо лош човек ли е бил?

— Не точно. По-скоро беше като повечето мъже — себичен и заинтересован само за собственото си благо. Ето защо един мил, обичащ съпругата си мъж, какъвто е баща ти, трябва да бъде оценяван много високо.

В такова семейство с умерени възгледи и консерватизъм никой не обясни на Рена, че е израснала като изключително привлекателна жена.

Косата ѝ беше със светъл, меден цвят, а очите ѝ — големи и сини, с цвета на небето.

Всъщност, ако беше по-подходящо облечена и с прическа, никой мъж не би могъл да отрече, че е изключително красива. Тя обаче не се намираше за особено привлекателна, когато се гледаше в огледалото, още повече след дългото си боледуване, което беше изпило лицето ѝ така, че само очите ѝ светеха.

„Изглеждам безлична и слаба“ — помисли си тя, без да си дава сметка, какво я накара да се замисли за външния си вид.

Изведнъж обаче си спомни думите на графа.

„Урагани, русалки или красиви млади момичета, появяващи се изневиделица — флотът на Нейно Величество е готов да се изправи пред всичко!“

Така каза той...

Графът смяташе, че е красива.

Но, разбира се, просто се беше пошегувал. Никой мъж досега не беше свързвал това определение с нейното име, което я накара искрено да се зарадва в себе си.

Така в размисли относно едно — друго, Рена стигна до трапезарията, където видя голям диван и тази вечер той щеше да ѝ послужи за легло. Лунната светлина осветяваше стаята достатъчно и тя реши да върне лампата, която беше взела, обратно в кухнята.

Когато се обърна и тръгна към вратата, тя се блъсна в един стол, който не беше забелязала на влизане. Столът се гътна на дървения под с мощен удар, който отекна в цялата къща. Рена остана неподвижна, докато ехото напълно отшумя.

После отново всичко беше завладяно от тишината.

Най-накрая стигна отново в кухнята, където завари Клара да проучва много внимателно пода.

— Най-добре ще е да дойдеш с мен — каза ѝ Рена. — След тази вечер, не ми се иска да те изпускам от поглед. Собственост на енорията — друг път!

Тя изгаси лампата, грабна Клара и тръгна обратно към трапезарията. Беше оставила вратата отворена, така че въпреки тъмнината, успя да стигне до крайната си цел.

Когато опита да прекрачи прага, нещо голямо като планина, прегради пътя ѝ. Клара се отскубна и отлетя, кудкудякайки ужасена.

След като отмина първоначалната паника, Рена започна ожесточено да се съпротивлява, риташе с крака и удряше с ръце. Някои от ударите ѝ бяха точни, за което съдеше по мърморенето на нападателя си. Неочаквано двамата паднаха и се озоваха на пода, като се боричкаха в тъмното и всеки се опитваше да надвие другия. Дишаха тежко, сърцето на всеки от тях биеше учестено, бяха изнурени от

борбата. Най-накрая главата на момичето се удари силно в пода, което я накара да простене.

— Какво, по дяволите, е това? — чу тя да казва нечий глас, който веднага разпозна.

Докато се бореха, се бяха изтърколили близо до прозореца, през който проникваше бледата светлина на луната. Рена беше притисната към пода от силното тяло на графа, а на лицето му беше изписана безкрайна изненада.

— Госпожице Колуел?

В същия момент Клара кацна на главата му.

— Госпожице Колуел? — слисано повтори той. — Вие ли сте това?

— Определено съм аз. Сега бихте ли били така любезен, да станете от мен, сър!

— О, да, разбира се! — бързо се изправи на крака той и ѝ подаде ръка за помощ, за да стане и тя.

— Винаги ли нападат хората, които идват в дома ви? — попита Рена, останала почти без дъх, което се дължеше от една страна на битката, а от друга и на странните тръпки, пронизали изведнъж тялото ѝ от глава до пети.

— Само тези, които влизат нощем и не използват звънеца на вратата. Ако трябва да бъда напълно честен, помислих ви за призрак.

— Наистина ли?

— Съвсем честно! Чух трясък и тръгнах да проверя какво става. После долових шум от нечий стъпки, докато не ме връхлетя някакво същество с нещо под едната си ръка. Помислих, че това е главата ви.

— Моля? Какво искате да кажете?

— Носехте нещо под мишницата си и аз помислих, че може би е главата ви. Не си ли спомняте за Конника без глава?

— Определено не носех никаква глава — отвърна Рена с чувство на достойнство. — А кокошка.

— Кокошка? Е, това обяснява всичко.

— Толкова сте смешен! — каза му тя и стисна ядно устни.

— Моите извинения, мадам, но вие влизате посред нощ в къщата ми, при това с кокошка под мишница и твърдите, че аз съм смешният?

— Мога да обясня защо носех кокошката.

— Моля ви, недейте — помоли той и весело се засмя. — Предпочитам да остане загадка.

— Както пожелаете, Ваша Светлост! — отвърна му тя и започна да изтупва праха от себе си.

— Не мислите ли, че след всичко това, трябва да забравим формалностите и да започнете да ме наричате просто Джон.

— Съгласна съм. Аз съм Рена, а кокошката ми се казва Клара. Яйцата, които снася са прекрасни, както сам ще се убедиш.

— Доволен съм, че мислиш за моя апетит и те уверявам, че съвсем скоро ще се съмне, за да се уверя в това.

— Да, но... О, небеса! — простена тя, когато събитията от вечерта нахлуха отново в главата ѝ.

— Горкото момиче, какво ти се е случило? Не мога много добре да видя лицето ти, но по гласа ти познавам, че си разстроена. Недей, не е нужно да ми отговаряш веднага. Нека отидем в кухнята, да пийнем по чаша чай и тогава ще ми разкажеш всичко.

Искрената му загриженост беше като лек за душата ѝ. Когато стигнаха в кухнята, Рена отново запали лампата.

Джон я настани на старата дъбова пейка до готварската печка, а самият той сложи водата за чая. Тогава тя му разказа цялата история — от влизането вкъщи и разкритието, че там има новонанесло се семейство, до спорът ѝ с тях.

— Мисля, че държанието ми беше ужасно! — проплака тя, ужасена от себе си.

— Аз пък мисля, че държането ти е било напълно разумно — отвърна Джон, докато ѝ поднасяше чашата чай, след което седна до нея. — Може би не са сбирщина от крадци, но определено там е гнездо на грубияни. А единственият начин, по който можеш да се справиш с тях, е да им отвърнеш със същата мярка!

— И аз мисля така! — рече тя, напълно удовлетворена, че е открила поне една сродна душа. — Боже мой, само да беше чул всичко, което им надумах!

— Иска ми се да бях там! Със сигурност щеше да бъде много забавно.

— О, не, вече съвсем не съм сигурна, че това е правилно. Как една караница може да е забавна?

— Много лесно, ако справедливостта е на твоя страна. В боя трябва да се използват всички видове оръжия!

— Те ме заплашиха, че ще се оплачат на полицаия и че Клара е собственост на енорията, а аз им отвърнах... отвърнах им... — млъкна изведнъж тя, защото я заля пристъп на смях.

— Не спирай точно сега, моля те, няма да го понеса.

— Казах им, че той ще вземе моята страна, защото познава кокошката ми отпреди!

Гръмкият смях на Джон огласи стаята, а Рена направи усилие да не се поддава напълно на обзелото я веселие. Двамата седяха един до друг, забавлявайки се и от време на време се полюшваха напред — назад с пейката.

— Това не е просто оръжие, а цял арсенал! — ахна той. — Направо си ги застреляла! Винаги ще съжалявам, че съм пропуснал това! Ако те бях придружил през целия път, можех да присъствам и да ти помогна, вместо да се боря тук с теб. Какво всъщност означаваше това твое промъкване крадешком?

— Мислех, че още си в хана и в къщата няма никой.

— Не останах там дълго и си тръгнах, когато започнах да се чувствах неудобно.

— Искаш да кажеш, че си бил нежелан там?

— Напротив, приеха ме доста радушно. Помислиха, че щом съм пристигнал, отново ще отворя Имението, а покрай ремонта на къщата и градините, ще има много работа за всички. Смея да кажа, че вече знам имената на занаятчиите и на градинарите в околността. Как можех да разбия техните, а и моите мечти, като им кажа, че нямам пари да сторя всичко това. Предпочетох варианта да си тръгна.

— И ти ли мечтаеш за това? — въодушевено попита тя.

— Да! Въпреки краткото време, което прекарах тук, аз наистина се влюбих в това място. Искам да изпълня мечтите им и да живея в една наистина прекрасна къща. Но не само заради собствените си интереси и удобство, а и заради всички тях.

Джон с мъка се усмихна и продължи:

— Когато за пръв път стъпих в тази къща, мислех само за себе си. Никога не бях предполагал как завръщането ми може да се отрази на всички тези хора или пък на техните надежди. Но тази вечер се

изправих пред истинския живот, който те живеят, а това ме накара наистина да се замисля.

Когато извърна погледа си към нея, тя долови в него печал.

— Да мисля за другите, не е нещо, което често съм правил. Изпълнявах службата си на моряк и нищо друго не ме интересуваше. Но сега... — каза той и въздъхна. — Те имат такава отчайваща нужда от мен, че чак се плаша. Чувствам, че трябва да направя нещо за всички тях. Но какво? Мога единствено да се моля да намерим още монети и те да се окажат ценни.

— Да, ще се молим! — съгласи се Рена.

— И така, тръгнах си, за да не им давам напразни обещания. Прибрах се и започнах да пиша няколко писма, когато чух трясък откъм трапезарията.

— Това беше столът, който падна — обясни му тя.

— А защо се готвеше да спиш на дивана? Нима липсват спални в къщата?

— Мислех да потърся такава сутринта, когато е светло.

— Не можеш да останеш тук долу.

— Напротив, мога и смятам да го направя!

— Бъди разумна Рена.

— Разумна съм. Освен това, искам да остана с Клара, а не би било уместно да я вземам горе.

— Както виждаш, тя е прекалено заета да кълве ботушите ми. Без съмнение, все още си мисли, че трябва да те защитава. Би ли била така добра, да си я прибереш?

Рена се засмя, взе Клара, а после доизпи останалия чай.

— А сега, сър...

— Разбрахме се да ми казваш Джон.

— А сега, Джон, моля те прояви благоразумие и върви да спиш.

В отговор той й отдаде чест, както правеха във флота и добави:

— Ще се видим утре в седем, мадам!

Когато легна и се сгуши на дивана, тя се сети, че в детските си години беше копняла за брат или сестра. Откровено казано, предпочиташе да има брат. Именно с това обясняваше и привързаността си към Джон. Разбира се, той сега олицетворяваше брата, когото толкова беше искала, човекът, с когото можеше да се смее и да говори за всичко, защото двамата разбираха света по един и същ

начин, човекът, който щеше да се грижи за нея и да ѝ позволи да прави същото и за него.

И наистина щастлива, както не се беше чувствала от месеци насам, тя неусетно се унесе в сън.

* * *

Точно в седем на следващата сутрин Рена отново беше на крак и веднага отиде да купи прясно мляко от бакалията на Нед. В магазина се натъкна на пощальона Джак и веднага му разказа за новонанеслите се в къщата на свещеника.

— Затова и вече не живея там. Сега работя като икономка в Имението.

— Имам писмо за теб, както и едно за Имението — отговори ѝ той и зарови ръце в чантата си.

Рена взе писмата и се запъти обратно. Утринта беше прекрасна и прохладна, както бива през пролетта и тя окрилена, подскачаше весело.

Намери Джон доволен в кухнята, защото Клара беше снесла две яйца.

— По едно за всеки — каза той.

— Две за Ваша Светлост — поправи го тя категорично.

— Глупости, няма да стане на твоята! — възпротиви се той.

— Има писмо за теб — каза тя, подаде му го и се оттегли в трапезарията, за да може той да го прочете необезпокояван.

Нейното пък беше от епископа, който я информираше, че отец Стивън Дайкърс скоро ще дойде, да заеме полагащото му се място като свещеник на Феърдейл и така нататък. Мисълта ѝ изненадващо беше прекъсната от вика, който нададе Джон от кухнята.

— Мили, Боже! — изкрещя той.

Тя се огледа и го видя да пристига с писмото в ръка и ужас, изписан на лицето.

— Какво се е случило? — попита Рена.

— Този следобед ще имаме посетители. Искрено се надявам да останат само за чаша чай, а не за през нощта.

Рена наддаде вик на изумление.

— Това е невъзможно. Не можеш да им позволиш да дойдат. Спалните са в ужасно състояние. Единствената по-прилична стая е твоята, но дори и тя се нуждае от сериозно почистване.

— За да избегна гледката ѝ, затварям очи, когато се събличам, и гледам през прозореца навън, когато се обличам — насмешливо обяви графът.

— Много изобретателно, но не можем да разчитаме и гостите ти да правят същото. Наистина не трябва да им позволяваш да останат!

За момент той се умълча, което я накара да си помисли, дали не го е засегнала по някакъв начин. Но той бавно поясни:

— Предполагам, че трябва да съм искрен и да призная нещо. Човекът, който ще ни посети, е голям богаташ. Срецнах го, когато бях в Индия и щом научил, вероятно от вестниците, че съм станал граф, решил да ме издири и да ме посети във фамилната ми къща.

— Исква да види „фамилната къща“? — озадачено повтори тя.

Без да промълвят ни дума повече, двамата се заозъртаха. Таваните бяха мръсни, стените се лющеха, твърде много личеше, че мебелите са износени.

— Той ще бъде ужасен от положението тук, не мислиш ли? — първа наруши тишината тя.

— Определено ще бъде. И искрено се надявам обстановката да го уплаши.

— Но защо искаш той да се уплаши?

— Защото имам ужасно предчувствие за това, което ще иска от мен! Срецнахме се, когато бях беден моряк и той ме помоли да правя компания на дъщеря му за едни танци, предполагам, само и само да не е сама на бала си. Е, все още съм беден, но сега поне имам титла.

— Какво имаш предвид с това?

— Това, което всъщност иска този мъж и което съм сигурен, че ще предложи, когато се появи, е да ме ожени за дъщеря си.

— Но защо ще иска да го прави? — попита тя. — Освен ако не си се влюбил в нея?

За момент Джон замълча, при което тя усети странна хладина да пронизва сърцето ѝ.

— Не, не съм влюбен в нея — отвърна графът. — Но ако парите на баща ѝ могат да помогнат да ремонтирам Имението и така да

направя хората тук щастливи, би могло да стане и мое желание, нали? О, разбира се, не е възможно!

След това графът се обърна и отиде отново в кухнята. За момент Рена остана неподвижна. В себе си се радваше, че графът не поиска мнението ѝ по последния въпрос, защото едва ли щеше да знае какво да му отговори.

Последва го в кухнята и се зае с приготвянето на закуската.

— Защо дори ми мина през главата подобна мисъл? — попита отново той. — Разбира се, че не мога да се ожения за жена, в която не съм влюбен. Ако някога го сторя, ще е за някоя, която наистина обичам и с която ще бъдем щастливи, дори да живеем в бедност.

— Мисля, че си абсолютно прав — отговори му тя, но без да го поглежда, като се опитваше да се концентрира върху работата си.

— Но не си убедена, че бих проявил тази си категоричност, ако такъв момент настъпи? — попита той, като я пронизваше с поглед.

— Мисля, че би ти било много трудно, ако той предложи да ремонтира Имението, а в замяна на това поиска да станеш мъж на дъщеря му. Да предположим, че ти даде парите, с които да вдъхнеш живот на това място. До края на дните си ще живееш като благородник — земевладелец, притежаващ много коне и кучета и това ще множи славата ти.

След думите ѝ отново настъпи тишина. Графът отиде до прозореца на кухнята и се загледа навън. Рена помисли, че наблюдава именно онази част от градината, която беше в абсолютен безпорядък.

— Предполагам, че ако тя те обича, с времето би могъл да я обикнеш и ти — плахо се обади Рена.

Прииска ѝ се да добави „както и парите ѝ“, но сметна, че би прозвучало твърде грубо.

Джон се отдръпна от прозореца и твърдо заяви:

— Няма да се продам „за една паница с леща“, както е казано в Библията, въпреки че в конкретния случай няма да е леща, а хиляди лири.

— Това е чудесно решение. Браво на теб!

— По-добре да умра от глад, отколкото да се ожения за жена, към която не изпитвам никакви чувства. И особено пък да бъда подчинен на човек, с когото нямам нищо общо! — и гласът му прозвуча с видимо раздражение.

— Но какво друго можеш да сториш? — попита тя.

— Имаш нещо предвид ли?

— Може би трябва да си помислиш, преди категорично да откажеш.

Рена се изненада от последните думи, които изрече. Недоумяваше защо подтиква графа да стори нещо, което не само не приемаше, но в себе си дори ненавиждаше!

— Не забравяй, че къщата е много разнебитена. Хората от селото дори мислеха, че покривът ще падне — имахме много сняг тази Коледа! Истинско чудо е, че покривът издържа засега, но за следващата зима... силно се съмнявам в това!

— Рена, да не би да ме убеждаваш, че трябва да се ожена по сметка?

— Не, не точно... но би било разумно да направиш усилие да го приемеш, за да не съжаляваш после. Това място значи много за теб днес, а може би утре ще бъде всичко! Ако отхвърлиш някоя реална възможност за възстановяването му, може да дойде момент, в който искрено да съжаляваш за пропуснатия шанс!

В стаята настъпи тишина, а Рена беше затаила дъх в очакване на неговия отговор, който по някаква неизвестна причина, беше от изключителна важност за нея.

— Единственото, за което ще съжалявам — най-накрая наруши тишината Джон, — е да поставя парите над всичко, ако се наложи! Но, Рена, животът ме е научил да вярвам в светлото бъдеще на утрешния ден. Получих в наследство Имението, докато всички бяха убедени, че няма кой да наследи графската титла. Така открих теб, а ти пък скритите под кръста монети.

— Да! — отвърна Рена, изпълнена с щастие от чутото. — Да!

После Джон хвана ръцете ѝ и добави:

— Нима не виждаш? Има толкова неща, които ни предстоят. Наистина много! Бъдещето е пълно с изненади, за които не подозираме, но които ни очакват!

Пламенният тон, с който Джон говореше, я убеди на мига в правотата на думите му. Той чувстваше нещата така, както и тя би ги възприела, ако е изпадне в същата ситуация.

— Звучи ли ти налудничаво? — попита я той, угрижен.

— Съвсем не! Напълно разбирам какво имаш предвид!

— Знаех си, че ще ме разбереш. Всеки друг би ме пратил в лудницата, но не и ти! Познаваме се едва от няколко часа, а ето, че вече си най-добрият приятел, когото някога съм имал. С теб мога да споделям така, както с никой друг, така че, скъпа моя приятелко, нищо не може да ни победи, нас двамата!

ГЛАВА 4

Имаха време, колкото да почистят само една стая и те се спряха на трапезарията. Джон помогна много в това, като показа умения, каквито Рена не беше допускала, че може да притежава един мъж.

— Научил съм го през времето, което прекарах във флота — обясни той. — Там човек развива определени домакински умения!

После Рена се зае с приготвянето на напитките, които щеше да сервира на гостите, а графът ѝ правеше компания в кухнята, но този път той само пиеше чай.

— Разкажи ми повече за непознатия господин Уингейт? — помоли тя.

— Той е потаен човек. Никой не знае откъде е и как е спечелил състоянието си. Носи се дори слух, че Уингейт не е истинското му име, но няма как да се знае със сигурност. Както и да е започнал, той е направил огромното си състояние от Американските железници.

— Искаш да кажеш, че е американец?

— Не е задължително. Просто това е първото място, където е станал популярен. Заминал за Америка, където инвестирал пари в железниците и му провървяло. Казват, че му помогнал и бракът с богатата американка, която обаче починала няколко години по-късно. После дошъл в Англия и започнал да влага парите си в същото. Има две предположения защо го е сторил — или е бил примамен от новите възможности за печалба или по народност е англичанин, решил да се върне към корените си, но...

— Никой не знае със сигурност! — довърши тя в един глас с Джон.

— Точно така. След като натрупал значително богатство и тук, взел дъщеря си със себе си и започнали да пътуват по света. Запознах се с него преди осемнадесет месеца в Индия, и по-точно в Бомбай, където корабът ни беше пуснал котва. Ангажирал целия хотел „Рай“, той се състезаваше с местния махараджа, кой ще похарчи повече пари за по-малко време. Част от това състезание беше и организираният бал

в чест на дъщеря му Матилда. Чух, че бил поканил дори заместника на кралицата, но той любезно отказал. Всъщност на празненството липсвали гости от Европа, защото почти никой не го харесвал. Наложило се да запълва бройките, като изпрати покани на старши офицери от моя кораб и по този начин и аз се озовах там. Странно е, че в писмото си се обръща към мен, сякаш сме добри приятели, но всъщност аз съм го виждал единствено и само тогава. Чувал съм много за него, но мълчанието говори повече!

— Как така мълчанието? — с недоумение попита Рена.

— Когато споменеш името му, хората замлъкват, като птички изплашени от орел. Уингейт има достатъчно пари, за да си купи всичко, което пожелае, или поне така си мисли. За жалост, често пъти се оказва прав! Много хора биха продали собствеността си, стига офертата да е достатъчно висока.

— А младата жена, имам предвид дъщеря му, тя иска ли да се омъжи за теб? — тихо попита Рена. — Що за човек е тя?

— Виждал съм я само веднъж, на бала, и нямам много впечатления за характера ѝ.

— Красива ли е? — осмели се да запита Рена, като си даде вид, че я интересуват повече кексчетата, които правеше, а не отговора на зададения въпрос.

— Не мисля. Доста е скромна, а някои мъже намират това за много привлекателно. Колкото до мен? Не знам... мисля, че тя не е за мен. Харесвам повече жените, които имат какво да кажат за себе си.

— Значи си по-различен от другите мъже — обобщил Рена с многозначителна усмивка. — Повечето харесват жени без мнение, които си мълчат и оставят говоренето само на мъжете си.

— Наистина ли? — повдигна веждите си въпросително той. — А мога ли да попитам, откъде имаш такива задълбочени познания?

— От майка ми, която пък е почерпила опит от своята. Благородните и порядъчни мъже не харесват жени, които приказват като латерни. Не харесват и тези, които натрапват мнението си, особено ако е и в противовес с това на мъжа. Всъщност, една истинска дама не би трябвало да изказва гласно мнението си.

— Небеса! Що за скука? Казаното звучи точно като от устата на Матилда Уингейт. Горкото момиче! Не искам да я обидя, но тя би била прекрасната съпруга на мъж, с коренно различен характер от моя.

— Наистина съжалявам за нея! — каза Рена. — Може би не подозира за плановете на баща си.

— Може би. Абсолютно присъщо за него е да не сподели с нея за намеренията си. Той е от типа хора, които веднъж запланували нещо, не биха пестили средства, за да го постигнат. Способен е дори да се разпорежда с чувствата на другите, сякаш са нещо маловажно.

— Трудно ще приеме, че може да съществува нещо, което не може да се купи с пари.

От гърдите на Рена се изтръгна дълбока въздишка. После добави:

— Страхувам се, че прекалено много хора разсъждават по същия начин. Татко обичаше да напомня, че въпреки бедността, в която живеем, трябва винаги да се наслаждаваме на красивите неща в живота.

— И кои са те? — нетърпеливо попита графът, понеже начинът, по който тя говореше, събуждаше любопитството му.

— Слънцето, луната, звездите, както и много други неща, прекалено много, за да бъдат изброени.

— Думи, типични точно за теб! Вече започвам да мисля, че не си истинска, а част от магията на кръста, който ми показва. Освен това, когато слънчевите лъчи огреят косата ти, тя изглежда необикновена — истинско злато.

— Дано господин Уингейт не чуе какви ги говориш! — смъмри го тя. — Аз знам, че думите ти не значат нищо, но той...!

Джон я погледна така, сякаш искаше да ѝ каже нещо, но незнайно защо, не посмя. После си пое дълбоко дъх и извика възторжено:

— Точно така, това е! Ще му кажа, че си моя жена!

— Бъди благоразумен, Джон!

— Не ти ли допада мисълта да бъдеш моя жена? — попита я той, като изглеждаше малко засегнат от първоначалната ѝ реакция.

— Ще се стодиш за мен само за кратко и на ужким. Не се ли притесняваш, че след всичко аз може да реша, че не си спазил обещанието си към мен, да предприема съответните действия срещу това и така ти ще си този, който ще се озове в много неудобно положение.

— Само ако реша да се измъкна от ситуацията. Може да поискам наистина да се ожения за теб! Какво ще направиш тогава?

— Не ме размивай, докато разбивам яйца — помоли тя. — Опасно е!

— Да, забелязах, току-що ми капна нещо по носа. Както и да е, да си дойдем на думата. В този случай няма да можеш да ме съдиш затова, че съм нарушил даденото към теб обещание.

В очите му проблясваха дяволити пламъчета.

— Наистина ли, сър? А, вие колко често питате момичетата дали им „харесва идеята да бъдат ваши жени“?

— О, всеки ден! — каза той. — Но първо се уверявам, че няма никакви свидетели. Така те не могат да направят нищо срещу моето нагло държане и аз безпроблемно се измъквам.

Рена остана неподвижна и безмълвна пред думите му, а той се усмихна при вида на възмутеното ѝ лице.

— Шегувам се! Научих това от един колега моряк. Той има доста голям опит в това отношение. Всъщност мисля, че е постъпил във флота просто, за да се избави от един разярен баща.

— Мисля, че си изключително безсрамен. Същото може да се каже и за твоя приятел.

— Да, той наистина беше такъв. Ако всичко, което ми е разказвал, е истина, в действителност никак не го намирам за смешно, а що се отнася до мен — аз никога не бих постъпил по такъв начин. Надявам се, че си наясно с това.

— С какво съм наясно и с какво не, не е от голямо значение — отговори тя, концентрирайки се върху яйцата, които разбиваше. Но в себе си призна, че последните му думи бяха като музика за ушите ѝ. — Освен това, не съм аз тази, която трябва да впечатляваш.

— Просто не искам да си мислиш лоши неща за мен, Рена. По никакъв повод!

Тя го погледна въпросително и отвърна:

— Милорд, при първата ни среща ме накарахте да запаля печка, гъмжаща от бръмбари, после ме ударихте, повалихте ме на земята и ме оваляхте в мръсния килим. Как за Бога мога да си помисля нещо лошо за вас?

Джон се разтресе от силния смях, който предизвикаха думите ѝ. Не спря да се смее и смее, докато най-накрая не закри лицето си с длани. Младото момиче стоеше неподвижно, и го наблюдаваше с нескрита наслада. След като се поуспокои, той вдигна глава и изтри

насълзените си от смеха очи. После стана, заобиколи масата, взе купата с яйцата от ръцете на Рена, а нея самата в прегръдките си. Така смеейки се и прегърнати, направиха няколко обиколки на кухнята.

— Джон! — направи опит да окаже съпротива тя, но безуспешно, защото избухна в смях, който не можеше повече да сдържа.

Истината беше, че този луд, който сега я носеше в прегръдките си, я беше покорил напълно с безумната си любов към живота!

— Рена, ти си чудесна! — извика той. — Чудесна, чудесна, чудесна!

— Но, Джон...

— Няма друга жена на света, с която да се разбирам толкова добре. Може би наистина трябва да се ожения за теб!

— Престани с глупостите — отговори му тя, опитвайки се да говори спокойно, но сърцето ѝ биеше лудо. — Трябва ти някоя богата наследница, а не бедна дъщеря на свещеник.

— Проклятие! Права си! — пусна я с неохота той. — Истинска скука!

Рена се зае отново с работата си, надявайки се той да не забележи вълнението, което я тресеше сега. Опита да се успокои, като си напомни, че думите му най-вероятно не означават нищо, а просто са част от неговия начин на поведение. Не беше свикнала благородни темпераментни мъже да я сграбчват грубо в прегръдките си.

— Така че внимавай с поведението си — предупреди го тя. — Или ще обърна другия край!

— Не се страхувам от теб! Просто ще те оставя ти да се справиш с господин Уингейт. Мили Боже, това би било като сблъсък на титаните. Ще бъда на твоя страна и ще те подкрепям в битката срещу него! Добре, добре, не ме гледай така, само се пошегувах!

— Шеги от този тип могат да ти навлекат усложнения, а смее да отбележа, че вече си ги имаш предостатъчно — отвърна тя, размахвайки черпака пред лицето му.

— Е, поне мога да се шегувам с теб, без да се притеснявам, че ще изпаднеш в истерия или ще се възмутиш от мен.

— Хрумвало ли ти е, че може да си въобразяваш всичко това и той въобще да не те иска за зет?

— При предишната ни среща той ме попита дали не познавам някои благородници, които да му представя, защото Матилда желала

да се окичи с титла. И веднага щом е разбрал за моята титла, реши да ми погостува. Как ти звучи това?

— Зловещо! — каза се тя.

— Щом господин Уингейт си научи нещо, нищо не може да го спре. Предполагам, че така е станал и милионер. Страхувам се, че докато се убедя в това, вече ще водя Матилда към олтара.

— Вероятно така и ще стане! — рязко отвърна Рена. — Може би твоята съдба е да направиш това, което ще спомогне за просперитета на селото, без значение какво би ти коствало. А сега ще имаш ли нещо против да излезеш оттук? Имам страшно много работа, която трябва да свърша до обяд.

Истината, поради която Рена искаше да остане сама, не беше многото работа, както каза, а напрежението, което целият този разговор ѝ причини.

* * *

За посещението, Рена избра да облече строг тоалет. Сложи на главата си малко боне, което скриваше част от разкошните багри на косата ѝ.

Когато я видя, Джон, меко казано, остана възмутен.

— Защо си се облякла по този начин? Приличаш на прислужница! — скара ѝ се той.

— Но икономката е прислужница.

— Не и ти! Веднага свали това глупаво нещо от главата си!

— Хей, остави го! — опита да се противопостави Рена, но Джон вече махаше фибите от главата ѝ.

— Не, няма!

— Напротив, ще го направиш — каза тя, тропвайки с крак. — При това веднага!

Лукава усмивка се появи на лицето на младия мъж.

— За прислужница добре се справяш с раздаването на заповеди.

— Джон, ще се опиташ ли най-сетне да се държиш разумно? — възмути се тя.

Въпреки краткото време, през което се познаваха, Рена придоби навика да го мъмри, все едно беше по-малката ѝ сестра. А и сега

добави:

— Докато сме сами е къщата няма значение как ще съм облечена, но колкото по-семпло, толкова по-добре. А и на господин Уингейт това ще му направи впечатление.

— Ако си помисли, че си моя... знаеш каква, няма да се опита да ме ожени за дъщеря си, не мислиш ли? — с надежда попита той.

— Глупости, разбира се, че ще иска! Къде ще намери друг, при това свободен и млад мъж с титла? А какво ще стане с моята репутация, когато хората в селото научат, че съм твоя... жена? Не помисли ли и за това? Та аз дори нямах намерение да нощувам тук, докато група странници не се появиха от нищото и не ме изхвърлиха от къщата ми, заедно с дрехите на мама. И отгоре на всичко се опитаха да откраднат кокошчицата ми! — в отговор каза Рена, а гласът ѝ потреперваше.

— Рена, Рена, съжалявам! — извини се той и държането му коренно се промени. Нямаше и следа от дръзкия темпераментен мъж. Сега той беше любезен и мил, което истински стопли сърцето ѝ. — Аз съм абсолютен егоист. Забравих с колко много неща имаш да се справяш. Скъпото ми момиче, да не би да плачеш?

— Не — изхлипа тя, притиснала лице в кърпичката си.

— Никой не може да те вини за нищо. Ела тук, мила!

Джон я придърпа към себе си, обви я нежно с ръце и я притисна в обятията си, предлагайки ѝ подкрепата на сърдечна прегръдка.

За втори път днес той я беше прегърнал. И за втори път днес усещаше странното смущение, което предизвикваха у нея тези прегръдки. Тя обаче бързо прогони това впечатление и се успокои с мисълта, че този млад човек я чувстваше по-скоро като по-малка сестра, отколкото като жена.

— Ти си моята опора и не бих се справил без теб — нежно каза Джон. — А какво правя аз за теб в замяна? Само допълнително ти усложнявам живота. Заслужавам да бъда разстрелян заради ужасното си поведение, нали?

— Да — промърмори тя.

— Това е, моето момиче! Никога не се церемони и говори направо! Господ да ми е на помощ, ако някога реша да не застана на твоя страна!

После я притисна още по-силно и плътно до гърдите си, така че тя можа да чуе ударите на сърцето му. Притихнала в прегръдката му, Рена изведнъж почувства, че Джон сякаш целува косата ѝ. Само секунда след това обаче той я пусна и тя съвсем не беше сигурна дали това само не ѝ се беше сторило.

— Как да сложа тези неща обратно? — попита той, в ръцете с бонето и фибите.

— Аз ще си ги сложа, а ти върви... някъде. Например, тренирай как да приличаш повече на граф.

— Не намираш ли, че съм на ниво за тази титла?

Трябваше да му се признае, че изглеждаше невероятно красив в тъмния костюм, който беше облякъл. Но това, което впечатляваше най-много, беше високият му ръст, подчертан от широките му рамене и дълги крака.

Лицето му също беше приятно, а за Рена дори нещо повече.

Но това, което най-много я привличаше, бяха сините му очи. В тях тя винаги виждаше закачливи пламъчета и жажда за живот.

Наистина ѝ беше трудно да си представи, че госпожица Уингейт може да не се е влюбила в него. Всъщност, може би именно тя е била инициатор на всичко това, а баща ѝ просто е изпълнител на желанията ѝ.

Рена предчувстваше, че някаква огромна беда е надвиснала над Джон, и осъзнаваше, че има вероятност, тя да може да я отстрани от пътя му. Може би щяха да намерят още монети, но малко вероятно беше да са достатъчно, за да им помогнат.

Върна се към работата си, но усещаше някаква тежест в гърдите.

Час по-късно отвън се чу шум на колела от карета. Най-накрая гостите бяха пристигнали. Толкова бяха говорили за тях, че допреди да се появят, изглеждаха почти нереални.

Но сега бяха тук — от плът и кръв, стояха пред вратата и очакваха да влязат. Рена почувства, че остава без дъх и малко се уплаши. Но събра кураж и се опита да добие вид на истинска прислужница. В крайна сметка, толкова беше мечтала да стане актриса и това тук и сега беше звездният ѝ миг.

На входната врата се позвъни.

С изпълнен с отчаяние поглед, тя прекоси салона и отвори вратата.

Пред нея стоеше около петдесетгодишен мъж, който въпреки ниския си ръст правеше силно впечатление. Не можеше да се каже, че е привлекателен, но в него имаше нещо, което Рена не беше срещала у никой друг, а именно — едно излъчване на богатство и на сила едновременно.

Това не се дължеше на факта, че луксозното му палто от астраган и лъскавата шапка, които носеше, бяха нови и очевидно много скъпи. Нито пък на диамантената игла за вратовръзка, проблясваща на слънчевата светлина, дори и на пръстена с диамант, който носеше.

Имаше друго.

Почувства го, сякаш беше полъх от Ада. Този мъж излъчваше впечатлението за жестока решителност, с която вероятно постигаше целта си винаги и с всякакви средства. С грубостта, със студенината и с твърдостта, които не се стараеше да скрие, той по-скоро напомняше скала, отколкото човешко същество.

Тя почувства всичко това.

Беше зловец.

Именно тази дума беше използвала за него в разговора си с Джон, без никаква умисъл и представа, но сега беше изправена пред реалността и веднага осъзна, че не беше сбъркала в преценката си. Той не само имаше зловец и всяващ панически страх вид, но тя долавяше нещо още по-лошо.

Като дъщеря на свещеник, Рена беше привикнала да живее в свят, изпълнен с мир и любов, а сега в този мъж, тя неволно разпозна Злото.

Никога преди това не беше се срещала очи в очи с подобен тип хора. Предполагаше, че понятието за Злото е само теория, библейски мит. Но точно в този момент беше сигурна, че съществуваше съвсем наяве и тя е изправена пред него!

Точно до мъжа стоеше дъщеря му. Беше облечена по начин, за който Рена беше сигурна, че е по последна мода. Дрехите ѝ бяха украсени с кожа, носеше перлена брошка и диамантени обеци. Изглежда имаше за цел да покаже на всички, че е дъщеря на много богат човек.

Но в нейния случай богатството не се свързваше с проявата на добър вкус в облеклото. Тъй като на младини майката на Рена беше принадлежала към висшето общество, веднъж ѝ беше казала, че една

дама никога не трябва да носи диаманти преди шест часа вечерта и в никакъв случай не бива да ги съчетава с перли.

— Добър ден, госпожице, името ми е Уингейт. Ленсдейл ме очаква — представи се господинът.

Гласът на този човек определено не ѝ беше приятен, а и по начина, по който произнесе „Ленсдейл“ си личеше, че вече се опитва да командва.

В отговор Рена ги поздрави почтително и се отдръпна от вратата, за да могат да влязат. Господин Уингейт съблече палтото си и го хвърли в ръцете ѝ, като дори не я удостои с поглед. Същото направи и със сребърния си бастун.

Сега, след като беше без връхна дреха, Рена забеляза, че тялото му е с някак странна конструкция. Не беше висок, но раменете му бяха прекалено широки, а ръцете — твърде дълги. Същото се отнасяше и за главата — прекалено голяма за ниското му тяло. Напомняше ѝ на снимката на маймуна, която вкъщи беше виждала в една книга.

След известно време се появи и Джон. Прекоси хола енергично, а Рена си даде сметка, че изглежда по-красив, от който и да е друг мъж. И беше абсурдно дори да си помисли, че госпожица Матилда Уингейт би останала безразлична към него.

— Радвам се да ви видя отново, Ленсдейл — хладно каза Уингейт. — Помните дъщеря ми, нали?

Втората му реплика прозвуча повече като констатация, отколкото като въпрос.

— Разбира се, че помня госпожица Уингейт, удоволствието е изцяло мое! — учтиво отговори Джон.

Матилда се усмихна свенливо точно по начина, по който Джон я беше описал, което накара Рена да си спомни думите му:

„Тя е много скромна, а някои мъже намират това за привлекателно“ — беше казал той.

И наистина. Матилда не беше кой знае каква красавица, но не беше и грозна. Кръглото ѝ лице имаше светъл цвят, изглеждаше някак твърде плаха, но все пак имаше известен чар.

— И аз добре си спомням Ваша Светлост — отвърна тихо тя.

— Да ги нямаме такива! — изненадващо отсече баща ѝ. — Няма нужда да се обръщаш така към него. Ние сме равни на Ленсдейл във всяко едно отношение.

— Разбира се, че е така! — съгласи се Джон. — И двамата сте добре дошли в моя дом. Рена — неочаквано се обърна към нея той. — Моля те, ела да се запознаеш с нашите гости.

Вероятността някой да представи прислужницата на гостите си беше достатъчно възмутителна, което явно и Уингейт сметна за нередно, защото удостои Рена с изключително хладен поглед.

— Това е моята близка приятелка, госпожица Колуел — продължи Джон, очевидно несъзнаващ удивлението им. — Тя е годеница на един мой приятел и ми помага при работата в къщата.

Със странен блясък в очите той добави:

— Истината е, че състоянието, в което завари къщата, беше лошо, отколкото беше очаквала. Скъпа Рена, това са моите приятели — господин Уингейт и прекрасната му дъщеря Матилда, дошли да видят руините, които така ни ужасиха с теб.

Рена се здрависа и с двамата, но усети, че ѝ се вие свят. Беше подготвена за това, че трябва да се извява като актриса, но не беше подготвена за смяна на ролята, и то без предупреждение.

После се сети, че Джон беше забравил една много съществена част от реквизита ѝ — годежния пръстен. Откъде можеше да намери годежен пръстен точно в този момент и защо мъжете никога не мислеха за съществените неща?

За да прикрие липсата на пръстен на лявата си ръка, Рена я пъкна в джоба на роклята си. Там, за своя голяма изненада, напипа счупена халка, паднала от една картина. Спомни си, че я беше прибрала, докато шеташе. Бързо я нахлузи на пръста си, като счупената част остана добре скрита от вътрешната страна към дланта. С малко късмет и ако никой не се загледаше внимателно, халката би минала за годежен пръстен.

— Надявам се — на висок глас каза тя, — че пътувахте добре от Лондон.

— Пътувахме отлично — проскърца през зъби Уингейт. — За наше щастие има влакове до тази част на света или поне до Уинчестър. Оттам се наложи да пътуваме с карета, но струва ми се, това ще се промени съвсем скоро. Железниците сега са единственият модерен начин за пътуване и е въпрос на време те да покрият цялата страна.

Рена си спомни, че този мъж е натрупал богатството си именно чрез железниците и очевидно беше твърдо решил, че всеки трябва да е

наясно с този факт.

Направи ѝ впечатление, че докато говореше, той оглеждаше мръсната и прашна стая. Проследи погледа му и прецени, че биха били необходими поне трима здрави мъже и цяла една седмица, за да може трапезарията да бъде почистена и подредена, както трябва.

После разбра, че Уингейт вече знаеше и това.

Припомни си също, че почти всички прозорци бяха изпочупени, а и стъпалата на стълбището към втория етаж имаха отчайваща нужда от измиване. Килимът, с който бяха покрити, вече почти беше изгубил цвета си и при това се виждаше, че е разкъсан на много места.

И докато господин Уингейт отделяше внимание на тези детайли от къщата, той не спираше да говори за железниците.

Така умело съчетаваше двете неща, че Рена за миг помисли, че действа по-скоро като машина, отколкото като човек.

— Сега бих искал да ми покажете къщата, която от пръв поглед виждам, има нужда от доста сериозен ремонт — каза господин Уингейт с ядни нотки в гласа.

— Мисля, че първо имате нужда от малко почивка след дългото пътуване — предложи графът. — Може би чаша вино ще ви подейства освежаващо. Заповядайте в гостната, която засега е една от най-прилично изглеждащите стаи. По-късно ще ви покажем останалата част от къщата.

— Аз не бих отказал чаша вино — съгласи се господин Уингейт. — А мисля, че и Матилда би отговорила същото.

— Изключително е вълнуващо да си в провинцията — отговори Матилда с възторг. — Бих искала да изляза в градината.

— С най-голямо удоволствие ще ви я покажа — предложи веднага Рена. Истината беше, че се радваше да се отърве от присъствието на господин Уингейт, който нетърпимо я потискаше.

В същото време обаче беше и любопитна да проучи самата Матилда, както и дрехите, с които беше облечена. Изолирана в това затънтено място, Рена не беше имала възможност да следи модата. Сега, докато мятеше тайни погледи към Матилда, разбра, че беше модно кринолинът да има огромни размери. Дрехата, която Матилда носеше беше толкова клоширана, че тя едва минаваше през вратата. Полата беше от кадифе, с цвят на мед, очевиден знак, че е богата.

Само жена, която беше в състояние да наеме армия от лични прислужнички, можеше да си позволи да носи нещо, което се замърсяваше толкова бързо. Блузата ѝ беше от бяла коприна, а за връхна дреха имаше тънко сако от същият плат, от който беше ушита и полата.

Но това, което разби всички представи на Рена, беше шапката ѝ. Тя беше малка, но доста кокетна, изработена от същото кадифе като дрехите. И украсена с пера.

Какво ли е чувството да носиш такава шапка?

В сравнение с дрехите на младата дама, старомодната рокля на Рена изглеждаше като престъпление срещу естетиката и представата за външен вид.

— А някога това беше една изключително красива градина — обясни Рена, докато двете се разхождаха под греещото слънце. — Но сега е привлекателно място единствено за дивите зайци и за птиците.

В отговор на думите ѝ Матилда се засмя.

— Предполагам, много им допада това, че могат да си играят на воля, при това необезпокоявани.

— Надявам се, че могат да оценят тази свобода — отвърна ѝ Рена. — Когато бях съвсем малка, много исках наблизко да има такова място, където да мога да си играя. А сега, нека ви покажа и езерото.

Двете дами продължиха разходката си, като все повече се отдалечаваха от къщата, унесени в разговор.

ГЛАВА 5

В гостната господин Уингейт продължаваше да оглежда обстановката около себе си. Наблюдавайки го, Джон забеляза същото, което беше направило впечатление и на Рена, а именно, че пред него стоеше мъж, комуто нищо не убягваше, който точно пресмята как да извлече изгода по време и място.

Това го накара да се почувства несигурен и разтревожен. Истината беше, че той е човек на действието, който не спестяваше нищо никому. Ако на хоризонта се появи вражески кораб, графът знаеше как да се справи с него по най-резултатния и безстрашен начин. А понякога се налагаше да действа и по най-безскрупулния.

Но тук в момента се изискваше хитрост, ловки маневри и проницателност. Битката трябваше да се води с думи.

Накратко казано — трябваше му Рена. За беда обаче, тя го беше оставила сам да се оправя, и при това, както сметне за добре.

— И така, какво възнамерявате да правите? Не смятате да се върнете във флота, нали? — възобнови разговора господин Уингейт.

— Приключих със службата си там. Наистина ми харесваше да пътувам по света, но това вече е минало — отговори му Джон.

— Значи ще живеете тук.

— Да.

— Това е добре. Така трябва и да бъде. Къщи като тази са част от културното наследство на страната ни и не бива да се оставят занемарени.

Джон се почувства странно и остана доста изненадан, когато чу този безчувствен човек да изрича подобни думи. Но всъщност прозвучаха по-скоро като наизустана реч, отколкото искрено.

— Нашето културно наследство... — повтори господин Уингейт в опит да прозвучи по-убедително. — Нашето културно наследство трябва да бъде съхранено, за доброто на бъдещите поколения. За децата. За внуците. Къщи като тази са необходими, за да им напомнят за славната ни история. Места като това са свещен дълг и трябва да

бъдат запазени на всяка цена. Но тук е почти пълна разруха и как, по дяволите, смятате да живеете в тоя коптор?

— Нямам къде другаде да отида, както и никакъв отговор, относно това, как ще се справя по-нататък. Не мога да продам къщата и земята, защото са наследство и ще бъдат предадени единствено на моя наследник, което от своя страна не е никак обнадеждаващо, като се има предвид състоянието на имота.

Господин Уингейт се намести удобно на дивана и погледна Джон със задоволство.

— Точно по този повод исках да говоря с вас. Ако я нямаше тази ваша приятелка, щяхте да се чувствате изключително самотен и потиснат.

В тези думи Джон долови лек намек по отношение на връзката им с Рена, което наистина го вбеси, и дори му се дощя да цапардоса този господинчо.

— Ако наистина си мислите това, което предполагам, то нека ви информирам, че моята приятелка е най-почтената дама, с възможно най-безукорното държание, и освен това...

— Да, да, да — прекъсна го господин Уингейт, видимо раздражен. — Сигурен съм, че е образец на морала. В началото всички са такива, както навярно знаете, а ако не го знаете, ще го научите с времето. Но тя няма значение сега. Не ме интересува какви сте ги забъркали с нея, стига тя да се махне, когато му дойде времето. Не искам никакви неприятности, нали разбирате?

— Страхувам се, че не разбирам, господине! — остро отвърна Джон.

— Напротив, разбрахте ме отлично. И двамата сме широко скроени, а сделката наистина е изгодна. Нямам нищо против да плащам щедро за нещо, което искам да получа. И винаги го получавам, защото в противен случай може да настъпи неприятен развой на събитията.

Джон гледаше с отвращение и ненавист този човек, позволил си да говори по такъв начин за Рена. Изпитваше неистово желание да забие юмрук в лицето на наглия Уингейт. Но го спря единствено мисълта, че по този начин ще потвърди подозренията му. За него Рена не беше негова сгодена приятелка и това можеше да навреди на репутацията ѝ.

С огромно усилие графът преглътна желанието си да използва сила и стиснал ядно юмруците си, все пак се въздържа.

Изпълненият със студенина поглед на Уингейт срещна неговия и той хладно го предупреди:

— Предполагам, че ви стана пределно ясно какво искам да ви кажа!

Джон имаше кошмарното усещане, че се намира в лабиринт, от който няма изход.

Къде, по дяволите, се изгуби Рена?

Никаква я няма да му помогне тъкмо в този момент?

* * *

Рена и Матилда бяха стигнали до езерото и обикаляха около него.

— Какво чудесно място за плуване — възкликна Матилда.

— Ако беше почистено, със сигурност би било чудесно — съгласи се Рена.

— Аз обичам да плувам. За разлика от вас тук, в Америка жените плуват точно толкова свободно, колкото го правят и мъжете. Но трябва да носиш бански костюм, който е страшно неудобен и те задушават. Затова аз плувам най-добре, когато не нося нищо.

— Нима баща ви позволява да правите това? — зачуди се Рена.

— Той не знае — призна Матилда. — Просто издебвам момента, когато отиде на лов, и имам грижата, когато се върне, да бъда в стаята си, облечена, както подобава на една дама.

Рена се разсмя от сърце.

— Мисля, че е много съобразително от ваша страна, поне докато баща ви не ви хване.

— Да, той много ще се ядоса, ако някога разбере, че не се държа като дама за пример. А когато баща ми има предвид „дама“, това е равнозначно на „дама с титла“.

— Вие това ли искате — благородническа титла?

С известна доза на предвзетост, Матилда поклати глава.

— Аз съм на двадесет и четири — отегчено каза тя — и това, което искам, е баща ми да спре да ме мъкне със себе си по целия свят в

търсене на благородническа титла, достойна за мен или по-скоро за самия него. Копнея да се омъжа за човек, който да ме обича истински. И това, което ще ни направи щастливи ще е единствено нашата любов, а не парите на баща ми или пък някоя огромна къща като хамбар. Без някого, когото да обичаш, и най-прекрасния дом е пустиня без оазис.

— Значи за вас най-голямо значение има любовта — тихо попита Рена.

За момент настъпи тишина, а после Матилда отвърна:

— Ще ви кажа истината, но ако обещаете да не я издавате на баща ми?

— Разбира се, че обещавам — отговори Рена. — Ако това е тайна, няма да я споделя с никого.

— Много се радвам!

Матилда си пое дълбоко дъх и продължи:

— Влюбена съм в мъж, който ме обича точно толкова, колкото и аз него!

Докато говореше, тя постоянно се озърташе, сякаш се страхуваше от това, да не би някой друг да я чуе.

След като я изслуша, Рена почти шепнешком попита:

— А баща ви знае ли за него?

— Разбира се, че не знае! А вие обещахте да не му казвате!

— Не се притеснявайте, държа на думата си! Но какво смятате да правите?

— Не знам. Тук сме единствено, защото той иска да получи благородническата титла. Миналия месец се опита да прилъже един херцог, който да се ожени за мен. Въпросният херцог се отказа и баща ми беше бесен. Мислех, че ще размаже някого. Способен е на това, както вече се досещате.

— Имате предвид, че вече е убил някого ли?

— Не, или поне на мен не ми е известно. Това са само подозрения. Един му създаваше доста неприятности, но по невероятно удобен и твърде странен начин, той внезапно изчезна.

— О, Небеса! И какво стана после?

— Не знам. Той просто изчезна безследно и никой повече не го е видял. Баща ми се опитваше да установи пълен контрол над железниците в Америка, а той беше дръзнал да му пречи. Може баща ми да няма нищо общо със случилото се, защото този човек най-

вероятно е имал и други врагове. Но в едно съм сигурна — баща ми е способен на подобно злодеяние. Носи го в себе си. Виждала съм да прави разни движения във въздуха, сякаш души някого с ръце и видимо това му доставя огромно удоволствие.

Рена кимна с глава, в знак на съгласие, защото имаше подобно впечатление от господина.

— Но този гняв не трае дълго — продължи Матилда. — Той има способност дотолкова да е ядосан, че чак да смаже човека, но после забравя за гнева си и се съсредоточава върху следващата цел.

— Следващата му цел е лорд Ленсдейл, така ли?

— Да. Щом татко прочете във вестниците, че е наследил титла, каза, че не можем да пропуснем възможността, понеже е сигурен, че лордът е влюбен в мен. Едва се сдържах да не се разсмея. С Джон се запознахме на бала, който баща ми организира в моя чест. Танцувахме два пъти, поговорихме си на чаша вино, но той ми приказваше единственото за кораба си. Според татко обаче, той ме гледал с нескрит копнеж, но не признал „любовта си“, защото тогава просто нямал какво да ми предложи.

— Вярвате ли на това? — смръщи вежди Рена.

— Нито дори за миг — категорично отвърна Матилда. — Знам кога един мъж е влюбен.

— Знаете ли? Имам предвид дори, когато той не продумва нито дума?

— За Бога, не е нужно той да казва каквото и да било — лукаво се усмихна Матилда. — Отговорът се чете в начина, по който те гледа, в интонацията на гласа му, и... ти разбираш как стоят тези неща!

Рена нищо не разбираше от тия неща, но се притесняваше да си признае сега.

— Както и да е, баща ми започна да ми „натрапва“ идеята, колко много харесвам Джон. Ако трябва да бъда честна, аз почти не си го спомнях, но всеки път, когато се опитвах да обясня това, татко изпаднаше в ярост. Толкова много искаше тази титла, че не се вслушваше в никого, позволил си да му обясни, че не може да я има.

— Щом има толкова много пари, защо просто не си купи своя титла?

— Опитала, но единствената, с която можеше да се сдобие по този начин, е на рицар. А тя не е достатъчно благородна. Графската е най-

малкото, с което би се задоволил.

— А мъжът, когото обичате, има ли титла?

— Не, той е обикновен човек. Казва се Сесил Дженкинс. Стига ми единствено да бъда с него, макар и само като госпожа Дженкинс.

Въпреки, че тя говореше съвсем уверена в правотата си, продължаваше да се оглежда, да не би някой да ги подслушва.

— Всичко е толкова е вълнуващо, но се опасявам, че мечтите ви може никога да не се сбъднат.

— Твърдо съм решила да направя всичко по силите си, за да се сбъднат — дръзко отвърна Матилда, — но трябва да изчакаме известно време. Ако сега избягам с любимия си, татко ще ме остави без пукната пара.

— Нима той някога ще промени мнението си?

— Не, но сега двамата със Сесил събираме пари. Взимам, колкото се може повече от татко, без той да се усети. И когато можем вече да си го позволим, ще се оженим и ще се скрием някъде, докато той не ни прости. В крайна сметка, няма да има избор и ще трябва да го стори.

— Или ще ви зачеркне от живота си, ще се ожени повторно и ще има други деца — отбеляза Рена.

— О, Небеса, права сте! Незабавно трябва да го накарам да удвои сумите, които ми отпуска.

Рена изпитваше възхищение от куража на момичето, но едновременно с това и леко чувство на неудобство от безскрупулния начин, по който тя измъкваше пари от баща си.

— Изненадана сте, нали? — досети се и Матилда. — Аз съм негова дъщеря и мога да бъда също толкова непоколебима, какъвто е и той. А и по какъв друг начин бих могла да се защитя от него?

— Права сте, няма друг начин! — наистина се съгласи Рена. — Когато приближава сериозна опасност, трябва да се използват всякакви възможни средства, за да бъде преодоляна. Ако трябва да ви помогна по някакъв начин, било с това да ви скрия или да попреча на баща ви да се досети какво си имате наум, то бъдете сигурна, че може да разчитате на мен.

— Узнах го още, когато ви видях — със задоволство констатира Матилда. — От доста дълго време не бях говорила с някого така откровено. Още със самото си стъпване в тази къща се убедих, че

графът ни най-малко не е влюбен в мен, без значение какво си е наумил баща ми по въпроса. Всъщност, смятам, че Джон Ленсдейл би предпочел да се ожени за вас.

При тези думи Рена застина, а сърцето ѝ лудо заби. Усети, че дори остава без дъх. Това чувство трая няколко секунди, след което тя възвърна самообладанието си и заяви:

— Забравяте, че аз съм сгодена!

— О, стига с тези глупости! Разбира се, че не сте. Тази история би минала за пред баща ми, но мен не можете да ме заблудите. Не се притеснявайте! Докато пазите моята тайна и аз ще пазя вашата!

— Мислете каквото искате, но в едно нещо грешите — Негова Светлост не се интересува от мен... по този начин!

— И когато сте насаме ли го наричате „Негова Светлост“? — закачливо ѝ подхвърли Матилда.

— Наистина не разбирам, откъде си правите тези изводи! Та вие ни видяхте заедно само за пет минути!

— И през тези пет минути той нито за секунда не откъсна очи от вас. Знам какво изпитва той към вас, но ми е интересно да узная вашите чувства какви са? Прегръщал ли ви е така, че дъхът ви да секне, а сърцето да забие лудо от щастие?

Тогавя Рена си спомни, че Джон наистина я прегръщаше сутринта. Та това беше само една приятелска прегръдка, за да я успокои, нищо повече. После обаче в съзнанието ѝ изплува случката от онази нощ, когато паднаха един върху друг, докато се боричкаха в тъмното. Тя още не можеше да пропъди от съзнанието си усещането за силното тяло на Джон, притиснал я неволно на пода.

Матилда беше права. Наистина чувството беше вълнуващо.

Но като помислеше трезво, това си беше случаен инцидент, който нямаше нищо общо с любовта. С тази последна мисъл Рена реши да приключи темата за Джон и чувствата, които той пробуждаше у нея.

— Надявам се в крайна сметка да намерите начин да бъдете с мъжа, когото обичате! — пожела от цялото си сърце на Матилда тя.

— Ако баща ми беше узнал, че толкова се обичаме със Сесил, със сигурност би намерил начин да го отдалечи от мен или дори да го убие. Татко винаги постига това, което иска, и мисля, че и занапред ще продължава да е така.

— Мога да си представя! Затова трябва да действате много хитро.

По лицето на Матилда се появи дяволита усмивка и тя добави:

— Разбира се, че съм хитра и потайна! Нали съм дъщерята на Джеремая Уингейт!

* * *

— Слушай ме внимателно, Ленсдейл! Ако откажеш предложението ми, ще съжаляваш до края на живота си. Трябва да се научиш да преценяваш възможностите, които ти се предлагат, и да вземаш, каквото си поискаш от живота. Пълна лудост е да откажеш добрата оферта, която ти се предлага сега.

— Наистина сте много мил, но...

— Не започвай пак! Предлагам ти страхотна сделка! Ще ремонтираш къщата си така, че да стане, каквато е била и дори по-модерна, и освен това, ще имаш всичко, което може да се купи с пари. Какво повече би могъл да иска човек?

— Жена, която да обичам и която да ме обича заради мен самия, например? — отвърна графът.

— Сантиментални глупости. Освен това, дъщеря ми винаги ви е намирала за привлекателен. Довери ми доста неща след срещата ви на бала.

— Доколкото си спомням, през цялото време говорих за кораба си и тя ми се видя отегчена до крайност.

— Много ясно, че тя не би разкрила чувствата си веднага. Жените никога не го правят. Но аз знам всичко за тях и точно сега е моментът да действате.

— Мисля, че прекалено избързвате — каза Джон. — Дори и да предположим, че дъщеря ви е имала някакви чувства към мен, оттогава мина много време. Сега тя може да има други планове. Жените предпочитат сами да избират съпрузите си, а не някой друг да го прави вместо тях.

— Дъщеря ми е по-различна — отвърна господин Уингейт. — Тя прави каквото аз сметна за добре, защото знае коя част от хляба е намазана с масло.

Графът потрепери от бруталността на този човек.

— Няма да познаете имота си, когато хората ми се погрижат за ремонта — безскрупулно продължи с уговорките Уингейт.

— Вашите хора ли?

— Работниците, които ще наема, за да възвърнат предишното величие на това Имение. Тук ще дойдат архитекти, занаятчии и при това от най-скъпоплатените. Няма да пестя парите. Колкото и да са големи разходите, те са без значение за мен.

— Може би това не е най-добрият начин да се възстанови това Имение.

— Какво, по дяволите, имате предвид? Харченето на колкото се може повече пари, винаги е било най-добрият начин! По-точно казано, не съществува никакъв друг!

— Зависи какво точно се опитвате да постигнете — тихо добави графът.

— Нали вече обсъдихме какво искаме да постигнем — нетърпеливо каза Уингейт. — Да създадем в графство Ленсдейл условия за живот, каквито се предполага, че трябва да има и каквито са имали предците ви. Това означава добре поддържани земи и сгради. Най-вероятно ще ви е необходим и дом в града, но той може да се осигури и по-късно.

— Моите извинения — прекъсна го графът. — Това може да е вашата цел, но не и моята. Не бих могъл да мисля само за себе си. Ако това имение процъфти някой ден, може да помогне на много хора в околността, като осигури работа за местните занаятчии и търговци.

— И таз добра! Защо ви е да се тревожите за всички тези хора? Човек трябва да мисли само и единствено за себе си!

— Не смятам, че сте прав — тихо възропта графът.

Уингейт усети в думите му неочаквана острота, която го накара да се замисли върху бъдещият успех на тактиката си. Той не беше чувствителен и докачлив, но проявяваше завидна ловкост в случаите, когато интересите му биваха засегнати. Реакцията на Джон го накара да преосмисли плана си и да действа по начин, коренно различен от първоначално замисления.

— Така е, не съм! — съгласи се изненадващо той и се изкашля. А после добави: — Човек трябва да споделя щастието си с останалите, които не са имали същия късмет. Благородството го задължава и вие

много правилно разсъждавате в тази насока. Въпреки, че сте по-добре запознат със задълженията си към хората от околността, аз все пак мисля, че те ще имат голяма полза от моето предложение. Хората ми ще дойдат, за да преценят какво трябва да бъде направено и ще ангажират местните в изпълнението. Освен това, ще бъдат необходими и много материали, които ще се закупят от тукашните магазини. Дори много от подчинените ми ще останат да пренощуват в близкия хотел. Досещате се, че ще бъдат похарчени доста пари, а нали именно от това има нужда селцето. Е, смятам всичко вече за уредено. Радвам се, че най-накрая се разбрахме!

— Мисля, че прибързвате...

— Принципа, на който държа, гласи, че когато имаш добра идея, трябва веднага да пристъпиш към реализацията ѝ, без да отлагаш нито секунда.

Два силуета се появиха в далечината. Минута след това в стаята влезе Рена, последвана от Матилда.

— Ах, ето ви и вас двете — извика Уингейт с престомена дружелюбност, която караше човек по-скоро да настръхне от отвращение. — Точно обсъждахме идеите си. Хората ми ще започнат работа по къщата още идната седмица.

Никой от присъстващите не продума. Внезапно тишината беше нарушена. Чу се смях. Глупав и неуместен смях! Рена се кикотеше като смахната.

Графът се вторачи в нея. Абсолютната нелепост на поведението ѝ го свари неподготвен и крайно изненадан.

— Боже, мой! — каза тя, закривайки устата си с ръка, за да се съвземе. — Ваша Светлост, за мен е огромна чест да чуя тези възхитителни новини. Това наистина е паметен ден за рода ви.

— Огромна чест? — погледна я с още по-голяма изненада той.

— Разбира се, че е чест да бъда първата, която ще научи за вашата сватба. Провъзгласявам своето твърдо „за“! Боже, мой, Боже, мой, колко е вълнуващо!

Джон се зачуди дали Рена не е загубила ума си.

— Грешите, госпожице Колуел, — учтиво се обърна към нея графът. — Прекалено рано е да говорим за сватба. Госпожица Уингейт и аз тепърва ще се опознаваме.

— Естествено, така е редно, преди да обявите нещата официално.

Рена все тъй се заливаше от смях, съвсем като обезумяла, а после все пак млъкна и добави:

— Но няма никакво съмнение, че ще има официално потвърждение.

— Дали? — отвърна крайно резервирано Джон.

— Да, наистина. Ако джентълмен като господин Уингейт желае да се захване с работа, за която, простете ми, знае че не можете да платите, то значи, че ще го направи за бъдещия съпруг на дъщеря си. Защо иначе би го сторил? Но има и друга страна на въпроса. Това, за което си мисля, е дали, ако по някаква причина сватбата не се състои, той ще ви изпрати списък за разходите по къщата. Или пък иск за неударжане на дадената дума, относно този брак.

Очите ѝ бяха широко отворени и излъчваха невинност. Погледна Джон и продължи:

— Осъзнавате ли, че щом работниците дойдат, всичко ще е уредено? Имам предвид, че няма да има връщане назад, дори и да поискате. Което, предполагам, не би трябвало да се случи. Но все пак, ако го пожелаете, няма да можете да направите нищо заради свидетелите, разбрахте ме, нали? Господи, изразявам се изключително неясно...

— Напротив — каза графът. — Изразихте се напълно убедително!

Ако можеше да се убие човек с поглед, то точно това би направил с Рена и господин Уингейт.

— Трябва да се отървете от тази гламава кокетка! — сопна се той.

— Абсолютно сте прав — съгласи се графът. — Госпожице Колуел, мисля че прибързахте със заключенията. Не се планират никакви сватби, нито никакви работници ще идват в къщата другата седмица или пък въобще, през която и да е друга седмица.

— По мое мнение ще е най-добре, ако работата започне веднага — изскърца със зъби Уингейт.

— Аз пък мисля, че ще е най-добре въобще нищо да не се започва! — категорично отсече графът.

Уингейт веднага усети накъде духа вятърът и промени курса на действие. Запази самообладание и каза:

— Вижте какво, Ленсдейл, не е необходимо да се съобразявате с тези женски глупости. Дори не можете да си представите, какво бих могъл...

— Не знам какво бихте могли да направите, но пристигането на вашите работници би ме поставило в доста неловко положение. Приятелката ми е абсолютно права относно това, че не би било приятно, ако името ми бъде въввлечено в някой скандал. Също така съм абсолютно убеден, че и вие не бихте одобрили нечие погрешно мнение.

— Тези неразбирателства могат лесно да се разрешат! — рязко отвърна Уингейт.

— Много по-добре е, ако не се започва с тях — спокойно му отвърна графът. — А сега ще пийнем ли по чаша чай?

— Не си правете труда — каза Уингейт. — Време е да си тръгваме. Казах на кочияша да ни чака на пътя пред Имението и предполагам, че още е там.

— Да го повикам ли? — предложи Рена.

— Но аз бих пийнала чаша чай — с благ тон меко каза Матилда.

— Млъкни! — скара ѝ се остро баща ѝ.

Без да губят време, те се приготвиха да тръгват. Каретата спря пред входната врата на Имението и кочияшът слезе, за да им отвори вратата. Първа се качи Матилда, а след нея и баща ѝ.

Непосредствено преди да влезе вътре, Уингейт внезапно се обърна, погледна Рена и графа, и им каза:

— Никога не се отказвам от нещо, което искам да получа. Много скоро пак ще се видим с вас.

После спря погледа си върху Рена. Беше толкова злобен, че нея тръпки я побиха. Съвсем не беше вчерашен. Знаеше точно какво направи тя и защо му пречи. И щеше да я накара да си плати за всичко.

Това и тя го разбра, дори без думи. Прочете го в очите му.

После, също така внезапно, както се беше обърнал към тях, той им обърна гръб, влезе в каретата и затръшна вратата зад себе си.

ГЛАВА 6

— Благодаря на Бога, че те има — каза й Джон, когато се върнаха в къщата. — Не знам какво щеше да се случи, ако не се беше намесила — добави после той, потрепервайки от ужас. — Между другото, този твой духовит и остроумен начин на изразяване е доста странен.

— Но ти пределно ясно разбра за какво говорех, нали?

— Разбира се! Преди да се появиш, бях като в капан, без никаква възможност да се измъкна. Но го разбирам чак сега, защото по някакъв необясним начин се чувствах безпомощен и неспособен да се противопоставя. Наистина недоумявам, какво се случи с мен!

— Той се опитваше да ти направи зла магия — предположи Рена.

— Точно така се и почувствах. През цялото време, докато той говореше, имах усещането, че нещо не е в ред, но не можех да го разбера, понеже съзнанието ми беше замъглено. Сякаш ме беше хипнотизирал. Но когато ти се появи, умът ми се избистри. Истината е, че беше брилянтна в изпълнението си. Приличаше на най-гламавата жена на света, а не на моята Рена.

Тя го удостои с усмивка и отговори:

— Понякога е по-лесно, ако казваш нещата така, че другите да те помислят за глупав и да не те вземат напълно на сериозно. Не исках открито да го заклеймявам като мошеник, защото имаше вероятност да се согласиш с плана му.

— Мислиш, че бих го направил ли?

— Нямам вяра, щом стане дума за пари. Трябват ти!

— И ти очакваш да се ожения, за да ги получа ли?

— Очаквах единствено да си спомниш, че селото разчита на теб — тихо отбеляза Рена. — Но все пак съм радостна, че отказа на Уингейт. Той е зъл гений.

— Да, на същото мнение съм. В крайна сметка обаче, доброто надделя над злото — заключи Джон и отправи към Рена поглед, изпълнен с нежност.

— Поне засега — в отговор каза тя, — но той ще се върне. Не мисля, че така лесно ще се откаже.

Много ѝ се искаше да му разкрие, че Матилда си има друга любов и ще се противопоставя на евентуалния брак също толкова решително, колкото и те. Но беше дала дума да запази тайната и смяташе да удържи езичето си. За да успокои малко Джон, тя сподели някои други свои впечатления от разговора си с Матилда.

— Тя може да му поднесе изненада. Не е толкова покорна, за каквато я мисли баща ѝ. Ненапразно носи неговата кръв. Намекна ми го няколко пъти и смятам, че е истина.

— А каза ли ти нещо друго? — с любопитство попита Джон.

— Нищо съществено, но тя е на наша страна. Хайде, сега да отидем и да изпием по чаша чай.

Отидоха в кухнята и опитаха от кексчетата, които беше приготвила в чест на гостите. Изведнъж Рена се обърна към Джон и го попита:

— А на теб откъде ти хрумна тази история, че съм сгодената ти приятелка?

— Опитах се да бъда услужлив, понеже ти доста се разтревожи за репутацията си, в случай, че те представя за моя жена.

— Но всички в селото ме познават и знаят, че фамилията Колуел е от баща ми, а не от някакъв измислен съпруг. Матилда не повярва нито дума от всичко това, а предполагам, че също и баща ѝ.

— Да върви по дяволите този Уингейт заедно с всичко, което си мисли. Освен това, измислянето на разни истории не е областта, в която съм добър.

— Знам! Ти си падаш повече по действията, отколкото по думите — констатира тя. После се усмихна, което беше доказателство, че вече му беше простила за нескопосната лъжа.

— Така е! Когато дойде момент нещата да се уреждат с думи, просто си глътвам езика.

— Мислиш ли — замислено го попита тя, — че тази вечер трябва да отидем да потърсим още монети? Ще има пълнолуние, което ще ни е от полза. А и ти би трябвало да знаеш с какви средства разполагаш. Може да се окажеш милионер, без дори да подозираш. Джон, слушаш ли ме?

Той гледаше мълчаливо в празното пространство пред себе си, без да дава никакъв знак, че я чува. После обаче се сепна и ѝ отвърна:

— Извинявай, замислих се. Да, ще отидем още тази вечер.

— Май сънуваш посред бял ден, а? Да не би Уингейт наистина да те е хипнотизирал?

— Не. Просто се опитвах да си спомня, къде съм го виждал преди това.

— В Индия.

— Не, преди това. Страшно много ми прилича на някого.

— Вероятно на въплъщение на дявола — язвително предположи Рена.

— Не, на някой реално съществуващ човек, когото съм виждал. Само да можеш да си спомня кой е той.

— Не се задълбочавай толкова в това — посъветва го тя. — Найлошото нещо, което можеш да направиш, е да си развалиш настроението заради този човек. Не го допускай в мислите си, защото после трудно ще го прогониш оттам.

— Никога преди не си говорила така. Сякаш виждаш в някакъв друг свят.

— Предполагам, че е така. Виждам Ада и господин Уингейт в него. Сигурна съм, че би ни взел там със себе си, ако му дадем тази възможност.

— Тогава няма да му я даваме — горещо я увери той. — Сега, ако обичаш, спри с всякаква работа и върви да си починеш, защото ни чака тежка нощ.

* * *

Имаше пълнолуние, точно както предрече Рена. В единадесет часа тъмни буреносни облаци покриха небето и задуха силен вятър.

— Няма ли да е по-добре, ако го оставим за утре сутринта? — попита Джон.

— Не мисля, че съкровището ще е в безопасност. А и защо ни е да разчитаме на луната? Ще вземем лампата.

Въоръжени с лампа и покрити с пелерини, те напуснаха къщата, проправяйки си път през ветровитата градина. Напредваха

предпазливо, прекосиха стария мост над реката и се шмугнаха в гората.

С всеки изминал миг вятърът ставаше все по-бурен и за тях беше истинско облекчение, когато се озоваха между дърветата, предоставящи им известна защита от бурята. Единствено ревът ѝ не можеше да бъде заглушен от клоните и листата, което правеше обстановката изключително страховита.

— Бих се зарадвал, ако се върнем обратно — каза Джон. — Това прекалено много ми напомня за морска буря.

Сякаш в знак на потвърждение за думите му, в небето проблесна светкавица, последвана от силен тътен.

— Хайде да свършваме с това по-бързо, преди да е завалял и дъжд — подкани я Джон.

Помагайки си с ръце, те си проправяха път през люлеещите се от вятъра клони на дърветата, докато най-накрая не видяха очертанията на кръста, издигащ се внушително в мрака.

Продължиха пътя си към него. След миг отново проблесна светкавица, осветявайки го точно пред тях. Изглеждаше като извисяваща се до небето кула. После мракът отново го погълна.

Джон носеше със себе си голям нож и докато Рена държеше лампата, той копаеше в земята. Когато разрони малко от почвата, той започна да хвърля пръстта с ръце, като обезумял. Рена приближи лампата и двамата започнаха да се взират с надежда да видят блясък от злато.

Но нищо златно не пална очите им в мрака.

Джон изохка силно и отново зарови ръце в земята.

— Все трябва да има нещо — каза той. — Трябва... но какво е това?

— Откри ли нещо?

— Да, но не мисля, че е много.

Той измъкна ръката си и я сложи пред лампата, така че тя можа да види малко кожено портмоне. Щом го отвори, Джон видя, че вътре има монета.

— Мисля, че в дупката има още една и това е всичко.

Продължиха с търсенето още малко, но не откриха нищо повече.

— Е, не всичко беше напразно, все пак спечели нещо — опита се да го окуражи тя. — Струваше си да опитаме.

— Какво каза? — провикна се той и се изправи на крака.

Вятърът беше толкова силен, че заглушаваше думите.

— Да се прибираме в къщи! — изкрещя тя.

— Хайде! — съгласи се той.

Поредната светкавица разцепи небето, а светлината ѝ освети земята.

И тогава Рена видя нещо.

Там, в малка пролука сред дърветата, зърна Уингейт.

Застина на място и затаи дъх при вида на неприятното и смущаващо присъствие. Той стоеше неподвижно и предизвикваше истински ужас. След това всичко отново потъна в мрак, който беше придружен от мощен трясък на гръмотевица. И толкова силен, сякаш земята се разцепи на две.

— Какво има? — попита Джон, съзрял ужаса, изписан на лицето ѝ.

— Нищо, стори ми се, че видях Уингейт, ето там!

Друга светкавица проблесна и освети мястото пред тях.

Нямаше никого.

— Рена, оставяш го да завладее мислите ти. Ти беше тази, която каза, че не трябва да допускаме това.

— Да... това вероятно е само плод на въображението ми — каза тя замаяно. — Разбира се, че е така!

— Ела тук!

Джон я прегърна през раменете и я поведе към къщата. След няколко минути вече бяха излезли от гората и се бореха с вятъра, за да стигнат до убежището си.

Никога преди това кухнята не им се беше виждала толкова гостоприемна. Хлопнаха вратата след себе си, спуснаха пердетата и седнаха пред огнището, което все още излъчваше малко топлина.

— Чай? — попита тя и напълни чайника.

— Милото ми момиче! Добре ли си? Не е присъщо за теб да имаш халюцинации.

— Знам и мисля, че си прав. Прекалено много мисля за него, а не трябва. О, Господи, какво намерихме този път, Джон? Хайде да погледнем.

Той извади едната монета, която беше прибрал в джоба си, а после и портмонето, от което измъкна и другата. Бяха същите, като

останалите.

— Може би са изключително ценни и заедно с няколкото, които имаме, ще ни бъдат достатъчни — с надежда каза той.

И двамата обаче знаеха, че това най-вероятно са напразни надежди.

— Как можем да разберем, каква е стойността им? — попита тя.

— Спомняш ли си, че ти разказах за онзи път, когато се върнах от хана. Прибрах се, за да напиша някое и друго писмо. Едното беше адресирано до мой стар приятел в Лондон. Той е оттеглил се свещеник и е много начетен историк, при това със завидни познания за антиките. Запознах се с него, когато бях млад курсант във флота.

Джон се изчерви, преди да добави:

— Той ме отърва от малка неприятност, за която аз имах вина.

— Сигурна съм, че си бил невъзможен.

Той кимна утвърдително с глава.

— Не бях най-примерният младеж. Както и да е. Писах на отец Адолфо Тенди. Описах монетите по най-добрия начин, по който можах и сега се надявам да получа отговора му. Трябва просто да чакаме.

Гласът му отново беше заглушен от поредната гръмотевица, като този път последва и звукът на сипнал се отгоре порой.

Не им оставаше нищо друго, освен да си легнат и да се надяват на по-хубаво време за утре сутринта.

* * *

Когато Рена се събуди, всичко наоколо беше подгизнало във вода. Тревата беше смачкана от проливния дъжд, който валя цяла нощ, а и реката бучеше, придошла от пороищата.

Прииска ѝ се да излезе малко навън, за да подиша свежия и чист въздух. Имаше намерение да се поразходи само пред къщата, но някаква незнайна сила я теглеше надолу, по посока към моста. Утринта беше толкова приятна, че страховете, които изпита снощи, сега ѝ се сториха напълно абсурдни.

Тя стоеше на моста и се взираше в бясно препускащата река, наслаждавайки се напълно на красотата на започващия ден. Разбира се, че снощи не беше видяла наистина господин Уингейт. Той беше

обикновен човек, като всички други и в него нямаше нищо свръхестествено.

Вгльбена в мислите и разсъжденията си, Рена въобще не чу приближаващите се стъпки. По-скоро подозрителната тишина бе тази, която я накара да вдигне глава и да се огледа.

И тогава го видя отново.

Той стоеше на няколко крачки от нея и я гледаше съсредоточено и мълчаливо.

Уплахата, която я връхлетя, просто я разтърси.

Тя нямаше никаква представа, от колко време той стоеше там, за да я наблюдава.

— Добро утро! — поздрави го тя, опитвайки се да изглежда наистина самоуверена.

В отговор той въобще не си направи труд да ѝ отвърне с полагащата се учтивост.

— Вие сте много умна жена — направо започна той, — и то по-умна, от колкото предполагах. Само един природно интелигентен човек може така добре да се престори на глупак, както вие го направихте.

— Ласкаете ме, сър, но мога да ви уверя, че това не бяха преструвки.

— Не ми губете времето с подобни глупости. И двамата знаем точно за какво става въпрос.

— То тогава вие имате известно предимство, защото аз наистина съм в неведение.

Той въздъхна с отегчение и нетърпеливо продължи:

— Мислех ви за по-проницателна, госпожице.

— Не би ли било по-добре да идем в къщата и да уведомим Негова Светлост, че...

— Не мърдайте от мястото си. Дошъл съм да видя точно вас. А сега, ако обичате ме придружете.

Уингейт слезе от моста и тръгна по пътеката край дърветата. Без да знае защо, Рена го последва.

— Мислех, че сте се върнали в Лондон — осмели се да отбележи тя.

— Отседнах в местния хотел за през нощта — лаконично отговори той. — Много неща останаха неизяснени...

— Тогава нека повикам графа...

— ... не между мен и него, а между нас двамата с вас — прекъсна я грубо той. — Просто почакайте, докато се подготвя.

Внезапно той спря, извърна се бързо назад и погледна към къщата. Бяха на доста голямо разстояние от нея, което позволяваше да се види цялата внушителна сграда, включително и кулата, извисяваща се в пълния си блясък и великолепиие.

— Човекът, построил тази къща, е разбирал много добре от работа си, щом е решил да издигне такава кула — констатира Уингейт.

— Тя не е част от оригиналния строеж — поясни Рена. — Била е добавена стотина години след това от седмия граф Ленсдейл.

— Определено е знаел какво прави. От върха може прекрасно да наблюдаваш, какво става в земите ти, което е важно за един благородник. Няма съмнение, че това е било предназначението на това съоръжение. По мое мнение, кулата трябва да бъде по-висока. Много по-висока.

— Но тогава тя вече ще е в пълно несъответствие с размерите на къщата — възрази Рена.

— Необходимо е да е по-висока! — упорито продължаваше да настоява Уингейт.

Чувство на безпокойство завладяваше младото момиче. Бяха прогнали този мъж предния ден, и сега той се появяваше отново така, сякаш нищо не се е случило. Дали въобще беше стигнало до съзнанието му, че Джон е отказал предложението? Все повече започваше да се убеждава, че не е.

Когато отново го погледна, Уингейт все още беше с вперен в кулата поглед. Без дори да се обърне към нея, той продължи:

— Проблемът при моята дъщеря е, че тя никога не се интересува от мъжете, които аз избирам за нея.

— Предполагам това е така, защото няма как да знаете, какво точно харесва даден човек — отговори Рена. — Всичко зависи от нея самата и мисля, че би било изключително глупаво от нейна страна, ако се омъжи за някого, когото не обича.

Тя неволно смекчи тона си, при изричането на последните думи. Усети, че именно такава беше и нейната собствена мечта.

Изпълненият с ярост глас на мъжа бързо я изтръгна от приятния унес.

— Матилда ще се омъжи за този, когото аз избира! Кое момиче би направило добър избор при положение, че баща му е толкова богат, колкото съм аз? Всеки би пожелал да се ожени за нея заради парите ми, и само аз знам кое е най-доброто!

— Тогава да разбирам ли, че вашите пари пречат на щастието й? — попита Рена. — Или искате да изглеждате по-могъщ и по-важен, от колкото сте в действителност!

— Какво казахте?

Ядът ѝ започна да нараства и тя продължи със същия сарказъм:

— Много добре чухте какво казах. Любовта идва от сърцето и само Господ може да се намеси, ако трябва, никой друг!

Най-накрая той извърна погледа си от къщата и впи очи в нея.

— Сериозно ли говорите? — изръмжа той. — Нима се опитвате да ми кажете, че любовта има нещо общо с религията?

— Разбира се, че има — отвърна Рена. — Хората я търсят цял живот, надявайки се, че ако не я намерят приживе, то със сигурност ще я срещнат в по-добрият свят, който ги очаква след това.

— Глупости и безсмислени дрънканици! В един брак, жените служат единствено, за да раждат деца, които да отстояват името и положението на бащите си.

— Това е вашето мнение! Аз вярвам, че любовта идва от Бога. Тя е нещо свято и не бива да бъде потъпквана от пари, власт или от нещо друго.

Уингейт се взираше в нея, неспособен да повярва на ушите си.

— Вие май наистина вярвате в тези глупости!

— При това с цялото си сърце!

В отговор той само изсумтя и добави нещо, което прозвуча по-скоро смешно, отколкото сериозно.

— Е, може би само смятате, че е така. Ще промените мнението си, когато чуете каквото имам да ви кажа.

— Господин Уингейт, не ме интересува нищо от това, което възнамерявате да ми кажете.

— Всеки се интересува от пари, госпожо Колуел. Или е по-правилно да се обръщам към вас с „госпожице“?

Ако с това целеше Рена да загуби присъствие на духа, определено не се получи. За огромно негово учудване, вместо да се смути, тя се изсмя гръмко.

— Точно госпожица е правилното обръщение. Баща ми беше свещеникът тук, допреди известно време, а сега аз съм икономката на лорд Ленсдейл. Той измисли този несъществуващ съпруг, за да не си помислите точно това, което си мислите.

— Много сте пряма.

— Истината е, че въобще не ме интересува какво е мнението ви за мен, господин Уингейт!

Рена не можа да повярва, че тези думи бяха изречени именно от нейната уста. Тя ли беше хладнокръвната и спокойна жена, която имаше дързостта да предизвика този нагъл простак?

В резултат на откровеното ѝ самообладание, Уингейт пръв отстъпи и дори се направи на глух за последните ѝ думи.

— Значи баща ви е бил духовник. Те, свещениците, винаги се надяват, че Господ ще им помогне за това, което е трябвало сами да свършат. Но хората, които искат да са богати, трябва да се борят за това!

— Ами какво ще кажете за хората, които не искат пари, господин Уингейт?

— Такива просто не съществуват! — ядно ѝ се сопна той.

— Напротив, съществуват, но те не ви допускат до себе си! Ето защо ги мразите!

Рена отново срещна изпълнените му със злоба очи. Разбра, че този път го беше вбесила до немай-къде.

— Не ги мразя! Презирам ги! Когато имаш пари, можеш да си купиш много неща, които да ти осигурят щастлив живот.

— Да, така е! — неочаквано се съгласи Рена. — Можете да си купите много неща. Но не всичко! И за нещастие, вие не разбирате къде е разликата.

— Как така за нещастие?

— Вие сте най-нещастният човек на света!

— О, само не ме съжелявайте! — изкрещя ѝ той.

Не последва никакъв отговор от страна на момичето, което го накара да повтори фразата още по-силно.

— Мисля, че е крайно време да се прибирам — отбеляза кратко тя и понечи да си тръгне.

— Почакайте! Все още не съм ви казал това, за което съм дошъл. Разбрах, че сте упорита жена. И уважавам това.

Рена го гледаше с недоумение.

— Кажете ми цената си! — най-накрая изплю камъчето той.

— Моля ви, отдръпнете се, за да мина. Имам страшно много работа за вършене — опита се да игнорира думите му тя.

— Казах да назовете цената си. Не ме интересува, колко висока ще е тя. Вие сте пречка на пътя ми и съм готов да ви премахна, по изгоден и за двама ни начин. Ако се съгласите да си отидете оттук, може да живеете един изключително приятен живот, с помощта на моите пари.

— Нали наистина не мислите, че можете да ме подкупите? Трябва да не сте с всички си!

— Вижте какво, няма нужда от обиди и фалшиви добродетели. Казах, че ще ви платя добре, така че стига сте ми губили времето с безсмислени приказки.

Рена беше озадачена, а в погледа ѝ се четеше отвращение.

— Ще ми платите... добре? — невярващо попита тя.

— Дори прекалено добре!

— Звучи прекрасно, но не сте много конкретен.

— А-а-а-х, значи искате да говорим в цифри. Пет хиляди лири, как ви звучи?

Рена се изсмя, чувайки предложението.

— Много добре, нека тогава бъдат десет хиляди!

— Мислех ви за по-сериозен човек, господин Уингейт. Желая ви приятен ден!

Тя се опита да мине покрай него, но той я сграбчи за раменете и започна да крещи право в лицето ѝ:

— Ако продължа да вдигам цената, ще искам в замяна много повече от мълчанието ви. Това ли е, което преследвате, алчна уличнице?

Начинът, по който я беше обидил, я свари неподготвена, за да отговори каквото и да било. Мълчанието ѝ му даде възможност да продължи с оскърбленията.

— Много добре, можете да го получите. Ще ви настаня в най-хубавата къща в Парк Лейн. Ще имате бижута, слуги, пари и ложа в операта на постоянно разположение. Да не забравяме и всички дрехи, които пожелаете. В замяна на това, ще трябва да ми угаждате, по всяко време на деня или нощта. С други думи — когато пожелаея.

Тя се почуди дали той наистина го мисли и изпита неистовото желание да го заплюе в лицето. Само преди миг го беше разтълкувала като обида, но казаното вече беше прекалено жестоко и дълно, дори и за оскърбление. Реши, че непременно трябва да сподели с Джон тази абсурдна шега. Щяха много да се смеят.

След това побърза да се освободи от хватката на Уингейт.

— Не смятам, че има какво повече да обсъждаме с вас по този въпрос. Тръгвам си!

— Ще го обсъждаме, докато аз сметна, че е необходимо! — изкрещя ѝ той и грубо я сграбчи за ръката.

— Нямам какво повече да ви кажа! Още повече, че вие въобще не сте ми приятен. Сега стана ли ви достатъчно ясно?

— Само не ми казвайте, че парите ми не ви се нравят. Какво ще бъде, ако останете тук? Ще вършите черна работа до края на живота си и ще мизерствате? Нали не мислите, че той би се оженил за вас?

При тези думи Рена застина. Как този зъл човек можа да разбие най-съкровенията мечта, за която досега и тя самата не беше подозирала?

— Всички тези ваши сладникави приказки за любов! — присмя ѝ се Уингейт. — Имате прекрасни мечти по отношение на графа, нали? Ха-ха-ха, но не забравяйте, че те ще си останат само мечти. Вие можете да бъдете единствено негова любовница. Той се нуждае от пари, които не можете да му дадете! А в този ред на мисли, щом ще бъдете нечия държанка, то по-добре да сте моя. Много добре знам как да се държа с една жена, както в леглото, така и извън него.

— Докато най-накрая не я изхвърлите на улицата! — хапливо отвърна Рена.

— Тогава ще трябва да се стараете и да ме правите много щастлив, а ако е така, каква би била причината, да не ви искам? Господи, идеята да ви притежавам наистина започва да ми харесва. Какъв бурен живот бихме имали, скъпа моя. Разбира се, аз ще надделея и удоволствието от това да ви покажа, кой е господарят, ще бъде неопишимо. Вие сте достоен противник, какъвто не съм срещал от години.

Отвращението, което пробуждаше у нея самата мисъл за намеренията му, я беше принудило да остане безмълвна. Това обаче трая само за миг.

— Нека ви го обясня най-накрая, за да ви стане ясно — започна тя. — Няма да бъда ваша любовница нито сега, нито пък за в бъдеще. Също така под никакъв претекст няма да приема и парите ви, както и няма да позволя да ме прогоните от тук.

— В такъв случай ще бъдем врагове — хладно констатира той. — Хората, които ме направят свой враг, винаги съжаляват. Ще е за ваше добро, госпожице Колуел, ако го избегнете.

Погледът ѝ срещна неговия. В очите му нямаше ни най-малко намерение за отстъпление.

— Аз съм ваш враг още от момента, в който ви видях, и ще си остана ваш враг до смъртта си — категорично заяви младото момиче.

— Това може да се окаже по-скоро, отколкото си мислите, ако продължавате да се държите така неразумно.

— Не смейте да ме заплашвате... — започна тя, но не довърши. Изпищя неистово. Не можеше да повярва на очите си — още един Уингейт насреща ѝ. Изневиделица се беше появил друг човек, досущ като Уингейт и сега той стоеше безмълвен до тях и ги наблюдаваше.

В комбинация с напрежението, което я беше завладяло, гледката беше повече от ужасяваща.

— Спрете да крещите, по дяволите! — вбесено извика Уингейт.

В отговор на това, тя можа единствено да посочи към пространството зад него, при това не преставайки да крещи. Уингейт се обърна и така охлаби хватката, в която я държеше.

Тя не чака друго, отскубна се и побягна така, сякаш от това зависеше животът ѝ. Видяното сякаш беше изцедило всичките ѝ сили, така че всяка крачка ѝ костваше неимоверно усилие. Но това не я спря нито за миг. Тя продължи смело напред. Едва когато стигна до един завой, се осмели да се озърне назад, за да види какво става зад гърба ѝ. Гледката събуди отново целия ѝ ужас.

Двамата абсолютно еднакви мъже вървяха един срещу друг.

Знаеше какво щеше да се случи отгук нататък. Тези два демона щяха да обединят сили в един и ако тя станеше свидетел на обединяването, щеше да бъде застигната от проклятие. В стремежа си да избегне това, тя се обърна и побягна още по-бързо и ужасено. Спъваше се и падаше, а после отново ставаше, като отчаяно се опитваше да се добере до безопасността, която ѝ предлагаша къщата и Джон.

— Джон! — извика тя през сълзи, когато стигна. — Джон!

И тогава, сякаш благодарение на някакво чудо, той се появи на вратата.

— Рена, какво става, за Бога? Милото ми момиче, какво ти се е случило?

Беше истинска благословия, че най-накрая усещаше силните му ръце да я поемат. Гласът му беше нежен, но звучеше така, сякаш щеше без колебание да прогони всеки, дръзнал да я изплаши.

— Уингейт беше тук.

— Нима се е осмелил да се върне отново?

— Да. Беше долу край моста. Наговори ми ужасни неща и... Джон... там имаше още един, досущ като него!

— Не те разбирам, как така?

— Той беше на две места. Както разговаряхме, изневиделица зад него се появи още един.

— Рена, добре ли си?

— Не, не, съвсем не съм луда. Видях го, или по-скоро видях ги. Толкова се изплаших, че извиках като обезумяла и побягнах. А когато се обърнах и погледнах назад, те вървяха един до друг.

— Къде казваш се случи това?

— Точно до моста. Можеш да ги видиш и оттук.

Джон погледна през прозореца и присви очи, за да вижда по-ясно. После излезе навън, откъдето гледката беше по-добра. Можеше да се види цялата земя, чак до потока. Рена излезе при него и я побиха тръпки, от това, което видя.

Там нямаше абсолютно никой.

ГЛАВА 7

— Сигурна ли си, че не си пресушила някоя бутилка вино от избата? — попита я настоятелно Джон, когато отново влязоха в къщата. — Винаги можеш да заповядаш, но не мисля, че ти се отразява много добре. Не, не, не ме гледай така, разбира се, че се шегувам!

— Джон, убедена съм в това, което видях.

— Видяла си Уингейт и негово копие да се обединяват в едно и в последствие да се изпаряват във въздуха.

— Всъщност, не видях да се сливат в едно, но знаех, че така ще стане.

Той я погледна с недоумение.

— Добре, признавам, че звучи налудничаво.

— Звучиш ми като някой, който е прекалено преуморен и има нужда от друг, да му приготви закуска — каза той, отвеждайки я в кухнята. — А сега седни. Клара надмина себе си тази сутрин. Ето две прекрасни яйчица. Но какво правиш? — възкликна той, когато я видя да взема чайника.

— Приготвянето на закуската е моя работа.

— Казах, че аз ще я приготвя, така че седни.

— Но...

— Седни веднага! — отсече категорично той и вдигна заканително пръст насреща ѝ.

— Слушам, Джон — покорно отвърна тя.

Замисли се колко мил беше този мъж към нея и как винаги успяваше да прогони страховете ѝ с чувството си за хумор.

Без съмнение, тя го обичаше!

И през цялото това време любовта е била в нея и само е чакала повод, за да си покаже носа навън. Именно жестокостта на Уингейт я беше накарала да осъзнае колко ѝ е скъп Джон.

Но как е възможно да го обича? Какво бъдеще можеха да имат?

Рена чудесно разбираше, че той е отговорен за съдбата на хората във владенията си и точно същите тези хора винаги са били нейни

верни приятели. Вярвах я безрезервно, така както бяха вярвали и на баща ѝ. Спомни си също, че се бяха грижили за нея по време на тежката болест, като споделяха и малкото, което притежаваха, без дори да поискат нещо в замяна.

И сега тя трябваше да им се отплати по някакъв начин.

Беше възможно да го постигне само с помощта на Уингейт или пък на дъщеря му. Беше сигурна, че е така. Все пак имаше и други богати наследнички. Не би представлявало голяма трудност за един граф да ги впечатли, още повече, ако притежава младостта, красивите очи, благия характер и доброто сърце на Джон. А може би в някоя от тях той ще открие жената, която ще го направи истински щастлив.

Така трябваше да бъде.

Мислите ѝ бяха прекъснати от силния глас на Джон, който вече сервираше закуската.

— Заповядай, скъпа моя!

Рена направи усилие да се усмихне. Божата истина беше, че изпитваше и малко тъга, защото осъзнаваше невъзможността да имат съвместен живот. Но щастието и радостта, които я заливаха, само щом зърнеше този мъж, не можеха да бъдат сравнени с нищо друго.

Джон вече ѝ се струваше съвсем различен. Как беше могла да гледа приятелски на един толкова пленителен и чувствен мъж, питаше се тя.

— А сега ми разкажи какво точно се случи навън — попита я той, поднасяйки ѝ чай.

И закуската, и чая, които беше приготвил, бяха вкусни и напълно достатъчни, за да я накарат да забрави за безперспективното им съвместно бъдеще. За момента ѝ стигаше единствено това, че беше тук, с него.

— Излязох да подишам чист въздух. Разходих се до моста и когато се обърнах, той стоеше пред мен.

— Искаш да кажеш, че се е появил от нищото? — попита Джон и очите му блеснаха.

— Не, но не видях, кога е дошъл.

— Значи е бил невидим?

Тя стисна устни от яд и троснато отвърна:

— Не, просто гледах надолу към реката!

— Колко време продължи това? — продължи с въпросите си той.

— Не знам, бях се замислила!

— Значи все пак е имал време да се приближи?

Тя въздъхна и добави:

— Да, предполагам.

— Но къде е бил през нощта? Предполагах, че са тръгнали за Лондон.

— Пренощували са в някакъв близък хотел. Изглежда, не се е предал, което потвърждава опасенията ми, че именно него съм видяла снощи в гората. Върнал се е да шпионира и е видял лампата в тъмното.

— Но защо не го доведе в къщата?

— Той не искаше да говори с теб, а с мен.

— Защо пък с теб?

— Предложи ми подкуп. Убеден е, че аз съм единствената пречка пред това, ти да паднеш в капана му. Така, че се опита да ме купи за пет хиляди лири.

— Та той е същински дявол! — не можеше да повярва Джон. — А ти какво му отговори?

— Накарах го да ми предложи десет хиляди.

— Какво си направила? Рена, нали не искаш да ми кажеш, че си...

— Разбира се, че не. Не ставай смешен. Едва ли щях да седя тук и да ти разказвам всичко това, ако бях приела парите. Просто от любопитство исках да разбера, докъде би стигнал.

— И в крайна сметка, той на колко оцени твоята услужливост?

— Десет хиляди лири. Не можеш да си представиш, колко учуден беше, когато му отказах. Надали някой скоро го беше правил! О, Боже мой, какво сторих? — внезапно извика тя и закри устата си с ръка.

— Рена, какво има пък сега?

— Не биваше да му отказвам. Това, което трябваше да направя, е да взема десетте хиляди и да ти ги дам. Как можах да постъпя толкова глупаво?

— Имаш предвид, да го беше измамила? — попита Джон и се усмихна.

— В крайна сметка той е измамил хиляди хора и е крайно време да се намери някой, който да стори същото и с него.

О, Небеса! Баща ѝ би принадлежал, ако я чуеше сега. Благодарение на невероятната способност, която имаше, а именно да четете мислите ѝ, Джон попита шеговито:

— На такива постъпки ли учи дъщеря си един свещеник?

— Не, научих се сама. Татко щеше да е шокиран.

— А смее да добавя, и много изненадан.

— Не, не би се изненадал толкова. Винаги е казал, че има какво още да се желае от мен, по повод поведението ми.

— Мисля, че поведението ти е повече от чудесно. Много мило от твоя страна, че искаш да направиш всичко това за мен, но не се обвинявай за минали неща. Съмнявам се, че би могла да го заблудиш. Той не би ти дал и пени, преди да се убеди, че си заминала достатъчно далеч.

Рена кимна с глава в знак на съгласие.

— Прав си. Точно така би постъпил един подъл и подозрителен тип, какъвто именно е Уингейт.

— Какво се случи, след като отказа предложението му? Как реагира той?

Истината беше, че тя нямаше абсолютно никакво желание да му разказва повече подробности, затова само сви рамене. Но графът усети, че тя крие нещо, и продължи настоятелно да я разпитва.

— Рена, какво има? Да не би да те е нападнал?

— Разбира се, че не!

— Тогава какво? Моля те, не крий нищо от мен! Рена, за Бога, започваш да ме плашиш!

— След като отказах парите, той поиска да ме купи по друг начин — отвърна тя, като не смееше да го погледне в очите.

— Искаш да кажеш, че той...?

Тя кимна и с леко безразличие в гласа отвърна:

— Предложи да ме настани в хубава къща в Парк Лейн, да ми купи дрехи, бижута, както и всичко, което пожелаея.

— Той е направил това?

— Отказах му, което много го ядоса.

— Как се е осмелил да ти говори по този начин? — попита Джон тихо. — Няма право да те унижава така, дори и в мислите си!

След тези думи той рязко се изправи на крака.

— Джон, къде отиваш? — изплашено попита Рена.

— Да го открия и да го удуша.

Изражението на лицето му просто се вкамени. Рена никога преди не беше го виждала такъв. Внезапно дружелюбният шегаджия, когото познаваше, се превърна пред очите ѝ в гневен отмъстител.

— Не, недей! Не бива да го правиш! — опита се да го спре тя.

— Да не би да очакваш да стоя безучастен при положение, че той те е обидил?

Джон излезе от кухнята и се запъти към стълбището, водещо към втория етаж на къщата.

— Къде отиваш?

— Да си взема пистолета.

Рена се затича след него нагоре по стъпалата, опитвайки се да го спре. Той беше по-бърз и стигна в стаята си, преди тя да успее да го хване.

— Джон, чуй ме, вече нищо не можеш да направиш по въпроса.

— Мога да го накарам да съжалява, че се е родил. Освен това, мога да го доведе тук и да го накарам да пълзи в краката ти...

— И какво ще стане с репутацията ми след това?

Рена го хвана за раменете в опит да го спре. Усети, че целият трепери от гняв.

— Тогава просто ще му пръсна мозъка — извика ядно той. — Да, точно това трябва да направя. Само така ще мога да му избия от главата порочните мисли по твоя адрес и никой никога няма да узнае, че той е дръзнал да обиди най-очарователната и съвършена жена. Рена, мила, как смяташ, че мога да се сдържа и да понеса това?

Тя не знаеше какво да отговори, но и не се наложи да го прави, защото в следващия момент той вече я взе в прегръдките си и я зацелува пламенно.

— Ти си само моя, разбра ли? — промърмори той нежно. — И няма да позволя на този никаквец да те гледа, а още по-малко пък да си мисли за теб. Целуни ме, мила моя, целуни ме! Кажи ми, че не сънувам... кажи, че и ти ме обичаш!

— О, да, толкова много те обичам!

В името на неговото собствено добро, Рена се беше зарекла никога да не му признае любовта си. А сега думите просто се изтръгнаха от нея, повлияни от силните му чувства. Той я обичаше.

Беше ѝ го признал. И сега нищо на този свят не можеше да ѝ попречи да му отвърне със същото.

— Обичам те — каза той, отдръпвайки я на известно разстояние от себе си така, че да може да вижда лицето ѝ. — Обичам те по всеки един начин, по който мъж може да обича жена. Ти си моя, и аз съм твой. Така трябва да бъде отсега нататък, защото това е нашата съдба. Дори и да поискам, не мога да се боря срещу нея. Не желая и да опитвам! Копнея единствено да те обичам и да ти се наслаждавам до края на живота си. Ако ти не чувстваш същото към мен, то тогава аз няма повече за какво да живея!

— Но аз го чувствам — през сълзи каза тя. — Джон, моя любов!

— Целуни ме, мила!

Думите му прозвучаха по-скоро като заповед, на която тя се подчини с охота. Въпреки че бъдещето не им вещаеше нищо добро, в този момент Рена се реши напълно да се отдаде на чувствата си. Щастието от споделената любов беше толкова невероятно чувство, че не беше по силите ѝ да се откаже от него.

— Кажи ми още веднъж, че ме обичаш — помоли той. — Искам да чуя как го изричаш!

— Обичам те, обичам те! — прошепна тя. — Не бях и предполагала, че толкова скоро ще срещна истинската любов.

— Може да се случи във всеки един момент — каза той, а гласът му беше изпълнен със страст. — Аз те обикнах още от първия миг. Не почувства ли още тогава, че взаимно се допълваме и привличаме?

— Да, точно това почувствах и аз, даже когато все още бяхме непознати.

— Никога не сме били непознати! — нежно ѝ възрази той. — Имам чувството, че цял живот съм те познавал. Ще си принадлежим завинаги!

— Завинаги! — съгласи се тя тържествено.

За да не развали момента, Рена не посмя да изрази гласно опасенията си относно съвместното им бъдеще. Дори и животът да ги разделеше, тя щеше да му принадлежи. И никой друг никога нямаше да заеме мястото му.

— Как бих могъл да се оженя за друга жена, освен за теб? — попита я той, изпълнен с любов.

— Джон... — започна тя, но беше прекъсната.

Внезапно се чу звук. Беше звънецът на входната врата. Благодарение на него, тя имаше още малко време, през което да обмисли отговора на този сложен въпрос.

— Ако това е Уингейт... — закани се Джон, а гласът му звучеше пренапрягнато.

— Недей, Джон, моля те. За мое добро, трябва да се преструваш, че не знаеш нищо.

— Ще видим! — бяха единствените му думи в отговор на нейната молба.

Слязоха заедно по стълбището, за да отворят входната врата.

За тяхна радост не беше Уингейт. Пред тях стоеше мъж, когото и двамата никога не бяха виждали. Беше висок и слаб, облечен в черни свещенически дрехи. Лицето му имаше доста суров израз, а погледът му беше строг.

— Госпожица Колуел? — попита той.

— Да?

— Аз съм новият свещеник, Стивън Дайкърс. Предполагам, че ме очаквахте?

Щеше да бъде неучтиво от страна на Рена да отговори противното, така че тя промърмори нещо от рода, че за нея е чест да се запознае с него.

Побърза да го представи на Джон, но вместо да бъде поласкан, отец Дайкърс го изгледа с хладен поглед и го поздрави доста лаконично.

— Госпожице Колуел, бих желал да говоря с вас насаме!

Думите му прозвучаха по-скоро като заповед, отколкото като молба, което накара Джон да се намръщи. В желанието си да запази собственото си достойнство, Рена каза:

— Сър, мога ли за няколко минути да преустановя работата си?

Графът схвана намека, който тя му отправи, и отвърна по подобаващ начин:

— Разбира се, госпожице Колуел. Може да използвате трапезарията, но не се бавете твърде много!

— Разговорът ми с госпожица Колуел няма да отнеме повече от минута — каза свещеникът, а тонът му беше строг.

Рена го заведе до трапезарията и учтиво му предложи чаша чай, който той обаче отказа.

— Не съм дошъл да си губя времето с незначителни неща, а за вашето спасение. Вие посетихте къщата ми предната вечер и...

— Не бях запозната с факта, че къщата е ваша, тъй като писмото, което трябваше да ме информира за това, пристигна чак на следващата сутрин. Веднага щом ми се изясни положението, взех нещата си и напуснах!

— Разбрах, че е имало някаква караница между вас и сестра ми.

— Те искаха да изядат кокошката ми за вечеря! Докато аз се грижа за нея, няма да позволя такова нещо.

— Отнесла сте се към семейството ми като към крадци!

— Те се опитаха да ми отнемат собствеността. Нямам много, но държа и на малкото, което притежавам.

Противно на очакванията ѝ, той кимна в знак на съгласие.

— Съвсем правилно. Също така разбирам, че не сте добре подготвена за живота и затова сте се озовала в това, как да се изразя по-добре..., съмнително местоположение.

— Моля, какво казахте?

— Госпожице Колуел, на всички е известно, че вие, която сте неомъжена жена, делите тази къща с графа, който също не е семеен, което е доста непорядъчно.

— Аз съм просто икономка — каза Рена, а очите ѝ гневно проблясваха. — Една прислужница. А такива хора нямат време за порядъчно или непорядъчно държане, защото трябва да работят, за парче хляб и покрив над главата си!

— Вече отбелязах, че разбирам. Вие просто сте притисната от обстоятелствата. Нито пък е моя работа да критикувам някой, който е сгрешил. Тук съм, за да ви спася!

— Не виждам нужда да го правите.

— Госпожице, вашата нужда от спасение е много по-голяма, отколкото предполагате. Безупречната репутация, която трябва да притежава всяка млада жена, е нещо прекрасно, но в същото време е и много деликатно. Запазването ѝ трябва да е призвание на всеки, чиято мисия в живота е да напътства бедните изгубени души. За мое най-голямо съжаление, това се случва и с вас. Но все още не е късно, защото съвсем малко сте се отклонила от правилния път.

Рена го гледаше втренчено, неспособна да повярва на ушите си.

— Горещо вярвам, че престоят в тази къща все още не е повлиял на целомъдрието ви, така както изложи на опасност доброто ви име. Ако веднъж завинаги се откъснете от тази среда, не всичко е загубено. Ще ви отведе със себе си в енорията, където ще можете да откриете отново правилния път.

— Няма да се върна там — отговори Рена, напълно слисана от чутото. — И освен това съм сигурна, че сестра ви не желае да ме вижда.

— Напротив, тя е тази, която с нетърпение очаква да се върнете. Последните думи, с които ме изпрати насам, бяха, в никакъв случай да не се връщам без вас. Има много неща, с които можете да бъдете полезна в къщата, и вие го знаете по-добре от всеки друг. Освен това, тя не е в цветущо здраве...

Отец Дайкърс не успя да довърши, защото Рена го прекъсна.

— И би искала да има някой, който да върши черната работа, при това, без да му се плаща.

— Млада госпожице, не съм дошъл тука, за да се караме, а за да ви отведе вкъщи.

— Енорията вече не е мой дом. И мисля, че е време да си тръгвате!

— Как смееете да се държите така безочливо, при положение, че дойдох да ви предложа закрила! Баща ви беше свещеник, а сега аз заемам неговото място и очаквам от вас да се държите покорно.

— Не, господине, вие никога няма да заемете мястото на баща ми. Той беше най-добрият и внимателен мъж на тази земя и никога не би нагрубил някого, както вие направихте с мен. Не съм длъжна да ви се подчинявам и няма и да го сторя!

— Извинявайте, че се намесвам, но... Госпожице Колуел, да сте виждали пурите ми?

Джон стоеше на прага на трапезарията, усмихвайки се любезно.

— О, здравейте, отец Дайкърс. Не знаех, че още сте тук! Надявам се, че сте приключили с разговора си, защото икономката ми има много работа. А сега, госпожице, се заемете със задълженията си. Не трябва да изоставяте работата си, нали? — уж ѝ се скара Джон.

— Всъщност, не смятам, че това е подходящата длъжност за госпожица Колуел — отбеляза хладно свещеникът.

— Съвсем не мисля, че сте прав! — отвърна Джон, като все още държеше на добрия тон. — Тя върши работа си много добре. Не бих се справил без нея. А сега да ви изпратя до вратата?

Отец Стивън Дайкърс нямаше друг изход, освен да последва домакина. На тръгване той отпрати една последна хаплива забележка към Рена:

— Няма да спра да полагам усилия, за да ви вкарам в правия път.

Когато свещеникът най-накрая си замина, Рена не беше сигурна дали да се радва или да плаче. Този мъж беше един надут глупак, който мислеше само за собствените си интереси. Но въпреки това, той ѝ беше показал с какви очи гледа на нея обществото, срещу което ѝ предстоеше скоро да се изправи.

Когато се върна обратно, Джон се радваше на много добро настроение.

— Срамувам се да си призная, но подслушвах зад вратата — каза той.

После се отпусна на дивана и взе ръцете ѝ в своите.

— Радвам се, че го направи. Едва удържах положението. Още малко и щях да се озова отново в онази къща, за да прислужвам на семейството им!

— Само ако те бях пуснал. А и кой го е грижа, какво мислят те, нали ние скоро ще сме женени?

— Джон, не бъди толкова уверен в това. Не съм сигурна дали въобще някога ще можем да се оженим!

— Но защо мислиш така? Разбира се, че ще се оженим, та нали се обичаме. И точно така постъпват хората, които се обичат, мила моя, женят се!

— Ами какво ще стане с всички ония, които разчитат на теб? Нима просто ще им обърнем гръб и ще ги оставим да гладуват.

Той я гледаше слисано, докато най-накрая осъзна, че тя говори напълно сериозно.

— Нали не се опитваш да ми кажеш, че нямаме право да мислим за собственото си щастие?

— Може би нямаме! — тъжно отвърна тя.

Рена стана рязко от мястото си и се отдалечи от Джон. В това ѝ действие сякаш прозираше някакво желание да развали магията, която я свързваше с него.

Той обаче я последва, сграбчи я и я накара да го погледне в очите.

— В никакъв случай няма да приема това! Ние се обичаме... — изведнъж лицето му се скова от страх. — Рена, обичаш ме, нали? Ти ми го призна! Хайде, искам да го чуя отново!

— Естествено, че те обичам, при това с цялото си сърце! От съвсем скоро се познаваме, но ти си за мен целия свят. Джон, любими мой, никога не си и помисляй да се съмняваш в моята любов.

Думите ѝ отчасти го успокоиха, но той все още продължаваше да я държи в прегръдките си, сякаш се страхуваше, че ако я пусне, някаква незнайна сила може да му я отнеме.

— Никога вече недей да говориш по този начин — каза той. — Пътувал съм из целия свят и търсих идеалната жена в страна след страна. Най-накрая я открих в твоето лице — ти си най-голямото ми съкровище! Нима мислиш, че ще допусна да те изгубя? Рена, любов моя...

Устните им се сляха в целувка, която възпря всички по нататъшни възражения. Рена се остави да бъде завладяна от щастието, макар и да знаеше, че скоро ще трябва да се изправи срещу жестоката действителност.

Когато той я освободи от прегръдката си, тя обхвана лицето му с ръце и го погледна с поглед, изпълнен със страст.

— Ще те обичам — каза тя — до края на живота си, а дори и след това! Никога не го забравяй.

Прекрасните чувства, които изпитваше, се четяха в очите ѝ. Джон видя това, взе ръката ѝ и нежно я целуна.

— Тогава ми обещавай, че винаги ще бъдем заедно! — помоли той.

— Джон, аз...

— Обещавай ми! — продължи да настоява той.

Но как можеше да му обещае нещо, в което не беше сигурна?

Вече ѝ беше ясно как трябваше да постъпи. Нужно беше да го освободи за доброто на хората, които се надяваха на помощта му.

Тя затвори очи в желанието си да не мисли повече за това морално задължение, което караше сърцето ѝ да се къса.

За съжаление обаче мисълта отново я завладя, когато ги отвори.

Спомни си нещо, което Матилда ѝ бе казала: „Ненаправно съм дъщеря на Джеремай Уингейт“.

И тя, Рена Колуел, ненапразно беше дъщерята на отец Колуел. Беше забравила повечето от нещата, на които той я беше учил, но не и това, че трябва да поставяш на първо място нуждите на околните, каквото и да ти коства това.

— Рена, обеща ми, че ще оженим — не отстъпваше Джон.

— Аз... — започна Рена и преди да успее да довърши, нечия сянка премина покрай прозореца, а после силен женски глас извика:

— Благодаря на Бога, че ви намерих! Трябва да ми помогнете на всяка цена!

Беше Матилда, а зад гърба ѝ стоеше млад червенкос мъж със слабо и покрито с лунички лице.

— Това е Сесил Дженкинс — каза тя. — Разказах ви за него.

Това беше мъжът, в който беше влюбена. Рена усети, че имаше известна доза гордост и радост в начина, по който Матилда говореше за него.

— Кой е Сесил? — попита недоумяващо Джон.

— Бях обещала на Матилда, че няма да издам тайната ѝ — обясни Рена. — Те се обичат.

— И искаме да се оженим — добави младият мъж. — Само че имаме един проблем — господин Уингейт.

— Но това е прекрасно — възкликна Джон. — Сега той най-сетне ще престане да ме кара насила да му ставам зет.

— Ако наистина мислиш така, то тогава не познаваш баща ми — каза Матилда. — Сесил дойде тайно и сега отчаяно се нуждаем от помощта ви. Ако татко разбере, че той е тук, ще побеснее. Просто е завладян от мисълта лорд Ленсдейл да стане негов зет.

— Не считам, че е уместно да говорите за това пред Сесил — с неодобрение каза Джон.

— Сесил знае, че го обичам — отвърна тя. Личеше си, че е силно влюбена. — И не се обиждайте, но не бих искала да бъда с вас за нищо на света.

— Не се притеснявайте — любезно отвърна Джон. — И аз чувствам същото.

— Вие обичате Рена, нали? Одеве ѝ казах, че е така, но тя не ми повярва. Сега, след като ви видях заедно, съм сигурна, че е истина. Желая ви много съвместно щастие. Това обаче не означава, че баща ми се е отказал от целта си.

— Той вече ангажира част от хората си да дойдат в къщата и да започнат работа — каза Сесил. — По-точно, тридесет души.

— Но откъде знаете всичко това? — нетърпеливо попита Джон.

— Знам компанията, от която е наел архитектите. Собственикът е мой близък приятел. Още миналата седмица Уингейт се разпоредил и е ангажирал хората — поясни младият мъж.

— Миналата седмица? — възкликна Джон. — Още преди да е говорил с мен?

— Така действа баща ми — намеси се Матилда, за да обясни. — Първо начертава плана си и едва след това проверява за евентуални пречки.

— И ако има такива, ги отстранява — каза Сесил. — Всички работници чакат само една негова дума и веднага ще дойдат.

— А когато пристигнат — проплака Матилда, — няма да можете да направите нищо, за да ги спрете, защото веднъж получили заповед от баща ми, те се страхуват да я нарушат.

— Но къщата е моя! — каза Джон.

— Това няма никакво значение. Те не се страхуват от вас, а от него — продължи Матилда, а в гласа ѝ се усещаше нотка на тревога.

После допълни през сълзи:

— Мислите, че можете да се борите с него, но грешите. Никой не може да победи татко. Най-добре ще е да се откажем!

ГЛАВА 8

Сесил взе Матилда в прегръдките си, за да я успокои. Едва след като спря да плаче, тя успя да се усмихне и избърса очите си.

— Понякога не мога да се справям — каза тя разтреперана. — По природа съм силна и смела, но това се променя, когато се сетя, колко е властен баща ми и как може да е навсякъде във всеки един момент.

— Моля ви, госпожице, не говорете така — помоли Джон. — Същото казва и Рена. Според нея, тази сутрин той се е раздвоил, после пак се е съединил и изчезнал.

— Джон, това не е честно — протестираше Рена. — Беше илюзия, понеже бях разстроена.

— Но какво точно видя? — попита Матилда с широко отворени очи.

Рена описа отново случката, но този път пропусна онази част, когато Уингейт се опита да я накара да му стане любовница. Опита се също да омаловажи появата на неговия двойник.

Но нямаше смисъл. Очите на Матилда бяха изпълнени с ужас.

— И ти ли си го видяла? — прошепна тя. — Аз също.

— Матилда, скъпа моя — нежно я смъмри Сесил. — Това е невъзможно.

— Възможно е. Така татко шпионира хората. Когато бях малка и с гувернантката ми ходехме в парка, той се раздвояваше и се появяваше, въпреки че току-що го бяхме оставили вкъщи. Той стоеше там, гледаше ме и после изчезваше.

— Гувернантката ви видя ли го? — попита Рена.

— Не, тя винаги казваше, че си въобразявам разни неща.

— Каза ли за това на баща си? — попита Рена.

Матилда поклати глава:

— Бях прекалено уплашена. Щом е започнал да го прави отново, значи е твърдо решен да постигне целта си.

— За Бога, вие двете — предупреди ги Джон, — говорите така, сякаш тази фантазия е била истина, а това не може да бъде. Просто трябва да има разумно обяснение — той се почеса по главата. — Искате ми се само да мога да се сетя, какво е то.

— Може би и двете сме толкова обсебени от него, че сме започнали да халюцинираме — каза Рена, опитвайки се да повдигне настроението им.

— Но това не обяснява защо халюцинираме едно и също нещо — изтъкна Матилда. — Трябва да е истина.

— Тогава навярно има разумно обяснение — решително настоя Джон. — Междувременно трябва да спрем да се плашим.

— Разбира се — потвърди смело Сесил.

— Да — кимна решително Матилда, сякаш усетила прилив на сила. — Няма да бъдем победени.

— Ще намерим начин да сме заедно — обеща й Сесил. Той погледна другите двама и добави: — Но ужасно се нуждаем от вашата помощ.

— Ти обеща, че ще ми помогнеш — напомни Матилда на Рена.

— И ще го направя. Но какво искате да сторя?

— Нека Сесил да се скрие тук. Той няма къде другаде да иде, а татко не трябва да го вижда. А аз по-добре да се връщам в хотела, преди да е разбрал, че ме няма. Той мисли, че си почивам.

— Разбира се, че може да остане — каза веднага Джон. — Но какъв е планът ви?

Сесил погледна безпомощно.

— Докато съм тук, с Матилда ще се виждаме, колкото се може повече... и нещо може би ще се случи — каза той.

Джон, който беше мъж на действието, се въздържа да сподели искреното си мнение за тази стратегия и кратко добави:

— По-вероятно е нещо да се случи, ако помогнете малко за това.

— Да — съгласи се веднага Сесил. — Но как?

— Моля ви само не се карайте с баща ми! — каза Матилда.

— Кажете му на него да не се кара с мен — отговори й Джон.

— Имам предвид, когато той се появи тук, не го гонете. Оставете го да влезе и да оглежда наоколо, сякаш сте готови да се съгласите с идеите му.

— Искате да кажете да го оставя да си мисли, че съм готов да се продам за дъщеря му? — попита рязко Джон. — Как ще ви помогне това?

— Ако го изхвърлите, той може да ме отведе обратно в Лондон и тогава ще бъде много по-трудно да се виждаме със Сесил. А когато идва тук, аз ще мога да го придружавам и да виждам Сесил.

Джон гледаше безпомощно ту тях, ту Рена.

— Не ми харесва тази идея — каза той, — но не ми хрумва по-добра.

Рена също беше притеснена, но не виждаше начин да откаже. А и колкото повече се сплотяваше връзката между Матилда и Сесил, толкова по-лесно щяха да попречат на Уингейт.

— Ако обичате, елате с мен — каза тя на Сесил. — Ще ви намеря стая.

Той я последва горе и тя го настани в стаята, близка до тази на Джон, където щеше да бъде лесно да го наблюдават.

— Вероятно си мислите, че съм с Матилда заради парите ѝ — каза младият мъж. — Но ви уверявам, че не е така. Тя е прекрасна девойка.

Беше толкова искрен млад човек, че някои хитруши от жените можеше да го помислят за безинтересен. Но когато видя пламъка на любовта, горящ в погледа му, докато говореше за любимата си, Рена успя точно да разбере какво беше намерила в него самотната Матилда.

— Кълна се, че не мисля така — увери го тя. — Освен това, сигурна съм, че си разбрал, че няма да получиш парите му.

— О, надявам се — каза той и това ѝ прозвуча напълно искрено. — Така ще е много по-добре. Разбира се, че искам Матилда да води удобен живот, но аз мога да я издържам, а и тя се кълне, че луксът не я интересува.

Той се засмя със самосъжаление.

— Вероятно си мислите, че е твърде наивно от моя страна да ѝ вярвам. Лесно е да кажеш, че луксът не те интересува, когато си заобиколен от него. Впоследствие може би ще мисли по друг начин. Тя никога не е имала някого, който да я обича. Нейният баща се интересува от нея, само колкото да извлече полза. Но аз я обичам истински и тя го знае.

— Вярвам ви. А как се срещнахте?

— Аз съм архитект. Господин Уингейт искаше да ремонтира къщата си в Лондон — да станела по-голяма, по-величествена, по-люксована...

— Мога да си го представя.

— Тя беше там! Най-прекрасното момиче! Ние си говорихме, говорихме и се влюбихме. Планирахме съвместното си бъдеще, защото се справях добре във фирмата и имах шанс да стана съдружник.

Той въздъхна и продължи:

— Но тогава той ни свари заедно и сякаш небето се срути върху нас. Никога не съм виждал толкова разярен човек. Изхвърли ме от къщата и заключи Матилда за седмица. Той искаше тя да обещае, че няма да ме вижда повече. Когато категорично отказа, главорези ме причакаха на улицата и ме пребиха до смърт.

— Господи! — промърмори ужасена Рена.

— Бях откаран в болница, а Матилда я доведоха, за да види с очите си резултатите от своето „непослушание“.

Рена зарови лице в ръцете си.

— Така тя му обеща, че повече няма да ме вижда — каза Сесил и погледна Рена по-отблизо. — Матилда каза, че сте дъщеря на свещеник, госпожице Колуел.

Тя кимна с глава.

— Точно така — потвърди с дрезгав глас Рена.

— Много ли ще ви шокира обстоятелството, че нито Матилда, нито аз имаме и най-малкото намерение да спазим това обещание?

— Ни най-малко — каза убедено Рена. — Според мен никой не би трябвало да се чувства обвързан с обещание, измъкнато по такъв начин.

— Значи не ни обвинявате?

— Мисля, че трябва да я отведете от него, колкото се може по-скоро и да отидете на място, където няма да може да ви намери.

Тя говореше импулсивно и неговият шеговит поглед ѝ подсказа, че той предварително е знаел мнението ѝ.

Място, където ръката на Уингейт не можеше да ги стигне.

Имаше ли изобщо такава?

Сякаш за да потвърди мислите ѝ, Сесил добави:

— Казах ви, че се справях добре във фирмата, но от тогава не съм способен да работя. Влиянието на Уингейт се простира надалече и

всеки има страх от него.

— Ах, колко се ядосвам, когато слушам това! — избухна Рена. — Всеки го е страх от Уингейт! Не бива да ни е страх от него.

Когато приключи с почистването на стаята за Сесил, Рена се почувства радостна, защото това занимание, поне за миг я откъсваше от всички ужасяващи я мисли.

— Хайде сега да слезем долу — каза тя. — Можете да потърсите книги в библиотеката, за да убиете дългите часове, които, страхувам се, че ще трябва да прекарате тук. След това, което ми казахте, по-важно от всякога е да останете скрит.

Те тръгнаха обратно по пътя, по който бяха дошли. В началото на стълбището обаче чува глас, който ги накара да се върнат, прилепили гръб плътно до стените.

— Той е — каза Сесил. — Господин Уингейт.

Омразният глас на мъжа звучеше като съчетание от грачене на врана и драскане с монета върху стъкло, така че двамата лесно го разпознаха.

— Бързо се върнете в стаята си — прошепна тя.

Даде му време да се скрие, а после слезе. Надяваше се на чудо и Джон да не реагира лошо при появата на Уингейт, а да изиграе успешно ролята си.

Със сетни сили тя успя да запази спокойствие, когато влезе в гостната и видя Уингейт да стои между Матилда и Джон, поставил ръце на раменете на двамата.

— Малко се обезпокоих, когато не намерих скъпата си дъщеря в стаята ѝ, където очаквах да бъде — каза той, подсмихнал се със страшна гримаса към дъщеря си. — Но тогава се досетих къде може да е отишла, дойдох да я потърся, и ето я и нея. Не можа да се сдържиш да не дойдеш, нали, милата ми?

— Къщата е толкова красива, татко! — сковано отвърна Матилда.

— Всъщност така е. И ще е още по-хубава, когато се поохарчим малко около нея.

Дори от другия край на стаята, Рена можеше да усети, че Джон полага неимоверни усилия да се сдържи. Въпреки, че правеше всичко възможно да остане спокоен, той се отдръпна от ръката на Уингейт и каза уверено:

— Това предстои да се види. Но аз не съм сигурен, че ще приема помощта ви и дори ви съветвам да не предприемате прибързани действия.

— Не се притеснявай, момчето ми. Аз най-добре знам с какво съм се заел.

— Сигурен съм, че е така, господине. Но това, което обсъждаме в момента, е моя работа, — повиши глас Джон.

Усмивката на Уингейт за миг изчезна, но само за миг.

Той беше успял да се добере до къщата, което беше главната му цел. Останалото можеше да почака, докато тези глупаци осъзнаеха безсмислеността да се борят срещу него. Обърна се към Рена и ѝ се усмихна повече от саркастично. После добави:

— Я виж ти, това е малката икономка — той наблегна деликатно на последната дума, сякаш искаше да ѝ напомни, че вината да работи като такава е изцяло нейна.

— Милорд, да донеса ли на вас и на гостите нещо за ядене или пък за пиене? — попита тя Джон.

— Нито едно от двете — отговори Уингейт, без дори да си направи труда да попита дъщеря си, тя дали иска нещо. — Сега искам да видя кулата.

— Но вие вече я видяхте — каза Рена. — Тази сутрин...

— Не и така, както желая. Искам да се кача и да я видя отблизо. Имам идея как да бъде подобрена.

— Съмнявам се, че може да бъде подобрена — каза Джон, запазвайки спокойствие.

— Нещата винаги могат да се подобрят, млади момко, ако това се направи по подходящия начин. Тази кула показва на хората кой си.

— Но аз нямам нужда от сграда, за да покажа на хората кой съм — отговори тихо Джон. — Аз съм граф Ленсдейл и съм господарят тук. Аз. И никой друг.

Усецайки съпротивата, Уингейт отвърна на тези решителни думи с пронизващ поглед. От друга страна Джон гледаше спокойно, но сините му очи бяха неумолими.

— Разбира се, че вие сте господарят тук — съгласи се най-после Уингейт. — Никой не се съмнява в това. Граф Ленсдейл, господар на своите земи, но с моите пари, нали? Хайде, не искам да губя повече

време. Вие двамата се разходете заедно в градината. Прислужницата ти ще ми покаже кулата.

— Не, ще отидем всички — каза Джон. — Като господар на къщата, предпочитам да ви забавлявам лично.

Рена знаеше, че за нищо на света Джон нямаше да я пусне горе насаме с Уингейт.

— Тогава да тръгваме ли към покрива? — попита тя. — Малко е трудно и изморително. И трябва да внимавате, докато стъпвате там, защото покривът не е много сигурен.

Още си спомняше, когато преди много време беше посетила къщата с баща си, и старият граф ѝ показа кулата. За щастие ключовете висяха на старото си място и тя бързо ги откри. След като изкачиха три етажа, те се озоваха на покрива.

Беше един от най-хубавите пролетни дни и четиримата стояха под яркото слънце, гледайки огряната земя, простираща се пред тях.

— Колко е прелестно! — възкликна Матилда. — Можеш да виждаш толкова надалече.

— Но не е достатъчно — каза Уингейт. — Да отидем по-високо. Искам да видя по-надалече.

В центъра на къщата беше и самата кула, която имаше квадратна форма и се простираше от предната част на покрива, чак до задната. Извисяваше се тридесет фута над тях и беше украсена с малки кулички по ръба. Рена отключи вратата и Джон ги поведе нагоре по стъпалата, като леко стисна ръката ѝ за успокоение, когато мина край нея.

След като изкачиха стълбите и стигнаха върха, всички излязоха навън. Врълхлетя ги силен вятър и съпротивата, която му оказаха, буквално ги остави без дъх. Матилда изпищя и се вкопчи в Джон. Уингейт понечи да подаде ръка на Рена, но тя отказа и се хвана за една от куличките. Неочаквано обаче тя се счупи и Рена успя да види, как камъкът пада към земята и се разбива със страшен трясък.

За момент тя беше замаяна.

Ужасяващата бездна зееше пред нея като път към Ада. Тя рязко отстъпи назад, отправяйки благодарствени молитви, че никой долу не беше пострадал от камъка.

Уингейт не забелязваше действията на другите. Той се озърташе наоколо, като гледаше ту нагоре към небето, ту към земята.

— Точно така — каза той. — Така трябва да бъде. Велик човек във велика къща, имащ власт над велико имение, несъмнено има нужда от кула, от която да оглежда владенията си.

Джон се опита да обърне думите му на шега.

— Не ми е идвало наум, че съм велик човек — каза с шеговит, но малко ироничен тон той.

— Ще бъдеш, когато приключим — каза Уингейт. — По всяко време ще можеш да идваш тук и да гледаш за нарушители.

Джон се изсмя иронично:

— Не можеш да видиш цялото Имение оттук.

— Ако си разумен, ще наемеш хора, които ще го охраняват — отбеляза господин Уингейт. — И всеки от тях трябва да носи пистолет.

— Не — извика Рена. — Не можеш да застреляш хора, които просто се разхождат или търсят изгубено си куче. При наличието на всички тези земи, не можеш да спреш децата да прескачат оградите, за да си наберат цветя или да гонят катеричките.

— Това ще престане — отговори категорично Уингейт. — Местните са подчинени на главния земевладелец и трябва да се научат да се държат добре. Нарушителите трябва да бъдат наказвани жестоко.

Рена ужасена погледна Джон, чийто поглед изразяваше същия ужас. Но той не протестира пред този неприятен човек, а само поклати глава, при това, без да го види господин Уингейт.

— Това място трябва да се разшири — заяви Уингейт. — Трябва да е два пъти повече в основата, в сравнение с височината сега.

— При всички положения — каза с ирония Джон, — ако искате къщата да се срути.

— Какво говорите? — каза Уингейт и го погледна свирепо.

— Във флота научих, че корпусът е най-важната част на кораба — продължи Джон. — Всичко зависи от това, дали той е силен и годен да носи не само останалата част на кораба, но и всичко на нея. Ако искате да разширите кулата, първо трябва да подсилите основите. След това подсилете и подсигурете покрива. Тогава и само тогава може да мислите за кулата. В противен случай нарасналата тежест ще срути всичко.

Уингейт гледеше гневно.

Беше достатъчно проникателен, за да разбере, че ще изглежда глупак ако започне да се съревновава с графа на тази тема, но все пак

не можеше да приеме с примирение факта, че е сгрешил.

— Ще видим — каза през зъби той. — Ще видим! Аз все пак настоявам да бъде два пъти по-широка, в сравнение с тази височина.

— По-добре се откажете от тази идея — каза Джон. — По-висока кула би била напълно извън пропорциите на останалата част от сградата. Всъщност, дори и сегашната височина е прекалена. И трябва да се намали с няколко фута.

— Искам я два пъти по-голяма! — настоя бавно и категорично Уингейт.

Джон сви рамене в недоумение.

— Не разбирате ли? — изкрещя Уингейт. — Трябва да покажете на всички, че сте тук и че настоявате да ви се подчиняват.

— Но аз не искам — каза кротко Джон. — И предпочитам да съм в добри отношения със съселяните си.

— Съселяни? — изсмя се подигравателно Уингейт. — Те са ваши подчинени. Никога не го забравяйте.

— Напротив, те са ми съселяни — непреклонно продължи спора Джон. — И не искам да ми се подчиняват, а искам да ме харесват.

— Да ви харесват? Кого го интересува, дали го харесват?

— Мен!

— Тяхната роля е да се подчиняват, а вашата — да ги командвате. Бил сте военноморски офицер. Трябва да знаете как да командвате.

— Може би от никого няма да узная толкова за командването, колкото от вас — отбеляза Джон. — Или по-точната дума за това, за което говорите, е малтретиране?

— Можете да го наречете, както искате — отвърна презрително Уингейт. — Постигнал съм всичко, което съм пожелал, защото не съм бил мекушав човек. Очаквам подчинение и го получавам, иначе има неприятности.

После той се обърна обратно и отново се загледа към простиращите се пред него хълмове, долини, потоци и дървета.

— Цял живот съм мечтал за това, да стоя на високо място и да властвам над всичко, което е пред мен.

— Знам, че дяволът е имал почти същата мечта — отбеляза Джон.

— Ха! Мислиш, че ще ме уплашиш с тези думи ли? Или не знам, че ми викат Дявола. Нямам нищо против?

Той извика силно последните думи, и вдигна победоносно ръце, напук на околния мир, сякаш беше забравил за съществуването на всичко друго.

— Елате — каза Джон и улови всяко от момичетата за ръката. — Той няма нужда от нас, а и долу ще сме в по-голяма безопасност.

Тримата се оттеглиха тихо и оставиха Уингейт сам с мечтите му за слава. Когато слязоха и погледнаха нагоре, видяха Уингейт да стои все още там, несъзнаващ, че е останал сам.

Най-после той погледна надолу и видя, че те го наблюдават.

— Предполагам, че му изглеждаме като мравки — каза Матилда. — Определено ни мисли за такива. И очаква да се съгласим с него, че е много повече от нас.

— Нека просто влезем вътре — каза Джон. — И да го оставим да се прибере, когато пожелае.

На Уингейт му отне цял час, преди да реши да се присъедини отново към тях. Не показва и никакво неудоволствие от начина, по който го бяха изоставили.

Според Рена, той може би си мислеше, че „по-нисшите хора“ са оставили „великия мъж“ да размишлява уединено.

Със сигурност изражението, което имаше той, когато се появи отново, подкрепяше тази идея. Изглеждаше въодушевен.

— Хайде, скъпа — обърна се той към Матилда. — Време е да си ходим.

Беше по-спокоен от обикновено, когато я поведе навън към каретата, която ги чакаше. Най-вероятно все още беше погълнат от някакви мисли, което притесни Рена и Джон.

— Всичко е наред, той си отиде — каза Джон, прегръщайки Рена през раменете.

— Да — въздъхна тежко тя. — Само че докато беше горе и гледаше земите, имах чувството, че хвърля покривало от злоба над всичко, което се простира пред погледа му.

Тя потръпна леко.

— Имам чувството, че ако сега излезем, ще намерим всички дървета и храсти изсъхнали, а всяко стръкче трева — изгорено.

— Вече си фантазираш — смъмри я нежно той. — Но разбирам какво имаш предвид.

— Джон? — обърна се към него тя. — Може ли да отидем при кръста? Моля те, искам да го видя. Ще се почувствам по-добре.

— Разбира се, че ще отидем. И ще огледаме мястото още веднъж, за да видим, дали не сме пропуснали нещо миналата нощ. Да тръгваме, преди да се е стъмнило.

Те минаха бързо, както по пътеката, така и през моста. Денят постепенно си отиваше, а бледото слънце вече залязваше в небето. Когато навлязоха в гората, имаха чувството, че дърветата се къпеха в тайнствена светлина.

В изпълненото с мрачни мисли въображение на Рена, те изглеждаха повехнали, сякаш пагубното влияние на Уингейт наистина ги беше изсушило.

Усещайки топлата силна ръка на Джон, която я държеше, тя се опита да се отърси от всички лоши мисли, действително проява на истинска глупост. Всеки миг щяха да стигнат до кръста и тя щеше да усети обичайната утеха.

— Ето, стигнахме — каза Джон и после изненадано допълни: — Но, Рена, аз не бих могъл да изкопая толкова голяма дупка през миналата нощ, каквато сега има тук, нали?

— Ти не си направил това... — прошепна тя.

На мястото на кръста имаше толкова голяма яма, сякаш изровена от диво животно. Някое бясно създание се беше вмъкнало в земята, за да изтръгне сърцето ѝ.

А кръстът, който преди стоеше гордо забит в земята, сега беше захвърлен настрани и осквернен.

* * *

— Уингейт е бил там миналата нощ, след като ние сме си заминали — предположи Джон. — Той ни е видял да копаям на това място и е отишъл да провери какво сме търсили. Ако е имало и други монети, то те сега са в него.

Вече беше късно през нощта и те седяха на дъбовата пейка в кухнята. Сесил си беше легнал и най-после бяха оставени сами с любовта и с отчаянието си.

— Иска ми се да не бяхме се съгласявали с плана на Матилда да се правим на безразлични пред Уингейт — каза Джон.

— Не мисля, че би имало някаква разлика — въздъхна Рена. — Той си крои плановете и без нас. Сякаш ни задушава.

— Забрави го, любов моя. Прегърни ме и нека да мислим за похубави неща.

Тя се сгуши в него. Искаше да се наслади на няколкото ценни мига щастие, които можеха да бъдат и последни. Бяха прекъснати от чукане по входната врата.

— Кой може да е толкова късно? — попита Джон.

— Ще отида да видя.

— Идвам с теб до вратата — каза той и се изправи. — Ако е Уингейт или пък онзи груб свещеник, аз ще се разправям с тях.

Тръгнаха към антрето през тъмния коридор на къщата. Навън пак вилнееше буря с обичайните светкавици, които кратко проблясваха през прозорците и след това отново изчезваха в тъмнината.

Джон повдигна резетата, а Рена отвори вратата толкова широко, колкото да види кой стои на прага отвън.

В този миг проблесна друга светкавица, осветявайки непознатия, колкото да се различи само нечий силует.

Само за миг кръвта ѝ застина и от гърлото ѝ се откъсна сподавен вик.

Това беше мъжът, който тази сутрин се беше появил мистериозно и също така мистериозно беше изчезнал.

Беше вторият Уингейт.

ГЛАВА 9

За момент времето сякаш спря.

Тогава прозвуча радостният вик на Джон:

— Адолфо, скъпи мой приятелю! Колко се радвам да те видя.

Пред объркания поглед на Рена, той стисна сърдечно ръката на непознатия и го въведе в къщата.

— Не мога да повярвам — все се чудеше Джон. — Ти наистина си тук.

— Не можеш да повярваш, че съм тук ли? — зачуди се и другият. — Нали ми писа. Стори ми се, че искаш да дойда.

— Разбира се, че се надявах да дойдеш, но не смеех да си помисля, че е възможно, като знам колко си зает. Рена, това е приятелят, за когото ти говорих, свещеникът и историкът, който може да оцени монетите, отец Адолфо Тенди. А това е госпожица Рена Колуел, жената, за която ще се оженя.

— Чудесна новина! Скъпа моя, за мен е удоволствие да се запознаем.

— Но ние сме се срещали и преди, нали? — този път Рена беше смаяната. — Или поне аз съм ви виждала и преди.

— Всъщност, да! Онази сутрин... Много съжалявам, че тъй ви изплаших. Може би ще мога да ви обясня по-късно.

— Разбира се. Моля, заповядайте, ще ви сервирам нещо да хапнете.

Сега тя можеше да види, че той всъщност е много стар човек, може би към края на осемдесетте. Но движенията му бяха все още енергични, а очите — светли и будни.

Когато взе палтото му, тя забеляза нещо, което инстинктивно вече знаеше: тези рамене, твърде широки за ръста на тялото и ръцете, които бяха някак прекалено дълги... Изобщо външен вид... на маймуна, също както и при Уингейт!

Сега сякаш всичко се изясни.

Но Рена щеше да изчака, нека той да обясни всичко, когато избереше удобен момент.

Джон въведе възрастния човек в топлата кухня и Рена му сервира вечеря. Имаха вече и вино, след като бяха претършували избата, за да си набавят нещо за пиене.

Докато се топлеше край огъня, отец Тенди, или Адолфо, както го наричаше Джон, изпитателно се взираше в Рена. Не разбираше защо — дали защото Джон каза, че ще се женят, или заради това, което беше видяла онази сутрин.

Неговият настойчив поглед сега не я безпокоеше, защото и тя самата го изучаваше.

Въпреки поразителната прилика с Уингейт, присъствието на този човек излъчваше доброта и то много по-силно, отколкото усещането за зло, което кръжеше край Уингейт. Сякаш някаква мощна сила беше влязла в слабо осветената кухня и сега озаряваше всеки ъгъл със светла надежда. Рена не разбираше какво толкова я вълнува сега, но чувството я успокояваше.

Старецът изглеждаше занемарен, дори повече от кухнята им. Дрехите му бяха най-малко на десетина години, почти кръпка до кръпка, с износени маншети и с изтъркани ръкави.

Но бедността съвсем не беше го сломила. Имаше вид на човек, който е в мир с живота и със собствената си душа. Каквото и да беше срещнал по пътя си, то му беше донесло утеха.

Кое то беше невероятното.

Рена отиде на горния етаж да му приготви място за спане, замаяна от чудното откритие, което направи. Не знаеше точно как, но това, което току-що се беше случило, щеше да промени всичко. Или поне имаше предчувствието, че нещата ще се подредят.

Когато се върна, завари двамата мъже, разпилели монетите по масата.

— Описанието ти беше отлично — обърна се към Джон отец Тенди, който с голяма лупа изучаваше една монета. — Детайлите наистина ме заинтригуваха. Да, да, отлично — констатира той, взирайки се в монетата.

— Искаш да кажеш, че знаеш какви са? — попита Джон, изгарящ от нетърпение.

— О, да, без съмнение. Боже, мой, какво откритие!

— Имат ли някаква стойност? — настоя Джон, а Рена притаи дъх.

— Може да струват доста, но не и ако са само тия седем. Цената е в историческата им стойност. Това са последните златни лири, изсечени по време на управлението на Чарлз Първи. Има само тридесет от тях. Казват, че кралят ги дал на най-големия си син, когато бил изпратен на заточение.

— Тогава трябва да са разпръснати надлъж и на шир — предположи Рена.

— Не, защото младият принц Чарлз бил толкова обичан, че никой от неговите поддръжници не вземал нито пени от него, когато трябвало да го укрие или да го пази. И така той пристигнал във Франция с тридесетте си непокътнати златни лири и се заклел никога да не ги харчи, а винаги да ги пази, за да му напомнят, че съдбата му е определила да се върне като крал Чарлз Втори. В края на краищата той точно това и направил. Никой обаче не знае какво е станало с монетите след това. Кралят имал верен приятел, Джонатан Релтън, който му помогнал да оцелее през време на изгнанието си. Като възнаграждение за помощта, той му дал този имот и графската титла Ленсдейл. Кралят посещавал семейството тук. Според една теория, той поверил на Ленсдейл съхранението на монетите, които за него имали по онова време почти окултно значение.

— И това са същите монети? — попита Джон, изпълнен със страхопочитание.

— Част от тях, сигурен съм в това. Ако имаш всичките тридесет, може да струват и над сто хиляди паунда.

Никой от тях не беше в състояние да продума. С тези пари, дори и с половината от тази сума, биха били спасени. Както и всички хора в графството.

Тази надежда обаче все още беше далечна мечта.

— Но дори и седем, все трябва да струват нещо — почти с молба в гласа каза Джон. — Ако тридесет струват сто хиляди, тогава седем трябва да струват поне двадесет и три хиляди.

— Боя се, че не! Стойността се крие в пълнотата на колекцията. Поотделно всяка от тези монети може да има стойност около петстотин паунда.

Три и половина хиляди паунда. Твърде недостатъчно, за да се направи всичко, което беше необходимо. Разочарованието им наистина беше голямо.

— Все още можем да намерим останалите — гласът на Адолфо беше изпълнен с надежда.

— Не можем, защото те са в Уингейт — каза унило Джон. — Той ни видя да копаем там миналата нощ, а днес намерихме мястото като преорано надлъж и на шир. Каквото и да е имало там, той го е прибрал.

— Мога ли да попитам как се случи така, че той е въввлечен в живота ви? — попита Адолфо с тих глас, който накара Рена да вдигне поглед към него.

— Иска ме за зет! — отвърна Джон. — Със сигурност би предпочел някой дук, но щом няма риба, и ракът е риба. Той вижда несретното ми положение сега и е решил да се нанесе в къщата ми. Непрекъснато парадирва с парите си и ми ги навира под носа!

— Ах, да — промърмори Адолфо. — Той винаги постъпва така.

— Ти го познаваш ли? — попита Джон.

В началото изглеждаше, че Адолфо не иска да му отговори. Гледаше мрачно в пода, сякаш смазан от бремене, твърде тежко, за да го опише с думи. Най-после вдигна глава и каза на пресекулки:

— Той е мой син!...

Джон започна с удивление:

— Адолфо, не може да бъде! Ами че този човек е по-лош и от дявола.

— Остави го да се изкаже — тихо се обади Рена. — Истина е.

Адолфо ѝ се поусмихна учтиво:

— Веднага разбра, нали?

— Когато се появи онази сутрин, помислих, че си негов двойник. Имате еднакво телосложение, но по-различно от обичайното. А бяхте далече, така че не можех да различа лицето, макар формата на главата да е също така еднаква с неговата.

— Ето защо... — каза внезапно Джон. — Опитвах се да се сетя на кого ми прилича Уингейт и това си бил ти.

Адолфо кимна:

— Не си приличаме толкова по чертите на лицето, колкото по това, че и двамата имаме леко издължени глави. Приликата е повече в

конструкцията на телата.

— Това видях сутринта — каза Рена. — Бях толкова уплашена и нервирана от него, че наистина ми се привидя как Уингейт се превръща в двама мъже. Затова и изкрещях от ужас.

— Колко грубо от моя страна, че съм те изплашил, скъпа моя!

— Сега, когато мога да те видя отблизо, не ме е страх. Но тогава проявих толкова налудничаво въображение. Започнах да бягам към къщата, но се обърнах и ви видях да вървите един към друг. След това просто изчезнахте.

— Рена ми каза за това — каза Джон. — И отидох да се убедя сам. Но на моста нямаше никой.

— Не виждам как бихте могли да стигнете до дърветата толкова бързо — каза Рена.

— Синът ми беше решил да ме скрие, колкото може по-бързо — обясни Адолфо. — Той нямаше представа, че съм зад него, докато ти не изкрещя, тогава се обърна и ме съзря. Минаха петнадесет години, откакто се видяхме за последен път и доста повече, откакто говорихме за довиждане. Но той ме позна, както и аз него. Не беше никак очарован. Мрази ме точно толкова, колкото и се страхува от мен. В онази сутрин той се приближи и ме попита какво, по дяволите, търся тук и защо съм се появил да го тормозя. Не изчака отговора ми, а сграбчи ръката ми и започна да ме дърпа към дърветата. Когато се скрих, каза ми да изчезвам и никога повече да не се връщам насам.

— А ти какво му отговори? — попита Рена.

— Нищо. Просто го гледах. Той отстъпи крачка, вдигна ръката си, сякаш да ме предупреди и изръмжа нещо като: „Стой далеч от мен! Не се приближавай!“ После се обърна и бързо си отиде.

— Не си в безопасност — веднага каза Джон. — Той ще ти навреди, както вреди на всички.

— Не, скъпо мое момче — каза нежно Адолфо. — Той няма да ми навреди. Ще се заканва с гръмки и яростни фрази, но няма да ме докосне. Твърде много се страхува от мен, за да го направи.

— Уингейт не се страхува от никого — каза Джон.

— Грешеш. Винаги има сила, от която се страхуваме, нещо, което е по-силно от нас.

— Не разбирам как подобен мъж може да има такъв баща — каза мрачно Джон.

— Аз също се чудех. Джейн, скъпата ми съпруга, никога не прозря злото в него. Криех всичко от нея. Франклин — това е истинското му име, Франклин Тенди е единственото ни дете и тя го обожаваше. Не можех да понеса, ако той разбиеше сърцето ѝ, затова прикривах престъпленията му, наричах ги детински лудории, въпреки, че знаех истината. Просто беше много лош човек. Например, изпитваше удоволствие да наранява беззащитни създания. Късаше крилата на насекомите и това беше нищо за него. Имаше и по-лошо. Веднъж го видях как уби едно коте, просто му счупи врата и точно пред очите на детето, което обичаше котенцето си. Нашият се смя на сълзите му... — и Адолфо горко въздъхна. — А беше само на седем години... Слава Богу, майка му почина, тъкмо когато навърши осемнадесет и много преди да стигне дъното. Коленичил пред смъртното ѝ легло, той горко плака, но само час след смъртта ѝ, продаде любимата ѝ огърлица, за да изплати хазартен дълг. Когато порасна, нещата се влошиха още повече. Прелъстяваше жени и ги изоставяше, не се интересувахе от нищо и от никого, освен от самия себе си, от собственото си удоволствие и от всяка възможност да спечели пари. Те са неговият Идол. Бях свидетел на всичко това, но какво можех да сторя. Накрая му стана тясно в родния край. Беше умен, оправяше се със сметките и отиде да работи при един финансист. Човекът го хареса, прие го в семейството си. Мислеше, че Франклин е сирак. Но скоро почина при мистериозни обстоятелства. Синът ми се върна при мен, облян в сълзи и се опита да получи милостта ми и бащиния благослов. Кълнеше се, че смъртта била инцидент, умоляваше ме да му помогна, за да се измъкне от лапите на съда. Господ да ми прости, че си позволих да бъда пречупен в името на майка му и в нейна памет. Дадох му достатъчно пари, за да отиде в Ливърпул и оттам да отплава за Америка. С този кораб тръгнал и един приятел, който го видял на борда. Ако не беше той, така и нямаше да зная нищо, защото оттогава синът ми не ми изпрати никаква вест. Но аз не се заблуждавах, знаех си, че не е невинен. Наскоро се разбра, че вдовицата и децата на починалия са оставени без пукнат грош. Парите, с които трябвало да ги обезпечат, изчезнали. В Америка моят син си изгради такава слава на безскрупулен финансист и предприемач в железопътния транспорт, че легендите за неговата престъпност достигнаха и дотук.

— Но как разбра, че Джеремайя Уингейт е Франклин Тенди? — попита Рена.

— Съпругата ми имала един велик прапрадядо, наречен Уингейт, с толкова суров и неприятен характер, че историите за него се разказваха от четири поколения насам. Разбира се, той беше единственият, от когото Франклин се възхищаваше. Трябва да се е чувствал в безопасност, щом е взел името му. Защото беше на хиляди мили от всекиго, който би могъл да направи връзката. Но аз разбрах. Когато историите за Джеремайя Уингейт достигнаха до нашата страна, разпознах сина си.

Старият мъж отпусна глава в ръцете си и заплака. На мига те се приближиха до него. Джон, искрен и милостив човек, прегърна стареца и започна да го утешава.

— Прости ми — каза Адолфо, бършейки очите си. — Не съм свикнал на съчувстваща публика. В последно време прекарах живота си сам. Трудно ми беше да изляза сред приятели и близки заради вината си.

— Но ти не носиш никаква вина — заяви категорично Джон.

— Мисля, че нося. Виновен съм, че прикрих сина си, когато трябваше да го предам на закона. Всъщност, като се замисля, колко хора е смачкал и съсипал оттогава, вината ми е изключително тежка. Но най-вече чувствам вина за това, че аз създадох това същество и с това направих света по-лош.

— Знаеше ли, че той е тук? — попита Рена.

— Не и преди да пристигна в селото. Първоначално дойдох, за да се видя с Джон и да му помогна да разгадае мистерията около тези монети. Но още щом дойдох тук, усетих покварата, която оставяше след себе си моят единствен син, където и да отидеше. И тогава чух, че и дъщеря му е с него.

— Дъщерята, която си гледал в парка отдалеч — усмихна му се Рена.

— Точно така. Когато чух, че се е върнал в Лондон, не можах да се реша да отида и да го видя. Беше по-добре да не се връщаме с него към миналото. Но понякога гледах къщата му, и виждах малкото момиченце да излиза с гувернантката си. Отгатнах коя е тя, защото имаше слаба прилика с Джейн. Така разбрах, че имам внучка.

— Тя помни, че те е виждала — каза Рена. — Сигурна съм, че ще се радва да се запознае с теб, както е редно.

— Не мисля, че бащата ще ѝ позволи това. Той беше твърдо решен да се отърве от мен, когато ме видя тази сутрин.

— Защо не дойде в къщата, когато той си отиде? — попита Джон.

— Никога не може да си напълно сигурен, кога си е отишъл — каза Адолфо. — Чаках дълго време там и видях да пристигат млада жена и млад мъж. Тя беше...

— Да, това е Матилда — каза Рена, — а прекрасният младеж с нея е Сесил. Те са влюбени и искат да се венчаят, ако успеят да избягат от баща ѝ.

— Господ да им е на помощ! — каза Адолфо. — Или по-точно, те се нуждаят от собствен дом. Моят син знае ли за него?

— Знае, че съществува — каза Рена — и прави всичко възможно, за да ги раздели, дори поръчал на бандити да го пребият. Но засега още не е усетил, че се крие тук.

Нещо в думите ѝ накара Адолфо да се вгледа в нея по-добре.

— Когато казваш „тук“...

— Тук — поясни Рена. — В тази къща. На горния етаж.

— Браво на вас, драги мои!

— Но това няма да помогне, нали? — каза Рена. — Матилда помоли да позволим на господин Уингейт да идва тук, за да е наблизо и тя, но как ли ще свърши всичко?

— Боя се, че лошо — мрачно отвърна Адолфо. — Наблюдавах, когато всички се качихте на кулата. Не можах да чуя какво казва той, но видях начина, по който го произнесе. Много подходящ за него е един цитат: „И дяволът го качи нависоко, като му показва всички богатства на света и рече: «Ще дам всичко на теб, ако паднеш и се преклониш пред мен»“.

— Да — каза мрачно Джон. — Точно така се случва. Той мисли, че всичко трябва да му принадлежи, на каквато и да е цена.

Адолфо замълча за малко. След това произнесе тежко:

— Чудя се, дали ти е ясна последната му тактика. В селото се носи слух, че парите му ще бъдат вложени в това място и естествено, всички са щастливи.

Джон изпъшка и закри главата си с ръце:

— Как да им кажа, че това няма да стане? — каза той. — Всъщност как мога да се боря с Уингейт? Какво може да сториш с човек, който не разбира думата „не“?

— Много е просто — поучи го спокойно Адолфо. — Ще се молим за чудо.

* * *

На следващата сутрин Рена представи Адолфо на Сесил и видя с олекнало сърце, че те двамата се харесаха.

— Той е чудесен млад човек — сподели с Рена Адолфо. — Смел и трудолюбив. Показа ми някои белези от побоя. Боже мой, щом това не го е накарало да се откаже, значи много я обича.

След закуска помоли да му покажат мястото, където беше кръстът и където са били намерени монетите. Джон и Рена го заведоха при дърветата, където все още можеше да се види голямата грозна яма. Той я гледа дълго време, като си мърмореше нещо и все повтаряше: „Хм..., хм!“

Изведнъж с неприсъща за годините му сила той коленичи и започна да рови в земята наоколо. Най-накрая се изправи на крака задъхан и се изтупа.

— И казвате, че ви е видял?

— Сигурна съм — каза Рена.

— Тогава тук няма да има нищо. Такъв е неговият маниер. Какво стана с кръста?

Те му показаха лежащия на земята кръст и той се запретна да го вдига.

— Хвани другия край — извика на Джон.

Заедно те го поставиха обратно в първоначалната му позиция и го забиха в земята, достатъчно дълбоко, за да стои изправен. Когато събраха пръстта около него и я отпикаха, кръстът отново изглеждаше стабилен.

— Толкова се радвам — каза тихо Рена. — Татко би искал да бъде точно така.

Сякаш този стар мъж възвести началото на люта битка.

— Има ли параклис тук? — запита той.

— Да, там татко извърши опелото на последния граф.

— Ще бъдеш ли така добра да ми го покажеш?

Рена го отведе обратно в къщата, по-точно в източното крило, където имаше малък параклис.

— Прекрасно — каза Адолфо. — Това е идеалното място за тиха служба. Предполагам, че не е осквернен.

— О, не — отговори бързо тя. — Татко никога не би го позволил. Той казваше, че следващият граф може да се появи по всяко време и параклисът трябва винаги да е готов за него.

— Благодаря ти, скъпа!

Адолфо пристъпи бавно към олтара и коленичи отпред. По него вече нямаше великолепни орнаменти. Може би бяха продадени.

Но Адолфо не се интересуваеше от този факт. За него това беше свято място. Рена седна на църковната пейка зад него и каза своята тиха молитва. Бог да им помогне срещу Уингейт. Матилда и Сесил да намерят начин да са заедно, а любовта, която споделят с Джон, да просъществува.

Докато се молеше, Рена погледна към Адолфо. Не би могла да обясни защо, но в него имаше нещо, което привличаше вниманието ѝ. В очите на другите той можеше да изглежда просто беден стар човек, но тя сякаш усещаше присъствието на велик воин.

И когато той се изправи на крака, знаеше, че вече е взел своето решение.

* * *

Те се върнаха в кухнята и завариха Джон много притеснен. Няколко жени от селото бяха дошли с подаръци.

— Ето погача за Негова Светлост — каза жената на пекаря.

Тя бе една от жените, които се бяха грижили за Рена по време на болестта ѝ. Лицето ѝ светна, когато я видя.

— Мъжът ми ме помоли да донеса това говеждо месо — добави бързо и жената на месаря. — За да приветстваме с добре дошъл Негова Светлост.

Бяха осем и всяка от тях носеше по нещо за „Добре дошъл“. Мляко, сирене, масло, месо — тези бедни хора им даваха достатъчно,

за да напълнят килера си за дни напред. Несъмнено бяха чули слуховете за бъдещото благополучие и искаха да разберат дали е истина.

Част от тях вярваха, че съдбата ще е добра, и това беше техният начин да го отпразнуват.

Рена видя светлата надежда по лицата им и се натъжи.

Те вярваха, че тя иска същото като тях. Какво ли щяха да кажат, ако знаеха, че тя бе заплахата, да не се сбъднат очакванията им?

Щом зърна лицето на Джон, мигом разбра, че той също се е почувствал несигурен. И дали щеше да оправдае очакванията им.

Когато си тръгна и последната жена от селото, Адолфо тихо рече:

— Виждам, че тактиката на сина ми е повече от успешна.

— Те са чули слуховете, които разпространява — каза горчиво Джон. — Но какво би трябвало да направя? Не мога и няма да се ожения за Матилда, дори тя да е готова да се омъжи за мен. Трябваше да им призная още сега, че Рена ще бъде моя жена.

— Не, Джон — каза Рена с напрегнат глас. — Както казваш, не можеш да се ожениш за Матилда, но това не означава, че можеш да се ожениш за мен. Трябва да мислиш за хората.

— Рена има налудничавата идея, че трябва да се продам на търг на някоя друга богата наследница — ядно тръсна глава Джон.

— Може да намериш някоя, която да обикнеш и която да те обича — отвърна Рена. — Ако ме нямаше мен...

— Или ти, или някоя друга — отсече Джон. — Адолфо, кажи й, че говори безсмислици.

— Може и да не е така — отговори Адолфо.

Джон пребледня:

— Не го мислиш, нали?

— Знам, че Рена никога няма да направи нещо против съвестта си — поясни Адолфо. — И не бива да я принуждаваш — той се усмихна и на двамата. — Но все още не знам какво казва съвестта й.

— Знаете! — каза тя отчаяно.

— Забрави ли за моето чудо — попита я възрастният човек, — или не вярваш в чудеса?

— Не вярвам, че чудесата се случват само, защото искаш да се случат — каза тя. — О, моля те, аз...

Изведнъж тя поиска да остане сама.

— Трябва да напазарувам — съобщи напрегнато тя.

— При всичко това, което имаме? — и Джон посочи отрупаната маса.

— Трябва ми и мляко — избъбри бързо тя. — Сега сме четирима. Ще се върна скоро.

Рена изтича навън, преди да успеят да я задържат. Думите на Адолфо ѝ причиниха ужасна болка. Той беше мил и внимателен, но все пак подразбра, че и той я имаше за права. И би я подкрепил в мъчителното ѝ решение, да върне свободата на Джон.

Където и да отидеше в селото, срещаше усмихнати лица, подканващи я да сподели тяхната надежда и радост. Рена отвърщаше с усмивка и продължаваше нататък с бързи крачки.

В млекарницата купи още мляко и начаса излезе, за да не се налага да заговори с някого, но на вратата я спря една внушителна фигура.

— Господин Дайкърс — каза тя, — добро утро!

— Искам да поговоря с вас, госпожице Колуел.

— Доста съм...

— Моля, изслушайте ме — прекъсна я рязко той.

И препречи пътя ѝ. Беше блед, потискащ и имаше нещо грубо в уж спокойните му маниери.

— Тук съм, за да обсъдим бъдещето ви — каза той.

— Веднъж и завинаги, господин Дайкърс! Няма да бъда ваша прислужница!

— Това би било неприемливо. С оглед на последните събития, виждам, че са необходими по-сериозни мерки по въпроса.

Той си пое дълбоко въздух и застана така, сякаш се готвеше да изтръгне дънер от земята.

— Предлагам ви брак.

— Моля?

— Трябва да ви е ясно, че не можете още дълго да останете в онази къща, когато... се случи щастливото събитие. Лорд Ленсдейл знае задължението си към обществото, а вие, вярвам, също съзнавате вашето.

— Много сте мил, сър, но не желая да сключвам брак с никого!

— Не познавате света, млада госпожице. Живеете в срамно обществено положение и трябва да излезете от него веднага. Само незабавен брак би спасил репутацията ви и е малко вероятно да намерите някога друг, готов да се жертва за вас.

— Извинете ме, сър — каза тя, останала без дъх. — Трябва да вървя. Благодаря за предложението, но не бих приела ничие съжаление. Моля, отдръпнете се!

Когато той продължи да стои пред нея, тя го заобиколи и взе да тича, чак докато се скри сред дърветата в земята на Джон.

Там тя се спря, облегна се на едно дърво, за да си поеме дъх.

Това беше!... Изборът, който животът ѝ предоставяше. Сега, след като познаваше любовта на Джон, обясниха ѝ, че няма друга избава, освен да стане съпруга на този надут грубиян.

Рена трябваше да обърне гръб на единственото щастие, което щеше да познава, и да се реши на горчив, жесток брак с мъж, който никога нямаше да се смили над нея, нито пък тя да го хареса.

Можеше, и със сигурност щеше да откаже да се ожени за Стивън Дайкърс, защото без този, когото обичаше, всеки избор би бил безсмислен. И такъв щеше да е животът ѝ, освен ако Адолфо не направеше чудо. Но тя вече не вярваше в чудеса.

Като зарови лице в ръцете си, Рена се свлече бавно до дървото, докато не седна на земята, и стоя там свита на кълбо, а сълзите ѝ рукнаха.

ГЛАВА 10

Когато Рена наближи къщата, усети, че там цари суматоха. Отвътре идваха викове на радост, смях и триумф.

Тогава Джон изскочи навън.

— Рена — извика той, докато размахваше ръце и тичаше към нея.

— Какво се е случило? — попита тя, докато той я въртеше във въздуха.

— Адолфо направи невероятно откритие. Помниш ли кожената торбичка, която намерихме под кръста?

— Да, онази, в която бяха последните две монети?

— Вътре имаше и нещо друго. Лист хартия. На него има написана гатанка, ключ към намирането на другите двадесет и три монети. Адолфо мисли, че са някъде в къщата и ако успеем да ги намерим...

— О, Джон, Джон, може ли наистина да е вярно?

— Трябва да е вярно. Виждаш ли, това е чудото, за което той говореше. Хайде!

Той сграбчи ръката ѝ и двамата заедно се затичаха да се прибират.

Адолфо и Сесил усилено работеха в картинната галерия. Бяха покрити с прах, но весели и решителни. Адолфо ѝ показа хартията, която бяха открили.

— Кожата е запазила хартията в добро състояние — каза той. — Така, че все още текстът може да бъде разчетен.

— Само от теб — каза Джон с приповдигнато настроение. — Трябва да си учен, за да разчетеш това.

— Трябва да е от преди стотици години — съгласи се Рена. — Това не е съвременен английски.

Адолфо кимна.

— Бих казал, че е писано по времето на крал Чарлз Втори.

— Тук пише нещо за някакъв крал — тя присвиваше очи, гледайки в листа. — Какво означава?

— Това са били монетите на краля, а останалите трябва да се намират в някоя част на къщата, свързана с него — каза Джон. — Така че започнахме с галерията, защото тук има няколко портрета на Чарлз Втори и още няколко, където той е със семейството си.

— Дотук нямаме късмет — каза Адолфо. — Монетите не бяха скрити зад никой от тях. Но няма да се откажем.

Това, че бяха толкова близо до късмета си и все пак не можеха да го стигнат, караше Рена да се чувства объркана.

Тя насочи поглед към един от портретите, които Адолфо ѝ показва. Той представляваше кралят, все още млад човек, вероятно наскоро след неговото възкачване на трона, изправен до прозорец и отпразил очи към селски пейзаж.

В ръцете си държеше няколко златни монети.

— Дали това не са монетите, които търсим? — попита Рена.

— Възможно е — каза Адолфо.

— Тогава може би трябва да търсим в стаята, изобразена зад него — каза тя развълнувано. — Аз знам коя е. Разпознах я. Скоро пак шетах из къщата и знам една спалня, откъдето изгледът към земята е точно под този ъгъл.

— Можеш ли да ни заведеш? — попита Джон.

Те я последваха в антрето и нагоре по стълбището. Тогава, за неин ужас, тя откри, че впечатленията ѝ са избледнели. Всички стаи и коридори сега ѝ изглеждаха еднакви.

— Не мога да си спомня — прошепна тя. — Объркана съм.

— Спокойно — каза Адолфо и улови ръцете ѝ. — Развълнувана си и това объркване мислите ти. Споменът ще се възвърне всеки момент.

— Да, да — каза тя с облекчение, когато бъркотията в главата ѝ започна да се уталожва. — В тази посока е.

В края на дълъг коридор те намериха стаята. Беше мръсна и западнала сега, но някога трябва да е била великолепна. В центъра ѝ стоеше огромно легло, драпериите, на което бяха се разпаднали, а декорациите му почти не се виждаха от натрупаната с годините мръсотия.

Само едно-единствено нещо се виждаше все още ясно — великият герб, което означаваше, че това легло е използвано от крал

Чарлз Втори.

Лично неговата стая! И най-вероятно именно тук беше скрито съкровището, което търсеха.

Те започнаха да претърсват чекмеджета, ракли, издирваха тайни шкафове зад завесите.

— Страхувам се, че няма да е скрито на толкова показно място — каза Адолфо. — Трябва да бъдем проникателни. Какъв беше този шум?

Всички се ослушаха и чуха звуци от колела на карета, а след това и грозния глас на Уингейт, даващ инструкции някому.

— Нима той смее... — прошепна Джон.

— Разбира се — каза му Адолфо. — Слез при него и отвлечи вниманието му. Рена, ти също иди! В никакъв случай не бива да заподозре нещо.

Нямаха друг избор, освен да направят, каквото им се казваше. Заедно слязоха на долния етаж, а в антрето завариха пълен хаос.

В центъра стояха Уингейт и Матилда. Около тях се трупаха работници, които бързо сновяха насам-натам, а после се мръщеа на онова, което намираха.

— Какво е това? — попита Джон.

Уингейт му се усмихна кисело.

— Помислих си, че е време да започнем.

— Не съм дал съгласие да започваме — каза ядосано Джон.

— Хайде, знаем, че само играеш игрички. Имаш нужда от това, което аз мога да ти дам, и няма смисъл да се преструваш, че не е така. Тази работа трябва да бъде свършена и сега времето е по-подходящо от всякога.

Джон сложи ръце на кръста си. При други обстоятелства щеше да изхвърли Уингейт насила, но нежното докосване на Рена го накара да спре и да си спомни съвета на Адолфо.

— Госпожице Уингейт — каза Рена и пристъпи напред. — Колко се радвам да ви видя. Защо не дойдете с мен и...

И още докато говореше, тя поведе Матилда нагоре по стълбището.

— Сесил все още ли е тук? — прошепна Матилда, когато бяха на безопасно разстояние.

— Да, ще те заведе при него. И още някой е тук. Твоят дядо.

— Аз нямам дядо.

— Имаш и той копнее да те види.

Когато стигнаха до кралската спалня, Рена отвори вратата. Адолфо изучаваше малък шкаф. Обърна се и погледна по посока на звука. Тогава застина.

По лицето му започнаха да се стичат сълзи.

— Джейн — прошепна той. — Моята Джейн.

— Джейн е била съпругата му — обясни Рена. — Ти приличаш на баба си.

— Ти си мъжът, когото видях преди толкова години — каза внезапно Матилда. — Помислих, че си духът на баща ми, дотолкова приличаш на него.

— Не съм призрак, скъпа моя — каза Адолфо. — А само един човек, който току-що откри, че има внучка. Винаги съм искал да те видя, както си му е редът.

Въпреки, че по бузите му все още се стичаха сълзи, той се усмихваше.

Матилда ахна и се втурна в прегръдките му. Тя също се разплака от щастие.

— Дядо, дядо — ридаше тя.

Той погледна с нежност лицето ѝ.

— През всичките тези години мислех, че в теб има нещо от Джейн — каза той. — Но ти беше дете и тогава това не ти личеше. Но сега сякаш отново виждам моята любима.

— Татко винаги е казал, че в мен няма какво да се гледа.

— Ти си много красива — каза Адолфо. — Сесил и аз сме съгласни с това.

Сега Матилда видя и Сесил, който им се радваше отдалеч. Адолфо се усмихна, когато те се прегърнаха и каза:

— Поздравявам те за избора ти на съпруг. Той е прекрасен младеж.

— О, дядо, ще ни помогнеш ли?

— На драго сърце. Но първо трябва да свършим с претърсването на къщата.

— Има няколко стари монети, скрити някъде тук — обясни Рена. — Принадлежали са на Чарлз Втори.

— Тогава със сигурност ще са в неговия параклис — каза Матилда.

Всички се втренчиха в нея.

— Параклиът е на краля — добави тя.

— Тук няма кралски параклис — каза Рена, — а само обикновен малък параклис.

— Имаше един келнер, който сервираше на мен и на баща ми в хотела миналата нощ. Той беше много стар и каза, че е работил тук, когато е бил момче. Според него, семейството винаги е наричало параклиса „кралския параклис“, заради Чарлз Втори. Това е името, което само семейството е използвало, защото „по-нисшите класи“ не били достойни, за да знаят. И ако това място е пусто от години, предполагам, че няма как някой да помни как е бил наричан параклиът.

— О, небеса, възможно ли е? — възкликна Адолфо.

Няколко стъпки в коридора накараха всички да застанат нащрек, но беше Джон.

— Оставих господин Уингейт да нарежда на работниците — каза той. — Той е истински щастлив, ако никой не му противоречи, така че си помислих да се изплъзна за момент. Някой откри ли нещо?

Рена бързо му обясни за кралския параклис.

— Какъв невероятен късмет, ако всичко е вярно — каза Джон. — Да вървим натам! Но трябва да сме предпазливи. Уингейт не трябва да вижда Адолфо и Сесил. Ще се върна и ще му отвлека вниманието.

Беше му неприятно, но успя да се усмихне, когато се върна при Уингейт, който още стоеше в антрето и даваше заповеди на един дебел мъж.

— Това е Симпкинс, архитектът, когото наех — обясни той.

Джон потисна яда си и подаде ръка на Симпкинс.

— Удоволствие е за мен да се запознаем, сър. Трябва да си поговорим за това, което смятате да правите с моята къща.

Джон много деликатно подчерта „моята“.

Симпкинс, който беше любезен мъж, започваше да разбира, че нещо тук не е както трябва. Уингейт бе този, който говореше, сякаш къщата е негова. Очите му зашариха ту към единия, ту към другия.

— Това, което държите, планове ли са? — попита Джон, посочвайки няколкото рула хартия, които стискаше в ръка Симпкинс.

— Да, сър.

— Защо не ги погледнем всички заедно в библиотеката?

Стана точно така, както се надяваше. Докато се правеше пред Уингейт, че уж е започнал да мисли по-разумно, не беше никак трудно да го примамим в библиотеката.

Джон предположи, че именно сега другите ще имат шанса да слязат от горния етаж и да отидат до параклиса, без да ги види някой.

Всички планове бяха отлични, без този за кулата. Ако можеше да си го позволи сам, щеше да се радва да ползва услугите на Симпкинс.

Само ако...

Мисълта му отлетя при параклиса, от който зависеше съдбата на всички.

Джон се принуди да се концентрира.

— Това с кулата е невъзможно — каза той. — Трябва първо да укрепите основите.

Симпкинс въздъхна облекчено:

— Това се опитвам да...

— Млъкнете и двамата — изръмжа Уингейт. — Искам кулата точно такава. И я искам още сега. Ако мислите... Какво, по дяволите, правиш тук?

Другите двама погледнаха и видяха Адолфо да стои на вратата и да се взира в сина си с тъжни, ужасени очи.

— Исках да те видя — каза той.

— Е, аз пък не съм искал и не искам да те виждам. Вчера ти казах да изчезваш. Защо ме преследваш сега?

— Може би, защото си мой син и въпреки всичко, все още те обичам.

— Сантиментални безсмислици — изръмжа свирепо Уингейт. — Стой далеч от мен! Не искам постоянно да ми се навираш в очите!

— Не мога да направя нищо за теб — каза Адолфо със същия меланхоличен тон. — Появявал съм се в съзнанието ти при всяка твоя злонамерена постъпка. Затова присъствието ми е така непоносимо за тебе.

— Изчезвай от тази къща!

— Това може да го каже само собственикът — каза Адолфо, без да откъсва поглед от сина си. — Ти не си собственика тук и никога няма да бъдеш.

— Грещиш. Никога досега не съм претърпявал поражение. Той — протегна ръка към Джон, — в края на краищата, няма да ми откаже. Не може да си го позволи.

— Обърка се — каза Адолфо. — Той не може да си позволи да не ти откаже.

Джон застана до него на вратата.

— Господин Симпкинс — каза той, — ако имам късмет, може да си поговорим друг път. Междувременно, стойте настрана от кулата.

— Приемаш заповеди само от мен — избухна Уингейт срещу архитекта.

— Хайде, да забравим за кулата и да продължим нататък, сър — опита се да го омилостиви архитектът. — Не искате да съборя къщата над главата ви, нали?

Джон използва възможността да издърпа Адолфо извън стаята.

— Мислех, че ще останеш скрит — прошепна той.

— Няма да се крия от собствения си син. Може да изглежда странно, но аз го обичам, дори се надявам да го вкарам в правилния път.

Докато говореха, те се запътиха към задната част на къщата, където беше параклисът. Сесил, Матилда и Рена го претърсваха. Беше трудна работа, въпреки че параклисът беше малък.

— Разбира се, може и да е тук — каза Джон, сочейки нагоре към галерията, която минаваше от едната страна на параклиса. — Как може да я достигнем?

— Не е възможно оттук — каза Рена. — Там седеше прислугата. Те влизаха от друга врата, която е отзад.

— Първо трябва да претърсим основно главния параклис — разсъди Адолфо, — а после да помислим за галерията.

За всеобщ ужас, основното претърсване на параклиса не разкри нищо.

Адолфо попита Рена:

— А какво има зад онази врата?

— Предполагам, че там е църковната канцелария. Да, тя е съвсем малка. Когато бях дете, татко я използваше, когато водеше служби тук. Това не се случваше много често. Освен опелото на стария граф, той е кръстил тук две деца и е провел една сватба. Младоженката беше

голямата племенница на графа и тя ме помоли да ѝ бъда шаферка. Толкова бях развълнувана тогава!

Докато говореше, тя отвори вратата към църковната канцелария. Там имаше малка маса, а на нея беше регистърът с раждания, бракове и погребения, все още отворен, и четливият почерк на баща ѝ се виждаше ясно.

— Да видим зад тази стена — предложи Адолфо. — Това е точното място, където може да има секретен шкаф. Помогнете ми да преместя бюрото.

Заедно се опитаха да го преместят, но то не помръдваше.

— Залепено е с нещо — каза Адолфо. — Част от пода е повдигнат. Нека се опитам да го...

Започна да дърпа без прекъсване частта от пода под бюрото, докато изведнъж той стана хлабав, остана в ръката му и той го вдигна.

В дупката отдолу имаше кожена торбичка, същата на вид като тази, която Рена и Джон намериха под кръста, само че по-голяма.

— Адолфо...

— Спокойно, скъпа, не се надявай напразно.

Но тя не можа да се сдържи, хукна към вратата и извика останалите в параклиса.

— Елате бързо. Намерихме нещо.

За миг всички се струпяха в малката канцелария и наобиколиха Адолфо, докато той отваряше торбичката. Мушна ръката си, извади съдържанието и го сложи на бюрото.

Златни монети.

Точно двадесет и три.

— Намерихме ли ги? — прошепна Рена.

— Намерихме ги — каза Адолфо. — Останалите двадесет и три златни монети, които някога са принадлежали на нашия крал Чарлз Втори.

— Това означава ли, че... — Джон също не посмя да изкаже на глас предположението си.

— Означава, че имате всичките тридесет — потвърди Адолфо. — Част от историята на страната. И тъй като имате пълната колекция, стойността им ще е баснословна.

— Ти спомена сто хиляди — каза Джон. — Наистина ли цената би била толкова висока?

— Мога да посоча един колекционер, който ги търси от години — каза Адолфо. — Нямам никакви съмнения относно това, каква цена ще дадат те за него. Скоро ще бъдете спасени.

— Спасени!

Всички те произнесоха думата, като се споглеждаха. После отново я изрекоха и това беше най-хубавата дума на света.

— Защо каза: „Ще бъдете спасени“? — искаше да узнае Джон. — Сега със сигурност вече сме спасени.

— Няма да бъдете спасени, докато не се ожените легално — каза Адолфо. — И това трябва да се случи, колкото е възможно по-скоро.

— Но той ще ни спре — каза Матилда. — Джон и Рена не зависят от него, но той все ще намери начин да ми попречи да се омъжа за Сесил. Ще ме отведе в Лондон.

— Не обаче, ако се венчаете тук и начаса — каза Адолфо.

Те отново се спогледаха.

— Възможно ли е? — запита Джон.

— Аз съм духовно лице, пенсиониран съм, но все още имам правомощия. Този параклис е осветен, както ми каза госпожица Колуел.

— Разбира се! Нима искате да ми кажете, че когато попитяхте, вече сте си мислили за това?

— Обичам да гледам в бъдещето.

— Ще бъде ли валидно без свидетели? — искаше да се увери Сесил.

— Но ние си имаме свидетели — врътна глава Адолфо.

— Всеки от вас ще свидетелства при брака на другия. И ако моят син се опита да създаде някакви неприятности, просто ще се обърна към местния епископ, който винаги ще ме подкрепи.

— Познаваш епископ Хюстън ли? — зачуди се Рена.

— Да го познавам ли? Та аз му преподавах в теологическия колеж. Той вземаше книги назаем от мен. Всъщност, мисля, че все още имам у него някоя и друга книга. За всичко сме се погрижили. Матилда, ти пълнолетна ли си?

— На двадесет и четири...

— А ти? — погледна към Рена той.

— На двадесет и две съм и нямам семейство.

— Тогава мога да ви венчая още сега, ако желаете.

— Да! — извикаха в един глас и четиримата.

— Залостете вратите — енергично се разпореди Адолфо. — Нека да не влиза никой тук, докато не свършим всичко.

Това беше най-странната сватбена церемония, която Рена някога беше виждала. При все това не се съмняваше, че бяха в добри ръце, в ръцете на този свят старец. Освен собственият ѝ баща, никой друг не я беше впечатлявал с борбата си, доброто да победи на всяка цена.

По общо съгласие Матилда и Сесил се венчаха първи, тъй като те най-много се страхуваха от Уингейт.

— Сега той не може да ни навреди — каза Джон на своята любима.

Венчаха се с халки от завеса на прозорец, които „случайно“ се бяха озовали в джоба на Адолфо все по същото време, когато попита Рена за статута на параклиса.

Джон стана шафер на Сесил, и заедно с Рена се подписаха в регистъра, който намериха само преди половин час в канцеларията.

После младоженецът Сесил стана шафер на графа, докато госпожа Сесил Дженкинс стана придружителка на Рена. И двете момичета бяха покрити с прах, но пък толкова щастливи.

— Ще вземеш ли тази жена...

— Да — потвърди Джон.

— А ти, Рена, ще вземеш ли този мъж, да му се подчиняваш и служиш, да го обичаш, да го почиташ и пазиш, отричайки се от всичко друго и да бъдеш само с него, докато смъртта ви раздели?

С дълбока радост, Рена отговори:

— Да.

— С този пръстен се венчава...

Преди Джон да успее да каже още нещо, някой задумка по вратата.

— Пуснете ме да вляза! — развика се отвън Уингейт.

Вратата се разклати, когато той се опита да я отвори насила. Но издържа!

Джон конвулсивно стисна ръката на булката и уверено продължи да рецитира текста на ритуала.

Стъпките се отдалечиха от вратата и после се чу как някой се качва по стълбището. В следващия момент Уингейт се появи горе в

галерията, с лице, изкривено от гняв. Можеше да ги види, но не и да ги стигне.

— Спрете това! — закрещя той. — Заповядвам ви да спрете!

— Не се страхувайте — каза Адолфо. — Той няма власт тук.

И като повиши глас, продължи:

— Вие, Джон и Рена, дадохте съгласието си за свещен брачен съюз...

— О, не-е-е! — извиси глас Уингейт.

Адолфо продължи да говори равномерно, сякаш въобще не чуваше яростния вой и безумие, които се сипеха отгоре.

— ... и аз ви обявявам за съпруг и съпруга!

Уингейт вече не крещеше. В абсолютната тишина сега ги изпиваше с очи, които изригнаха такава злоба и ненавист, че Рена дори се изплаши.

— Ще си платите за това — изръмжа отгоре Уингейт. — Мислите, че може да не ми се подчините и да се измъкнете по живо, по здраво от мен? Това никому досега не се е удавало! Ще ви съсия без жал!

— Няма да успееш! — отвърна Джон. — Не се нуждаем вече от парите ти, за да подсигурием добре хората и да възстановим къщата.

— Къщата ли — подхвърли със сарказъм Уингейт. — Мислиш, че тъкмо вие ще се радвате на къщата? Това би трябвало да е моята къща. И съответно никой няма да ми я отнеме!

Той внезапно се обърна и в следващия миг нито се чу, нито се видя. В далечината отекнаха други гласове. Различиха сред тях предупредителният вик на Симпкинс:

— Не ходете там горе, сър! Опасно е!

— Покривът — изтръпна Джон.

Адолфо бързо дръпна резетата и всички наизлязоха навън. Когато се беше отправил към галерията, Уингейт имаше преднина и гласът му отгоре вече се чуваше добре.

В следващия миг нещо излетя през прозореца и се приземи с трясък на терасата отвън.

— Това е камък от кулата — каза Джон. — Сигурно се опитва да разруши къщата. Рена, остани тук! Каквото и да стане, не излизай навън. Страшно е!

— Идвам с теб — проплака тя, изплашена за него.

— Не, скъпа! Не мърдай от тук.

— Но...

Той ѝ се усмихна мило:

— Само преди няколко минути се закле да ми се подчиняваш.

Къде остана Адолфо?

— Отиде горе.

Чу се друг трясък, срина се лавина от камъни. Джон се втурна след Адолфо, но старият свещеник вече беше стигнал до покрива и стоеше изправен, лице срещу лице с Уингейт.

— Махни се от мен — извика Уингейт.

— Всичко свърши, сине! Повече не можеш да навредиш на тези хора. Графът се ожени, дъщеря ти също се омъжи...

— Това е само твоя работа, нали?

— Не, твоя работа е! Ти отблъсна всеки, който те беше обичал, докато най-после останах само аз. И все още съм твой баща.

— Стой далеч от мен — повтори Уингейт и отстъпи крачка назад.

— Не отивай до ръба! — предупреди го Адолфо. — Виж, там липсва един камък.

— Но това е мое — свирепо се озъби Уингейт. — Аз няма да се предам. Ще се боря с тях за имота си. Погледни натам... — и той посочи тържествено Имението — земя, да я владее крал. Наречена е за такъв като мен. И само за мен! Моя е!

— Нищо тук не е твое — поклати глава Адолфо. — Ти отхвърли всичко, което имаше значение, и сега нищо не ти принадлежи.

Тишина.

Само вятърът свиреше над главите им.

Седяха лице в лице, много близо един от друг. Никой не помръдваше, но Адолфо позна по очите на сина си, че той най-сетне беше осъзнал истинското положение на нещата.

— Нищо, значи!... — повтори Уингейт с дрезгав глас. — Нищичко си нямам! Нищо, съвсем нищо не остана. Просто така!

И той пак погледна към наследството, което толкова беше искал да открадне и се беше борил за това! Наследството, което никога нямаше да бъде негово.

В следващия момент Уингейт изчезна от погледа.

Отдолу се разнесоха ужасени викове, когато той падна на плочите от цели шест фута височина.

Никой не би оцелял...

Когато бързо се озова на покрива, Джон съзря Адолфо да стои изправен там, вперил мрачен поглед в далечината.

— Адолфо, добре ли си? Къде е Уингейт?

— Падна — отвърна през сълзи старият мъж. — Стоеше си на ръба и... падна.

Джон предпазливо се промъкна до ръба и погледна надолу. Там тълпата от работници стоеше в кръг около Уингейт. Все още го гледаха отдалеч, защото дори и мъртъв, той ги ужасяваше.

Сега лежеше проснат по гръб, втрепен в небето, а очите му бяха отворени и безжизнени.

Джон се върна до мястото, където все още стоеше неподвижен Адолфо.

— Хайде, да слезем долу! — угрижено произнесе Джон.

— Той беше мой син — отвърна меко Адолфо. — Беше и си остава моят син!

* * *

Монетите се продадоха на малко по-висока цена, отколкото Адолфо предсказа и Джон веднага взе работите в своите ръце, не само по своята собствена къща, но и по селските къщи, които бяха разпръснати из околностите на Имението.

Сега имаше храна и подслон за неговите работници и работа за всеки, който се нуждаеше от нея. Господин Симпкинс беше извикан пак, за да направи нови планове. Така из къщата затрополиха работниците.

За щастие, оказа се, че не е късно да се възстановят фермите, нито да се засее тазгодишната реколта.

— Трябва да се направи още много — обърна се графът на Ленсдейл към своята графиня, докато се разхождаха заедно край потока, където работниците събираха реколтата наблизко. — Защото тази година реколтата беше слаба. А то се случи, защото не ни стигна времето, но през следващата година ще имаме по-добър успех.

— И през по-следващата година, също — отбеляза Рена. — Година след година, през цялото време занапред! Нищо друго няма значение, освен това, че ще бъдем заедно.

Неусетно се озоваха до кръста, който беше здрав и изправен отново, тъй като група работници бяха изкопали нови основи и го бяха забили дълбоко в земята.

— Радвам се, че помолихме Адолфо да го благослови — каза Джон.

— Да, сега напомня и за него, освен за баща ми.

— Мисля, че той ще бъде добре.

— Сигурна съм — отговори Рена. — Матилда ми писа от Лондон, че скръбта му била толкова дълбока, че дори за кратко се побояли, да не би да загуби разсъдък. Но когато разбрал, че ще става прадядо, възвърнал желанието си за живот.

— Мисля, че това, което го е зарадвало най-много, са плановите на Матилда да използва само малка част от голямото си наследство. Точно толкова, от колкото се нуждае Сесил, за да осигури собствения си бизнес. Останалото щяла да предостави за обезщетения на тези, на които баща ѝ навремето бил навредил. Тогава и Адолфо най-после се съгласил да живее при тях.

— Надявах се да го убедим да прекара малко време с нас — каза Джон.

— Но, разбира се — съгласи се зарадвана Рена. — Кой друг би бил по-подходящ, за да кръсти детето ни в кралския параклис?

— Нашето дете ли? — нежно се зачуди той. — Сигурна ли си, наистина?

— Напълно. Ще ни се роди през пролетта. И тогава вече ние ще си имаме всичко.

— О — възрази той, галейки лицето ѝ, — като си помисля, какво можеше да стане и как щяхме да се загубим един друг, знам, че и сега животът ни е наистина щастлив. Каквото и да ни се случи отсега нататък, ти си оставаш всичко за мен. И така ще бъде винаги.

— Непременно — промълви тя. — Толкова добре звучи.

— Да — разпалено отвърна той. — И ще ни бъде хубаво, както в този живот, така и в следващия, защото ще имаме любовта, с която Господ ни е дарил. Сега и завинаги!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.